

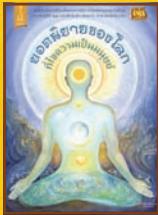
หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗

จากหนึ่งจิตเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

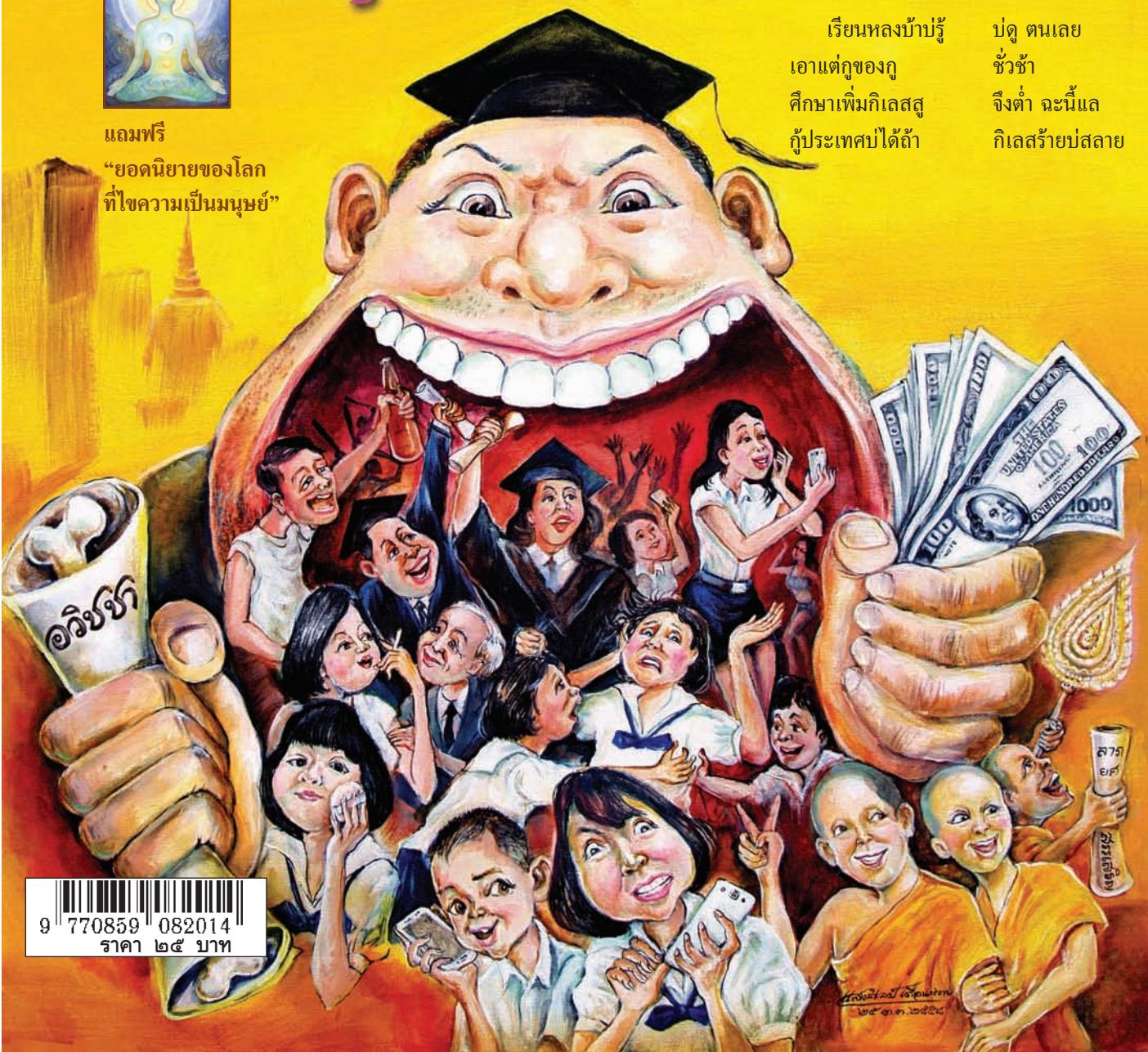
One for All All for One

เราคิด การศึกษาที่ไม่เคยเห็น กู้ประชามติไม่ได้

แคมพ์

“ยอดนิยายนอก
ที่ไขความเป็นมนุษย์”

ขออ้ำชาหากให้
ว่าโลกหลง“เรียน”อิง
เพื่อแบ่งถูกชนชั้น
เหนือเด่นอยู่จ่ายจ้าง
ได้มาเก็บรู้
การศึกษามาผลิต
สร้าง“กิเลส” aisicid
แล้วโงกับเงื่อนป้าย
เที่นจริง ยิ่งເອຍ
ແບນອ້າງ
ให้แก่ ตนແຍ
ແຈງໄດປຣູມງູມ
ງພິມ
“ໂລກ”ໄຮຍ
ຕົນໂຄດ ຍິ່ງເຂຍ
ຜົດໃຫໂລກີ່

.....
ศึกษาผลลัพธ์ໂລກให้
ຈົບໝາຍ
ອວັນຍາຫາຄະຫາຍ
ເພຣະກິເລສມາກມາຍ
ໂລກຈຶ່ງຍາກກອນກຸ່ງ
ນິປ້າ
ໄປ້ງົງ
ແມ່ນັກ ຍິ່ງແຍ
ກລັບໃຫ້ຄືນຄົງ

ເຮືອນຫລຸນ້າປັ້ງ
ເອາແຕ່ກູ່ອອງກູ່
ศึกษาเพิ่ມກິເລສສູ່
ກູ່ປະເທດບໍ່ໄດ້ຄ້າ
ບໍ່ດຸ ຕົນເລຍ
ໜ້າໜ້າ
ຈຶ່ງຕໍ່ ລະນີ້ແລ
ກິເລສວ້າຍນໍລາຍ

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ขออนุบันต์อมงคลตัญญมุทิตาจิตควระ
๔๕ ปีแห่งการเขียนงกหล่อพระธรรมจักร
นำโดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ขอแสดงความยินดี ก้าวสู่ปีที่ ๒๒ “เรากิดอะไร”

เก็บเจ้าพ่อ !

คนผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด
คือผู้เล็กได้ยิ่งสุด

• สมณะโพธิรักษ์
(ในถ้อยบรรยายธรรม ชุด ทับทิม)

* บุมชนทะเลธรรม จ.ตรัง

นัยปักษ์

การศึกษาที่ไม่ลดkitoles กู้ประเทศไม่ได้

- (๑) ขอคำชี้ชากให้
ว่าโลกหลง“เรียน”อิง
เพื่อแย่งลาภยศชิง
เหนือดเหนือใจจนจ่ายจ้ำง
เห็นจริง ยิ่งอย
แอบอ้าง
ให้แก่ ตนแซ
แปงได้ปริญญา
- (๒) ได้มาเก็บรู้
การศึกษามาผลิต
สร้าง“กิเลส”ใส่จิต
แล้วโง่กลับเปื้อนป้าย
งูพิษ
“โลก”ร้าย
ตนโอด ยิ่งເຮຍ
ผิดให้โลเกีย
ฟ่าแกง
- (๓) ว่ามีแต่ให้ด้วย
ยื้อแย่งแข่งรุนแรง
โภคนอื่นตะแบง
ตนสิเมามีดบ้า
หนักหน้า
ໄປเรื่อย
ลากลั่นยศสูง
- (๔) ก่อผูกสร้างพวกพ้อง
ผลิตอิทธิพลปัก
รณรงค์เพื่อตนหนัก
ไครชนบทายไปรู้
เป็นพรรค
หลักสูตร
ให้ยิ่ง ยิ่งເຮຍ
ดันได้เป็นพอ
- (๕) กีเรียนกันเช่นนี้
ยิ่งศึกษายิ่งพา
เพิ่ม“กิเลส”อัตตา
แล้วโง่ลงตนคล้าย
ตลอดมา
“โลก”ร้าย
หนาโคลด ยิ่งເຮຍ
เทพเจ้าไดปาน
- (๖) ศึกษาผลลัพธ์โลกให้
อวิชาหากลาย
 เพราะกิเลสมากมาย
 โลกจึงยากกอบกู้
 จิบหาย
 ไปรู้
 เมาหนัก ยิ่งແຂ
 กลับให้คืนคง
- (๗) เรียนหลงบ้าไปรู้
 เอาแต่กูของกู
 ศึกษาเพิ่มกิเลสสู
 กู้ประเทศบ่ไดถ้า
 บดຸ ตนເຮຍ
 ชัวช้า
 ຈິງຕໍ່ ະນັນແລ
 ກີເລສ້າຍນ່ສລາຍ.

“สไมย์ จำปาแพพ”

๘ ตุลาคม ๒๕๕๘

การศึกษาที่ไม่ลดkites กู้ประเทศไทยไม่ได้

ประเทศไทยปีนี้ ถือว่าเป็นปีมหามงคลอย่างสำคัญ เป็นทั้งปี ๒๕๕๘ และเราจะได้เฉลิมฉลองในวาระครบรอบ ๘๘ พรรษาของในหลวงอีกด้วย พ่อท่านฯ ได้เคยพูดถึงเลข ๘ เօราไว้ว่า “๘ เป็นปางรำ ต่อสู้กับยักษ์ สวนป่า ๘ เป็นกฤษณะ ปราบเรียบ ชั่งຄณะรัฐบาลมาในปีนี้จึงเป็นปีที่ต้องชนะ อะไรก็ชนะถ้าอุตสาหะวิริยะหากเพียร ด้วยความบริสุทธิ์สูงต้อง สิ่งที่ไม่ต้องแพ้ สิ่งที่ต้องชนะ เพาะฉันนั้นปีนี้หากตั้งใจทำงานและทำแต่สิ่งที่ดี ให้บริสุทธิ์สะอาดเข้าไว้ อย่างไรก็ชนะ รีบเนี้ยเป็นปีที่เยี่ยมยอด ก้าลที่เป็นขอสำคัญควรยิ่ง ที่จะลงดาบ ไม่เช่นนั้นต้องแพ้แก่ผู้คัดรุพาล..”

จุดเปลี่ยนที่คนไทย กำลังติดตามลุ้นในขณะนี้ มีทั้งคดีโลกและคดีธรรม นับว่าเป็นการทำความสะอาดบ้านเมืองครั้งใหญ่ ที่จะได้ชำระล้างทั้งฝ่ายอาณาจักร และศาสนจักรที่เต็มไปด้วย อิทธิพล-อำนาจ-เงินตรา-และมวลชนจัดตั้งขนาดใหญ่

ทั้งคดีจำนำข้าว และคดีโคงตระราชอาบัติ ต่างยืนยันในความดี ความถูกต้องของตัวเองอย่างเห็นiy แหน่ง แต่กลับกันล้วนที่จะให้มีการตรวจสอบเพื่อพิสูจน์ความถูกต้องของตัวเอง เพียงแค่ดีเอสไอเชิญไปให้ปากคำในฐานะพยาน ก็ขอเลื่อนแล้วเลื่อนอีก เพราะไม่กล้าที่จะเผชิญความจริง หรือไม่มีความจริงให้เผชิญนั่นเอง

ทั้ง ๆ ที่น่าจะรู้ว่าตัวเองจะโกหกคำโตแครห์ ทั้งสาวกและสมุนบริวารก็พร้อมที่จะหลงเชื่อ คล้อยตามทุกอย่างอยู่แล้ว ซึ่งดูได้จากสมัยยังตระสมบูรณ์สวยงาม หรือสมัยเคนรำ แม้จะถูกเบิดโป่งจนไม่เหลืออะไร พากหลงงมงายก็ยังคงหลงเหลืออย่างไม่ลืมหูลืมตาอยู่เหมือนเดิม หรือแม้แต่อดีตเคนรำ แม้จะติดคุกติดตะราง เพราะทำทั้งلامก อนาคต ตั้มตุ่น ผู้คนก็ยังหน้ามีดตามม้าไปให้เขาหลอกอยู่ดี

ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็เพราะความล้มเหลวทางการศึกษา ไม่สามารถให้ผู้คนเข้าใจได้ว่าอะไรคือความจริง - ความงามยัง? อะไรคือแก่นแท้

๒ | เรากดดี: ไอ

หรือเปลือกกระปี้ของศาสนา จึงพากันไปหลงงมงายอยู่แค่ที่เดียวที่เป็นเครื่องฉบับวิชา หลงให้หลอยู่กับลาภสักการะและความร่าเริงที่พาเพ้อฝัน ซึ่งอยู่คนละฟากฝั่งตรงกันข้ามกับเศรษฐกิจพอเพียง

จึงนับว่าเป็นเรื่องดีที่จะมีการปฏิรูปการศึกษา เพื่อพัฒนาคนให้มีคุณภาพขึ้นมา ไม่ müng เօราแต่เรียนรู้โดยขาดเรียนทำ หรือมุ่งแต่เรียนจำโดยขาดการเรียนคิด ค่อยแต่เป็นผู้บุริโภคมากกว่า เป็นผู้ผลิต มีแต่คิดเห็นแก่ตัว และละลอมความชัว (เล็ก-กลาง-หลง) ตลอดเวลา ซึ่งนយบายที่จะลดการเรียนรู้ดี (เด็กไทยเรียนหนักเป็นอันดับ ๒ ของโลก รองจากทางอัฟริกา แต่ผลสอบออกมากลับรัง夷้วย) หรือเน้นอาชีวศึกษาก็ดี ลดคล้องอย่างยิ่งกับความเห็นของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่มองความล้มเหลวของการศึกษาเราไว้ว่า

“โลกทุกวันนี้ เօราแต่รู้ แต่ไม่ทำ แล้วตีราคากว่ารู้สูงมากกว่าทำ เข้าตลาดรู้สึกเลยอาบเป็นสิ่งที่ เօราเบรี่ยบคนอื่นชับช้อนได้ คนทำได้แต่ไม่เก่งหรือไม่ฉลาด ก็ถูกคนรู้สึกนัดนี้ออกกฎหมายเบียบมาเพื่อให้คนรู้สึกได้เบรี่ยบ ให้คนที่ทำเป็นแต่ไม่ฉลาดตกเป็นเบี้ยล่างตลอดเวลา

การศึกษาของเราวิจัยเน้นการลดกิเลส เพื่อให้ภัยทั้งตนและประเทศได้โดยมีหลัก “ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา” จะรู้เท่าได้ก็ต้องทำให้เป็นก่อน เรียกว่าวิทยาลัยอาชีวะ ไม่ใช่แค่ความรู้มากความคิดมาก แต่ปฏิบัติไม่เป็น หลงส่งเสริมแต่ให้รู้ได้มาก ๆ แต่ทำไม่เป็น นี่คือค่านิยมที่ผิด อาทมาว่าส่งเสริมอาชีวศึกษาให้เจริญนี้ดีแล้ว อย่าไปส่งเสริมมหาวิทยาลัยที่เหยียบขี้ไกไม่ฟ่อ พ่นแต่ความรู้แต่ให้ทำจริงไม่เป็นสักเท่าไหร่

สรุปอีกที ชีวิตมนุษย์นั้นต้อง “ทำ!” ไม่ใช่ เօราแต่รู้ ทุกวันนี้ค้าความรู้ แล้วอาความรู้ไป เօราเบรี่ยบอาวดกัน เป็นทั้งโลก ให้เลิกได้แล้ว มันเป็นหนี้ เป็นบาปที่ไปอาเบรี่ยบเข้า แต่ถ้า เราได้เสียสละ ได้ขาดทุนคือคนได้กำไร (our loss is our gain) ดังที่ในหลวงได้ตรัสไว้อย่างเมืองไทยนี้เกิดรู้อย่างนี้ขึ้นมาวิเศษยิ่ง หลายอย่างในประเทศไทยจึงคือลายไปเยอะ...”

เพราะเป็น “จำลองคนใหม่” ลิงช่วยสังคมได้หลายอย่าง หลายโครงการ
 ลุ้วนแล้วแต่โครงการใหญ่ ๆ
 ถ้าไม่ได้เป็นชาวอสโค ทำไม่ได้แน่
 เดิมผมแสร้งหาสมบัติเงินทองเหมือนคนทั่ว ๆ ไป
 แม้จะไม่โกงเลยแต่ก็นิสัยแย่ ไม่ช่วยใคร ไม่ให้ใครทั้งนั้น

“เราก็ต้องไร” ฉบับนี้ ฉบับเดือนพฤษจิกายน
จากเป็นกรณีพิเศษในวันที่ ๗ พฤศจิกายน วันที่
พ่อท่านสมชายโพธิรักษ์ บุรุษมา ๔๕ ปี

เมื่อ ๑๐ มิถุนายนที่ผ่านมาเป็นวัน “อโศก粒ลึก” 猛然เขียนใน “เรากิดอะไร” ฉบับเดือนนั้นว่าผมได้ดี
 เพราะเปลี่ยนจาก “จำลองคนเก่า” เป็น “จำลองคนใหม่” เพราะไปปฏิบัติธรรมกับชาวอโศกซึ่ง พ่อทำ
 เป็นผู้พำนัค

นานมาแล้วคุณคิริลักษณ์เอารากษามาบอกผู้ว่า
พิธีกรซื้อดัง “รัก รักพงษ์” ลาออกจากงานเพื่อตัดกิเลส
เราสองคนสร้างความภักดีให้อย่างไร ใจเต็มขนาด
ไหน ถ้าเป็นใคร คงจะกล้าทำอย่างนั้นไหม

สมัยก่อนโกรทัศน์มีช่องเดียว คือ ช่อง ๔ บาง-
ขุนพรหม ทำน้ำรายได้แต่ละเดือนมากกว่าเงินเดือน
นายกรัฐมนตรี มากกว่ากันมาก

เพราะเป็น “จำลองคนใหม่” ผมจึงช่วยลังคอม
ได้หลายอย่าง หลายโครงการ ล้วนแล้วแต่โครงการ
ให้ญี่ ๆ ถ้าผมไม่ได้มีเป็นชาวอโศก ผมทำไม่ได้แน่ เดิม
ผมแสวงหาสมบัติเงินทองเหมือนคนทั่ว ๆ ไป แม้จะ
ไม่โงกเลยแต่ก็สนใจลัยแย่ ไม่ช่วยใคร ไม่ให้ใครทั้งนั้น

ผู้รายเพระทำหลายอย่าง สมัยก่อนโรงเรียน
การวิชานิยมกันมาก ทุกเย็นเลิกงานผู้มาไปสอนการ
วิชาทางรุ่งหามค่า นอกจานั้นยังได้ทุนรัฐบาลไปป้อนออก
หลาครั้ง แต่ละครั้งได้เงินกลับมาเยอะ ไปฝึกงานที่ล้วนๆ
๓ ครั้ง ครั้งแรกที่ “ค่ายมอนมัท” มลรัฐนิเวเจอร์ซี,
ครั้งที่สองที่ “ค่ายกอร์ดอน” รัฐจอร์เจีย และครั้งที่
สามไปฝึกงานที่ “กองพลทหารราบที่ ๒๕ ของ
อเมริกา” รัฐจอร์เจีย แล้วพยายามได้ทุนจากกองทัพไทย
ไปทำปริญญาโททางการบริหารที่ “บัณฑิตวิทยาลัย
มอนเตโร” รัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งสอนระดับปริญญา
โท ปริญญาเอก ให้นายทหารอเมริกัน ขณะเรียน

ปริญญาโท ผู้ได้เจินมากกว่าคนที่ได้ทุนจาก กพ. (สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน) ผู้ได้มากกว่า เยื่อขอหยั่ง

โปรดต่างประเทศก็ได้เงินมากมาย ผมเป็นรอง เสนอธิการฝ่ายวางแผนของกองพลอาสาสมัครไทย ในเวียดนาม ที่ประเทศไทยผูกไว้ “พลเอก สายหยุด เกิดผล” เชื่ันในหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ “ชีวิตนี้มีค่ายิ่ง” มีบทความยาว ๆ บทความหนึ่ง ชื่อ “สมรภูมิเลือดภูพาน” กล่าวถึงวีรกรรมของ “ร้อยเอกโยธิน” ซึ่งไม่ใช่ใคร เป็นชื่อรหัสของผม ผม เป็นผู้บังคับชุดครบพิเศษภูพาน นำลูกน้องกว่าสิบ人 ทหารคอมมิวนิสต์ลาวลงจากภูเข้า “ภูพาน” ได้หมด โดยพวกรามไม่เป็นอะไรเลยทั้ง ๆ ที่ข้าศึกมีกำลังพลมากกว่า อาวุธดีกว่า ส่วนทหารօเมริกันและทหารแม่วที่อยู่ฝ่ายเราตายไปหลายคน ผมได้ “เงินเพิ่มลุ้รูบ” “พสร.”^๕ ขั้นของเงินเดือนเป็นบำเหน็จ (เท่ากับทหารที่ตัวหรือเกือบตายในสนามรบ)

ทั้งขยันทำงานพิเศษ ไปเรียนเมืองนอกและปรับตัวแتن ผลรายไม่รู้เรื่อง พอกเป็นชาวอโศก ผมกีลัดออก ลัดออก จนไม่มีบ้านและที่ดินนานาแล้ว โชคดีที่แม่บ้านคือคุณคิริลักษณ์เห็นด้วยกับการเลี้ยงลูก จะมากขึ้นได้หนักหนน

ชาวอโศกครอบครัวอีน ๆ ก็เช่นกัน โชคดี เพราะ
พบพ่อท่านและทำตาม “พ่อท่าน” ณ พฤศจิกายน
เป็นวันครบรอบ ๔๕ ปีที่น่าระลึกถึงอย่างยิ่ง

หนังสือพิมพ์ “เราก็ดอะไร” ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๐๔ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๘
เอโกปี หุตว่า พหุชา โลติ พหุชาปี หุตว่า เอโก โลติ จากหนึ่งปีเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

ก ร า บ ย

- ๑ นัยปก : การศึกษาที่ไม่ลอกเกลส์
กู้ประเทศไทยได้
- ๓ คนบ้านนอกออกล่า
- ๕ คุณนิติคิดหน่อย
- ๖ จากผู้อ่าน
- ๘ สีสันชีวิต (สุเทพ เทือกสูบบรรณ)
- ๑๖ เปิดบุญบุญนิยม
- ๒๒ คิดคนละข้า
- ๒๘ การตูน
- ๓๐ หยิ่งฟ้าทะลุนิน
- ๓๔ ชาดกทั้นยุค
- ๓๗ เวทีความคิด
- ๓๘ ลูกโภโคกจะไม่ลอกกวาง
- ๔๐ ธรรมชาตองโโลจจะได้ไม่ต้องโโคกสด
- ๔๒ คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?
- ๕๒ บทความพิเศษ(ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงฯ)
- ๕๘ เชื่อย่างพุทธ
- ๖๐ ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา
- ๖๔ บทความพิเศษ(ทำไมต้องรักทัน?)
- ๶๗ ชีวตัวรัสรพิษ
- ๷๐ แคคิดกึ่งหวาน...ว
- ๷๒ ฝันที่ฝ่าฝืน
- ๷๔ คำน่าวามาขันahan
- ๷๕ กติกาเมือง
- ๸๐ ปิดท้าย

(ฉบับที่ ๒๒ แฉมฟรี “ยอดนิยายนองโตก ที่ไขความเป็นมนุษย์”)

สีสันชีวิต

๘

คนในระบบหักเงินทำให้เราเห็นแล้วว่า
อำนาจทิศ พร้อมที่จะทำลายฝ่ายประชาชน
การต่อสู้คราวนี้มีประชาชนเสียชีวิต ๒๔ คน
บาดเจ็บกันเกือบพันคน
ก็ต้องถือว่าเป็นการลงทุนที่ใหญ่หลวงมาก
ของมวลมหาประชาชน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
farinkwan@gmail.com

กองรับไว้ข้อมูลภาพ

ศุภัย เศรษฐบุญสัจง
สมพงษ์ พังเจริญอจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แรมเกิด เลิศบุญย์
จำนาวย อินทร์สร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม ဓิဂกัตรະกุล
น้อมนับ ปัญญาต
กองรับไว้ศิลปกรรม
คำนันไฟ ชนก
แสงศิลป์ เดือนหาย
วิชุดร นาพันธ์
ตินพิน รักพงษ์ไก
พุกพันชาติ เทพฯพญาร్ย
เพชรพันศิลป์ มุนีเดชา

กองรับไว้ธุรการ
ศิลปนิท ม้อยอินที
ถึงสี ศิริประเสริฐ
คงบัวน้อย นาวาบุญยานิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศิลปนิท น้อยอินที
โทร. ๐-๙๗๗-๓๓๖-๒๔๕๕,
๐๘-๑๖๕๕-๓๓๗๗

จัดจำหน่าย

กลั่นแก่น ๒๔๔ ซอยนวนิท ๔๔
น.วนิท ๔๔ คลองกุ้ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๙๗๗-๓๓๖-๒๔๕๕
พิมพ์ที่
บริษัท พ้าอ้าย จำกัด โทร.๐-๙๓๓๖-๔๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๒ ฉบับ ๔๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งธนาณัต หรือตัวเล็กเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศิลปนิท น้อยอินที
ป.คลองกุ้ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์ลั่นแก่น
๒๔๔ ช.นวนิท ๔๔ ล.นวนิท
แขวงคลองกุ้ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินเข้าบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขาถนนนวนิท ๑๖
บัญชี นางสาวศิลปนิท น้อยอินที
เลขที่ ๐๓๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๙๗๗-๓๓๖-๒๔๕๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang2514

นរណาภิการ
คุณนิต
คิดหน่อย

พึงพระสวادบังสุกุล ๓ จบ
ไม่เข้าใจภาษา ไม่ได้สาระ ไม่ได้ธรรมะ
จะตั้งศพกี่วันกี่คืน ก็พึงสวادบังสุกุลช้า ๆ อยู่บุทเดียว

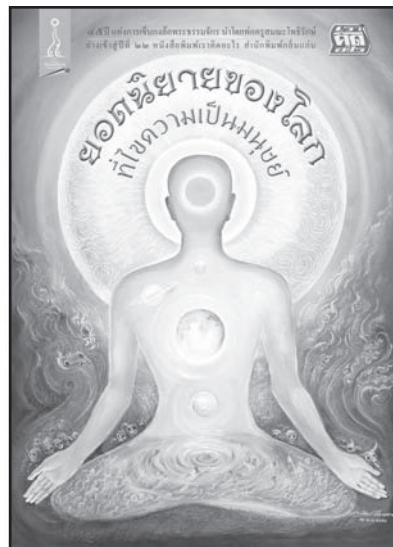
ศาสนาพุทธอยู่ในพระไตรปิฎกหรือ?

วัดเป็นแดนชาระล้างสรรพอวิชชาของผู้แสวงหา เนื่องด้วย สมมุติว่าคือ “แดนธรรม” แดนสว่างใส่ด้วยแสงธรรม เพราะเป็นสังฆสถาน เป็นพัทธสีมา ผู้ย่างกรายเข้าสู่แดนธรรมนี้ พึงลั่ງร สำรวมกรรม ๓ ทุกขณะ มีให้ล่วงละเมิดศีลธรรมด้วยประการใด ๆ และบำเพ็ญตนให้เจริญด้วยธรรมโดยการฝึกฝน ฝึกฝน ขัดเกลาจากสมมุติสั่งฟ์... อริยสังข์อันได้รับความเคารพ ครั้งท้ายยังจากพุทธศาสนา捻กัน

“ศาสนาพุทธรุ่งเรืองสืบทอดตลอดมา”

วัดวาอาราม ขยายขยาย แผ่กว้างออกไปเรื่อย ๆ จำนวนพระสังข์มีได้ลดลง ทั้งสนใจฝึกษาปริยัติรอบรู้ธรรมเปรียญธรรมในสถาบันศึกษาของสังข์ มีได้ด้อยกว่าทางโลกเลย น่าฉุกคิด สะกิดใจให้เห็นหนอน เพาะเหตุเดือนเข้าวัด พบพระไม่เห็นพระ ไม่เห็นธรรม หรือพระเข้าวัดจำเพาะ ตอนงานศพ ตามชนบประเพณี พึงพระสวادบังสุกุล ๓ จบ ไม่เข้าใจภาษา ไม่ได้สาระ ไม่ได้ธรรมะ จะตั้งศพกี่วันกี่คืน ก็พึงสวادบังสุกุลช้า ๆ อยู่บุทเดียว เป็นพิธีกรรมตามประเพณี จนถึงวันสุดท้าย ศพขึ้นสู่เมรุ เลี้ยเวลาซึ่วิตทั้งของชาวราษฎร... และ “สมมุติสั่งฟ์”... พุทธสาวก ครรจะได้อะไรจากงาน “ศพ” ก็อยู่ที่ว่าใครคาดหวังว่าจะไปเอาอะไร?

ขอหันมาพูดถึงหนังสือ “เราคิดอะไร” หน่อย ครับ ฉบับที่ ๓๐๔ ท่านกำลังอ่านอยู่นั้นบันเข้าสู่ปีที่ ๒๖ แล้ว เราทำด้วยความตั้งใจแม้จะไม่มีฝีมือ

ความสามารถมากนัก แต่ด้วยความปรารถนาดีอย่างจริงใจ คิดว่าบรรพพิพพน่าจะมีหนังสือเสนอ ลัมมาทิฐิชัด ๆ ตรง ๆ บ้าง จึงเกิดหนังสือเล่มนี้ขึ้น คณะทำงานพันฝ่าคลื่นลมมารburn ๒๑ ปีเต็มขึ้นปีที่ ๒๒ และก่อปรกับเป็นปีพิเศษเนื่องจากครบ ๔๕ ปีแห่งการทำงานเขียนกงล้อพระธรรมจักร ซึ่งนำโดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ด้วย จึงขอ น้อมอบหนังสือ “ยอดนิยายของโลก ที่ไขความเป็นมนุษย์” สือบธรรมะลึกซึ้งโดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ผู้นำชาวอโศก เชิญรับของฝากແມพรี- เล่มนี้จากผู้ชาย แล้วอ่านสาระลึก ๆ เพื่อฝึกปฏิบัติ เต็มอิ่ม ๔๐๐ หน้า... ขอบพระคุณลามาซิກผู้มีอุปการคุณทุกท่านครับผม! ■

ปล่อยปลา

ข่าวมติชน ๔ ต.ค.๕๘ เมื่อ ๙ ต.ค.นี้ คงจะ
คิชชาโนคิชย์หลวงพ่อคุณ ปริสุทโธ อดีตเจ้าอาวาส
วัดบ้านไร่ อ.ต่านชุมทด นครราชสีมา ได้ร่วมกับ
จังหวานเนื่องในวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อคุณ
ด้วยการปล่อยลูกปลาพันธุ์ต่างๆ ณ บึงวัดบ้านไร่
เช่น ปลา尼ล ปลายสก ปลาตะเพียน ปลาใน
จำนวนรวมกว่าหนึ่งแสนตัว ร.ท.วัฒน์ สุข-
สมบูรณ์ นายอำเภอต่านชุมทด กล่าวว่าการ
ปล่อยปลาถือเป็นการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง
ในโอกาสหนึ่งทุกปีที่ผ่านมา และจะถือปฏิบัติต่อไป
เนื่องจากท่านได้สร้างคุณงามความดี ความเจริญ
ในการ ก่อสร้างสาธารณกุศลต่างๆ มากมาย
พอไม่ใช่คนโกรธ ไม่ใช่คิชชาโนคิชย์หลวงพ่อคุณ เทืน
ต่างในการปฏิบัติบางเรื่องแต่ก็เห็นด้วยในหลาย
เรื่อง และเห็นว่ามุ่งเพื่อประโยชน์สัมคม มิใช่เพื่อ
ตนเอง เพราะฉะนั้นคนจึงยังคงลึกซึ้งท่านอยู่

- พທກ วงศ์น้อมย คงกะงำ

ก็น่ายินดีที่คิชชานุคิชช์หลวงพ่อคุณ
ผู้ได้ดังผู้มี “ท่านนั่ง” เป็นเอกลักษณ์ โดยไม่ต้อง^{จดทะเบียนลิขสิทธิ์} วางแผนลงวนที่เดชคักดีลิฟท์
ได้ร่วมกันทำบุญปล่อยปลากว่าหันนึ่งแสนตัวเนื่อง
ในวาระคล้ายวันเกิดหลวงพ่อคุณ ซึ่งได้ทำ
ต่อเนื่องกันมาตั้งแต่ครั้งแรกหลายปีแล้ว จึงขอ^{อนุโมทนาสาธิการ}ในกุศลธรรมนี้ด้วย พึงรำลึกไว้
เป็นนิจว่า “เราได้ปล่อยปลาแล้ว” ด้วยมือของเรา
ด้วยปากของเรา และด้วยใจของเรา เมื่อวันเวลา
นั้น ณ ที่นั่นร่วมกับพวงพ้องน้องพี่หลาภัลัย^{....}
เราได้ประพฤติปฏิบูติเยี่ยงเช่นมาแล้วกี่ครั้งกี่คราว
แลบด้วยน้ำเสียง “รักษาลัจฉะ” ได้มั่นคงอยู่หรือ ?
นั่นคือ... เลิกกินปลา เพราะเราได้กล่าวสั้นๆว่า
ต่อพระบรมศาสดาเนื่องในวาระวันเกิดหลวงพ่อ^{ต่อเนื่องกันมาหลายปี...} “ปล่อยปลา” แล้ว หาก

เรายังกินปลาอยู่เหมือนเดิมก็หมายความว่าเรา
ทำตามประเพณี ไม่มีสาระธรรมกระนั้นหรือ ?

Digitized by srujanika@gmail.com

ผลิตใจครับ จนอดใจไม่ได้ต้องระบายนามาที่นี่
 เพราะซื้อ บก.ติดหูตอนไปวิสามัญเมื่อปีนี้
 อ.ป.อยพoley กัญจนบุรี พ้อ่านข่าวจาก น.ส.พ.
 ๒๕-๒๖ ก.ย.นี้ พระบัวชนานลึง ๕ กับ ๑๐ พระราชา
 สิกออกมาลักชุดกะโหลกศพในป่าซ้ำไปทำวิชา
 หมอดີ และก็ยังมีคนรุ่นใหม่ลงมากไปหลงเชื่อ
 วิชามาร ไม่น่าเป็นไปได้เลย เมืองไทยมีมหา-
 วิทยาลัยเต็มเมือง วัดก็มีแทบทุกตำบล แต่ทำไม
 คนจงยังลงมากายหลงเชื่อเรื่องแบบนี้ จะเป็นเพราะ
 การศึกษาหรือศาสนาครับที่เป็นเหตุ

- คนไทย ใกล้ช่อง พนมทวน กាយูจนบุรี

ยินดีครับ ถ้าระบบฯ มาแล้วหายท้องแน่น
ท้องอืดจุกเลี้ยดก็ไม่ต้องอั้น ระบบฯ มาจาก
พนมทวนแคนเก่าที่ผอมเคยเป็นสารวัตรลีบสวน
ลอบสวน อยู่ช่วงหนึ่งก่อนที่ท่านผู้กำกับกาญจนบุรี
พ.ต.อ.ราชศักดิ์ จันทร์ต้น จะขอแต่งตั้งไปอยู่
อ.บ่อพลอยซึ่งเพิ่งเริ่มเปิดหลุมพลอย ต้อง
ต้อนรับคนชุดพลอยหน้าเก่าหน้าใหม่พร้อมทั้งคน
ร้ายแฝง อันเหตุที่พระบัวชนานหlays พรวชรา
แต่ยังไม่พ้นมิจฉาทิฐิ สึกอกมาຍังหวนกลับไป
เป็นหมอดี หนักกว่าชาวบ้านที่ไม่ได้บัวเสียอีก เหตุ
ก็เพราะบัวแต่ไม่ได้ศึกษาปฏิบัติธรรม อบรม
บ่มเพาะชัดเจลางน จะบัวซึ่งเดือนกีปีกเปลือง
ข้าวสุกเสียครัวทราชาชาวบ้านเปล่า ๆ เวื่องนึงก็ต้อง
มองข้อนกลับไปที่ต้นสังกัดผู้ฟื้นให้กำเนิด บ่มเพาะ
กำพีด ว่ามีอะไรถ่ายทอดให้บ้าง “ตัวอย่างที่ดีมี
ค่ากว่าคำสอน” ถ้าต้นสังกัดเข้ม ก็สามารถ
กวดขันคนในสังกัดให้อยู่ในแบบได้ ย่อมไม่ต่าง
กับข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ถ้าหัวหน้าหน่วย

ຕົ້ນລັ້ງກັດເບັ້ມແຂງ ເດືອນພາດ ຂຶ່ວສັຕິ ສຸຈະຣີຕ ຍຸດທິຣົມ
ກາງກິຈທຳປະກົງກົງຈະດຳເນີນໄປດ້ວຍຕີ ໄກຍເປັນແດນ
ພຸທ່ອ ເນື້ອງພະວະ ອານາຈັກຮັດ ແຕ່ມີພຸທ່ອຄາສັນກິຈນ
ທີ່ແທ່ຈິງເພຣະປົງປົງຕິດາມຮຽມຈິງໆ ລັກເທົ່າໄຮ
ໜອນ ໂດຍເພາະອຍ່າຍຍິ່ງເຫຼວ່ານັກການເມື່ອນັ້ນແລະ
ຄືອຕົວທັກທີ່ຈຳຕົ້ນປົງປົງຕິດຮຽມໃຫ້ຈິງສິ້ງໃຈ ນັ້ນ
ຄົ້ອຄຽບກ່ຽວມະນຸດ ຕ ຈະຄາສັນາໄດ້ກົດຕາມໃຈ ເຄີດ
ບ້ານເນື້ອງ ລັກຄົມກົງຈະວ່າມເຢືນເປັນສຸຂໍທີ່ແພ່ນດິນ

ຮັບນອງໃຫ່ມ

ຕິດຕາມຂ່າວຈາກສື່ອສາຮມວລ່ານວ່າຈະໃຫ້ລັ້ມເລີກ
ປະເພນີຮັບນອງໃຫ່ມຂອງມາຮວຍພາລີຍຖຸກແທ່ງ
ເພຣະມີເຫດຖຸນແຮງສິ້ງບາດເຈັບເກີດເຂົ້າຮວ່າງຮູນ
ທີ່ກັບນັ້ນໃໝ່ແລະລຸກຄາມເປັນປະເທັນປັບປຸງຫາລັກຄົມ
ທີ່ໆ ທີ່ເວື່ອນີ້ເປັນຄວາມພິດພາດຈຳເພາະແທ່ງນັ້ນ
ກລຸ່ມນັ້ນເທົ່ານັ້ນເອງ ສ່ວນສັບຕະຫຼາດ ອື່ນໆ ກີ່ໄມ້ມີ
ປັບປຸງຫາວ່າໄຮ ແຕ່ຕົ້ນພລອຍຮັບພລກຮາບໄປດ້ວຍ
ເນື່ອງຈາກຄວາມຄົກຄະນອງຂອງຄົນກລຸ່ມເດືອຍ

- ນອງໃໝ່ ຮູ່ນເກົ່າ ນະຄອນປະເມີນ

ເວົ້າ ເວົ້ານີ້ໄມ້ໄດ້ຕິດຕາມຂ່າວ ເພຣະຄົດວ່າໃນ
ທີ່ສຸດຄົງໄມ້ອາຈັດຕ້ານກະຮະແປຣເພີນຍົມທີ່ປົງປົງຕິ
ສີບທອດກົນມາຫລາຍສົບປີໄດ້ ເປັນການແນະນຳໃຫ້ຮູນ
ນອງຮູ້ຈັກຮູ່ນີ້ແລະພຶ້ງສໍາແດງຕນອັນຄວາຕ່ອງຮູ່ນີ້
ໃນຂະນະເດີຍກັນຮູ່ນີ້ກີ່ຕົ້ນສຳນັກໃນໜ້າທີ່ຂອງຕນ
ຕ່ອງຮູ່ນັ້ນອັນດ້ວຍ ແຕ່ຍຸດທັງໆ ຕ່ອມາ ຄຸນຮຽມ
ຂອງຄົນເລື່ອມຄອຍ ຮະບບ “ຊື່ເນີຍຮີຕີ”...ອາວຸໂສ ໄມ
ເຂັ້ມຂັ້ນດຸຈ ເດີມ ທັ້ງພຸດທິກະຮະມຂອງຮູ່ນີ້ກີ່
ເລື່ອມກາມໄປດ້ວຍ ກິຈກະນກການຕ້ອນຮັບນອງໃໝ່
ບາງແທ່ງຈິງຜົນແປປໄປ ເປັນເຫດຖຸກໃຫ້ດ້ວຍຄຸນຄ່າໃນ
ສາຍຕາລັກຄາມກາຍນອກ ແຕ່ກີ່ຍັ້ງໄມ້ສາຍເກີນທີ່ປ່ຽບ
ເພື່ອດໍາຮັງຄຸນຄ່າໃໝ່ສົບໄປຄວັບ ພົມພູດໃນສູານະທີ່
ລອດຊັ້ນນອງໃໝ່ຈາມຈຸວີ ແລະລອດຊັ້ນນອງໃໝ່ລົງທຶນ
ດໍານາແລ້ວດ້ວຍຄວາມປະກິດໃຈໃນຄວາມອົບອຸ່ນຈາກ

ຮູ່ນີ້ກີ່ຕົ້ນ ຍັງໄມ້ລືມສັບຕະຫຼາດ ແລະຮູ່ນີ້-ເພື່ອນ-ນັ້ນ

ຍ້າຍກຳນັນເບົາ ກກນ. ?

ພມເປັນລູກເມືອງຈຸລ ວັນນີ້ພິຈ່າວ່າກ່ຽວ
ຮາຍທັນທີໄດ້ສັ່ງຍ້າຍກຳນັນເປົາຫຼວງສະຫະພຸລືມ
ຈາກເວື່ອນຈຳປະລຸງວິໄລ ທີ່ໂຮງພຍາບາລປະລຸງວິກລັບໄປ
ເວື່ອນຈຳປີເສັ່ນກົງເຖິງເພາະແລະເຂົ້າໂຮງພຍາບາລເວື່ອນ-
ຈຳປີເສັ່ນກົງເຖິງເພາະຕາມເດີມ ອັນທີ່ຈິງກຳນັນເປົາ
ໄດ້ຍ້າຍເວື່ອນຈຳມານອນຮັກຫາຕ້ວຍໝູ້ຫັ້ນ ດ ຕີກພິເສົ່າ
ຮພ.ປະລຸງວິນານແລ້ວ ດ້ວຍບາຮມມີລູກຫາຍທີ່ເປັນ
ຮັບຮູ່ມນຕີຮັວມຮັບຮູ່ບາລຸກຄ່ອນ ແຕ່ຄຣານີ້ມີເຫດຖຸດັ່ງ
ໜັ້ນມາຈະເພຣະເນື້ອປລາຍເດືອນ ກ.ຍ. ມີອົດຕີ
ຂ້າຮາຊການ ຜູ້ນໍາທົ່ວໂລກ ບໍລິຫານແທກັນໄປວ່າພວ
ວັນເກີດນັກໂທ່ງ ປະດາຄນທີ່ເກື້ອງກູລກົງອາຈສຸດຈະ
ເວົ້າອາຫາວຸດ່ອໄປໄດ້ອັກແລ້ວ ໃນສູານະທີ່ ບກ.ກີ່ເປັນ
ລູກເມືອງຈຸລເມື່ອນກັນ ຄິດ-ເຫັນອ່າງໄຮ

• ບາງພຣະ ຄຣີຣາຈ ທະບູລີ

ໄມ້ນ່າເຫື້ອ ຈບຮູ່ສູາສາຕົວ ເຂົ້າອບຮມເປັນ
ພັກງານສອບສັນຮູ່ນແຮກຂອງຂອງກ່ຽວຈຳວັຈ ແຕ່
ໜ່ວຍທີ່ຄຣອງຍີສ. ຮ.ຕ.ທ. ກລັບຕ້ອງເປັນຫວ່າໜ້າສາຍ
ຕຽບພິເສົ່າ ຂອງ ສກ.ອ.ເມືອງບູລີ ທຳໜ້າທີ່ປົ້ອງກັນ-
ປາບປ່າມອາຫຼາກຮຽມທຸກໆນິດໂດຍເພາະອຍ່າງ
ຍິ່ງພວກວ່າຍຮູ່ນີ້ຢືນຢັນເວີກ “ຈຶ່ກໂກ່” ທີ່ຕິດ
ເຂົ້າໂຮັບໃນພື້ນທີ່ ອ.ເມືອງຈຸລີ ຜົ່ງຮົມສິ້ງບາງແລນ
ດ້ວຍ ເນື່ອຈາກມີສາຍລັມພັນຮົດກັບໄໝປກຄຮອງ
ຍຸດ້ນັ້ນກຳນັນເປົາເປັນຜູ້ໃໝ່ບ້ານ ຮູ້ຈັກຄຸນເຄຍກັນດີ
ອັດຍາຄີຍດີມິນໍາໃຈ ແຕ່ຕ່ອມາ ວິສີ່ສີວິດ ກາວະແລະ
ໜ້າທີ່ຮັບຜົດອົບຜັນແປປໄປ ເຮົາຕ້ອງເດີນຄະລະທາງ
ແຕ່ກີ່ໄມ້ໄດ້ໂກຮັດ-ເກລີຍດັກ ສົງສາຮໃນະຫຼາກຮຽມ
ຂອງຄົນທີ່ເຄຍຮູ້ຈັກຄຸນເຄຍ ກົບປົງໃຈວ່າທີ່ສິ້ນຍ່ອມ
ເປັນໄປຕາມກະຮະມ ວິບາກນັ້ນໜ້າຫຼວງເວົ້າ ຍ່ອມຕ້ອງ
ໄດ້ຮັບແນ່ນອນ

▣ ປະບຽບການ

**สี สัน
ชีวิต** ทีม สมอ.

“ผมเลิกเล่นการเมือง
ไม่ใช่การต่อสู้ครั้งนี้จะจบลงอย่างไร”
เมื่อประจักษ์ชัดถึงความจริงใจเสียสละอย่างบริสุทธิ์ใจ
ในอันที่จะปกปักยักรักษาบ้านเมือง
และสถาบันพระมหากษัตริย์ให้พ้นภัย
ประชาชนนับล้าน ๆ คนทุกสารทิศ
ออกมาร่วมตัวกันเป็นมวลมหาประชาชน
จารึกไว้ให้ลูกหลานไทยได้ภาคภูมิใจ

สุเทพ เทือกสุบรรณ

● เลขาธิการ กปปส. ...ลุงกำนันผู้ร่วมพลังคนไทยหัวใจสามัคคินับล้าน ๆ ●

คุ้มหรือไม่กี่บำบัดชบ ไปต่อสู้กับระบบกักขัน

ตอบได้เลยว่าเกินคุ้ม เพราะว่าเราตัดสินใจออกมาต่อสู้ร่วมกันเพื่อที่จะปกป้องสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของเราระมหั่นพันจากภัยพิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นในระบบทักษิณ เพราะความเลี้ยงหายที่ระบบกักขันก่อให้เกิดกับประเทศไทยนั้น มากมายใหญ่โต คิดมูลค่าเป็นล้าน ๆ บาท ไม่ใช่ล้านเดียว ล้านล้านที่เดียว

ถ้าเรามีอุบัติเหตุใหญ่ต่อสู้และปล่อยให้ระบบนี้ดำเนินต่อไป ประเทศก็จะล่มจมเลี้ยงหาย ตอนอุบัติเหตุ สู้ เรายังอยู่แล้วว่ามันเลี้ยงต่อการติดคุกติดตะรางรวมทั้งเลี้ยงชีวิตด้วย เพราะคนในระบบกักขันทำให้เราเห็นแล้วว่า คำพิพากษาที่จะทำลายฝ่ายประชาชนตลอดเวลา การต่อสู้คราวนี้มีประชาชนเสียชีวิตถึง ๒๕ คน บาดเจ็บกันเกือบพันคน ก็ต้องถือว่าเป็นการลงทุนที่ใหญ่หลวงมากของมวลประชาชน แต่ถ้าเกิดถึงการที่ประเทศไทยจะมีความคุ้มค่า ของชาติอยู่รอดปลอดภัย ก็นับว่าเป็นการลงทุนที่คุ้มค่า

ได้ข้อคิดอะไรจากการเปลี่ยนไปใช้เชิงตัวบัญชี

ระยะเวลาที่เราต่อสู้ครั้งนี้ยาวนาน ๖ เดือน ครึ่งหรือ ๒๐๔ วัน เราก็เห็นว่าพื้นที่นี้ของประชาชนที่อุบัติเหตุต่อสู้กันจนเป็นมวลมหาประชาชนนั้น มีจำนวนหลายล้านคน เพราะเขาเชื่อมั่นศรัทธาในอุดมการณ์ ในเป้าหมายที่เราได้ตั้งไว้ร่วมกัน ซึ่งไม่ใช่เรื่องธรรมชาติที่มวลมหาประชาชนจากทุกสาขาอาชีพของประเทศไทยจะมีความคิดไปในทางเดียวกัน

แต่ในการต่อสู้คราวนี้ แม้เราจะต่อสู้ด้วยความลงบลันติ อหิงสา ไม่ใช่ความรุนแรง ไม่ใช่อาวุธ แต่กลับถูกสมุนบริหารระบบกักขันทำร้ายด้วยอาวุธทางการเมือง ๑๖ เป็นการก้าวเครื่องยิงระเบิด เอ็ม ๗๙ ระเบิดแบบข้างหลัง อาศัยอาวุธ ภาร্টีพีจี บรรดาแกนนำก็ได้คิดกันตั้งแต่

สุเทพ เทือกสูบบรรณาธิการ

เกิด ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๘ (๖๖ ปี)
อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พระราชกรณีย์ ประชาธิปัตย์ (๒๕๒๒-๒๕๕๒)

- * สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสุราษฎร์ธานี ๑๐ สมัย (พ.ศ.๒๕๒๒, ๒๕๒๓, ๒๕๒๔, ๒๕๒๕, ๒๕๒๖, ๒๕๒๗/๑, ๒๕๒๗/๒, ๒๕๒๘, ๒๕๒๙, ๒๕๓๐, ๒๕๓๑)
- * สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อ ๒ สมัย (พ.ศ.๒๕๔๔ และ ๒๕๔๕)
- * เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ (นายกรัฐมนตรีช่วง หลักภัย) พ.ศ.๒๕๒๔-๒๕๒๖
- * เลขาธิการรัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายกรัฐมนตรีช่วง หลักภัย) พ.ศ.๒๕๒๔-๒๕๒๖
- * เลขาธิการรัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรี (นายกรัฐมนตรีบัญชี บรรทัดฐาน) พ.ศ.๒๕๒๖-๒๕๒๗
- * รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ.๒๕๒๗-๒๕๓๐
- * ประธานคณะกรรมการอาหารและยา พ.ศ.๒๕๓๐
- * รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พ.ศ.๒๕๓๔-๒๕๓๖
- * ประธานคณะกรรมการอาหารและยา พ.ศ.๒๕๓๖
- * รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงคมนาคม พ.ศ.๒๕๓๗
- * กรรมการสภาร่างกฎหมายไทย พ.ศ.๒๕๓๗-๒๕๓๙
- * ประธานคณะกรรมการนโยบายน้ำมันปาล์มแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๙-๒๕๔๑
- * ผู้อำนวยการศูนย์ความปลอดภัยทางถนน พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๔
- * ผู้อำนวยการศูนย์อำนวยการแก้ไขสถานการณ์ฉุกเฉิน (ศอฉ.) พ.ศ.๒๕๔๔
- * ประธานคณะกรรมการนโยบายยางแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๓-๒๕๔๕
- * รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยฯ พ.ศ.๒๕๔๑ และ พ.ศ. ๒๕๔๔
- * รองนายกรัฐมนตรี พ.ศ.๒๕๔๑-๒๕๔๔

เครือข่ายการเมืองอื่น ๆ กบปส. (ตั้งแต่ ๒๕๕๒)

คู่สมรส ศรีสุก พร้อมพันธุ์
คิมเบอร์เกอร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่,

มหาวิทยาลัยมิตรเดิลเทนเนลชีลเตด

ศาสนานา พุทธ

(ข้อมูลจาก วิกิพีเดีย)

๐๐

ก็คิดตั้งแต่กำลังต่อสู้กันอยู่แล้วว่า
จะต้องทำบุญให้ผู้เสียเลือดเสียเนื้อเสียชีวิต
หลังจากการต่อสู้เสร็จสิ้นลง
การทำบุญให้ไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่า
การปฏิบัติธรรม ถือศีล ภavana
พวกราเรายังมีความคิดว่า
แก่นนำบางส่วนควรจะได้มาบวชกัน

๐๐

กำลังต่อสู้กันอยู่แล้วว่าเราจะต้องทำบุญให้ผู้อุทิศให้ผู้เสียเลือดเสียเนื้อเสียชีวิตเหล่านี้ หลังจากการต่อสู้เสร็จสิ้นลง การทำบุญให้ผู้นับถือศาสนพุทธไม่มีอะไรยิ่งใหญ่ไปกว่าการปฏิบัติธรรมถือศีล ภavana พวกราเรายังมีความคิดว่าแก่นนำบางส่วนควรจะได้มาบวชกัน ความคิดนี้ติดอยู่ในใจพวกราเตตลอดเวลา เพราะฉะนั้นเมื่อการต่อสู้ยุติลง เรายังต้องใจบวชเพื่อที่จะประพฤติธรรมปฏิบัติธรรม อุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้แก่ผู้เสียสละเลือดเนื้อชีวิตนี้องในการต่อสู้คราวนี้

การบวชก็เป็นการไปปฏิบัติธรรม ถือศีล ที่จริงคนธรรมดาก็ทำอย่างนั้นได้โดยไม่ต้องบวช สมัยนี้มีเยอะไปในสำนักปฏิบัติธรรมหลายแห่งที่เข้าปฏิบัติเคร่งครัด ไม่ต้องบวชก็ได้ านาปานสติ ภavana ถือศีล แต่พวกราที่ไปบวชคิดว่าบรรยายกาศของการไปอยู่ในวัดหรือการเป็นภิกษุสงฆ์ ทำให้เราสามารถถือศีลปฏิบัติธรรมได้เข้มแข็งยิ่งขึ้น หรือศึกษาธรรมะได้มากขึ้น เราจึงเลือกการไปบวช ก็เป็นโอกาสดี ผม่องครัวนี้ได้บวชนานถึง ๑ ปี ๑๓ วัน ได้ถือศีลเหมือนพระคุณเจ้า พระภิกษุสงฆ์ทั้งหลาย ได้ปฏิบัติธรรม

ได้ศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้า ทั้งจากการเทศนาสั่งสอนของพระพระผู้ใหญ่ การอ่านหนังสือธรรมะที่พระเดชพระคุณท่านอาจารย์พระพุทธทาสเขียนไว้ รวมทั้งได้ปฏิบัติธรรมด้วยตนเอง ก็ถือว่ามีประโยชน์

การร่างรัฐธรรมบุญแกบจะไม่ได้พูดก็งคุณธรรม ศีลธรรมกันเลย คิดว่าให้ความสำคัญเรื่องนี้น้อยไปไหน

อันนี้ก็เป็นเรื่องที่เคยมีการพูดจากันมากกว่าในรัฐธรรมนูญน่าจะเขียนไว้บ้าง แต่ว่าคนทั้งหลายอาจจะนึกถึงแต่รัฐธรรมนูญที่ได้เลียนแบบมาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะจากยุโรปและอเมริกา นอกนั้นก็มีการเขียนถึงเรื่องศีลธรรมซึ่งก็อาจจะมีเสียงเบาไป อย่างไร้ตามก็มีแนวโน้มที่ต้องเห็นในหลายบทบัญญัติ หลายมาตรฐานรัฐธรรมนูญ มีการพูดถึงการสร้างค่านิยมที่ถูกต้องในเรื่องจริยธรรมของนักการเมือง ซึ่งอันนี้ก็กลับเข้าไปในหลักของการพูดจาเรื่องศีลธรรม คุณธรรมของประชาชนมากขึ้น

๐๐

ต้องการให้การต่อสู้ของมวลมหาประชาชน

เป็นการต่อสู้ที่บริสุทธิ์

เป็นการต่อสู้ของผู้มีสำนึกรับผิดชอบ
ต่อความอยู่รอดปลอดภัยของประเทศไทย

เป็นการต่อสู้ของคนรักชาติ รักแผ่นดิน

ไม่ใช่สู้เพื่อประโยชน์ของตัวเอง

แต่สู้เพื่อประโยชน์ของชาติของแผ่นดิน
จึงตัดสินใจทำให้ชัดเจนตั้งแต่แรก

โดยได้ประกาศว่า ผมเลิกเล่นการเมือง
ไม่ว่าการต่อสู้ครั้งนี้จะจบลงอย่างไรก็ตาม

๐๐

เหตุผลที่ก้าบตัดสินใจล่างมือในอ่างทองคำ
เพื่อนำทำงานการเมืองภาคประชาชน

ไม่แน่ใจว่าเป็นอ่างทองคำ อาจเป็นอ่างน้ำ
โคลนก็ได้ แต่ผมตัดสินใจตั้งแต่จะลงมาต่อสู้
พร้อมกับมวลมหาประชาชนแล้ว

ผมต้องการให้การต่อสู้ของมวลมหาประชาชน
เป็นการต่อสู้ที่บริสุทธิ์

เป็นการต่อสู้ของผู้มีสำนึกรับผิดชอบต่อ
ความอยู่รอดปลอดภัยของประเทศไทย

เป็นการต่อสู้ของคนรักชาติ รักแผ่นดิน
ไม่ใช่สู้เพื่อประโยชน์ของตัวเอง

แต่สู้เพื่อประโยชน์ของชาติของแผ่นดิน

ผมเป็นนักการเมืองอยู่ เคยเป็นกรรมการ
บริหารพรรค เป็นเลขานุการพรรคร แลเป็นผู้นำ
คนหนึ่งของพรรคประชาธิปัตย์ ถ้าผมยังไม่ถอน
ตัวออกจากพรรคร ประชาธิปัตย์ ผมยังคิดกลับ
คืนพรรคร ประชาธิปัตย์เพื่อไปลงสนามเลือกตั้งต่อ
มันก็จะกระทบการต่อสู้ของประชาชน ประชาชน
ก็จะถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้โง่เขลาเบาปัญญา ถูก

พวกแกนนำทั้งหลายหลอกลวงใช้เป็นเครื่องมือ
ต่อสู้เพื่อผลประโยชน์ของนักการเมืองของพรรคร

การเมืองที่ต่อสู้เพื่อ yay ชิงอำนาจจาก
ระบบทักษิณมาเป็นของตัวเอง นั่นคือสิ่งที่เรา
ไม่ต้องการให้เกิดขึ้น อันเป็นการทำลายความ
บริสุทธิ์ของการต่อสู้เพื่อประชาธิปไตย ผมจึง
ตัดสินใจทำให้ชัดเจนตั้งแต่แรก โดยได้ประกาศ
ต่อมวลมหาประชาชนและประชาชนทุกฝ่ายว่า
ผมเลิกเล่นการเมือง ไม่ว่าการต่อสู้ครั้งนี้จะจบ
ลงอย่างไรก็ตาม อาจจะมีผลดีเกิดขึ้นสำหรับ
นักการเมืองในอนาคต ผลดีนี้ไม่ใช่จะมาตกแก่ตัว
ผม ผมก็จะทำตัวเหมือนประชาชนทั้งหลาย
สู้จนเสร็จเรียบร้อยแล้วก็จบ ไม่เอาอะไรติดไม้
ติดมือกลับบ้าน

นี่คือความตั้งใจที่ได้ประกาศว่าไม่เล่นการ-
เมืองอีกต่อไป ไม่สมควรลงเลือกตั้งอีก ผมขออยู่ดี
บพบททางการเมืองไว้แค่นั้น ต่อไปถ้ามีการ
เคลื่อนไหวทางการเมืองก็จะทำเพื่อประโยชน์ของ
ประชาชนอย่างเดียว

**ร่างรัฐธรรมนูญถูกค่าว่าไปแล้ว ต่อไปต้องดูว่าร่างใหม่จะเป็นอย่างไร
แต่ในส่วนของผู้มีอำนาจยังยืนยันว่า เราชาราชภัฏยามผลักดัน
สนับสนุนให้การปฏิรูปประเทศดำเนินต่อไป**

๐๐

**มองพลีเพลเสียในการค่าว่าร่างรัฐธรรมนูญ
ครั้งที่พ่าน茅อย่างไร**

เรื่องรัฐธรรมนูญที่ สปช. สถาบันปฏิรูปแห่งชาติ
เขางานติดค่าว่าไปแล้วนั้น มันเป็นเรื่องที่แต่ละคน
แต่ละฝ่ายมีมุมมองแตกต่างกัน ผู้มีอำนาจและมวล
มหาประชาชนมองร่างรัฐธรรมนูญในแง่ของคนที่
ต้องการปฏิรูปประเทศไทย ซึ่งในร่างรัฐธรรมนูญ
ฉบับนี้มีเรื่องของการปฏิรูปประเทศไทยเห็นได้ชัด
โดยกำหนดให้การปฏิรูปประเทศเป็นเรื่องจำเป็น
ที่ต้องถือเป็นยุทธศาสตร์ของชาติ มีคณะกรรมการ
ยุทธศาสตร์และการป้องคง เป็นผู้กำหนดการ
ปฏิรูปคือ คปบ. เป็นผู้อยู่เบื้องหลังการปฏิรูป
ประเทศอย่างต่อเนื่องแม้ภายหลังการเลือกตั้ง
เรียกว่ามีเจ้าภาพรับผิดชอบการปฏิรูปประเทศใน
ด้านต่าง ๆ การปฏิรูปประเทศนี้คงต้องใช้เวลา
บางเรื่องอาจทำไปเดียวแล้ว บางเรื่อง ๒ ปี
แล้ว แต่บางเรื่องอาจต้อง ๕ ปี ๘ ปี เพราะฉะนั้น
ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ผู้มีอำนาจและมวลมหาประชาชน
มีความพอใจ เพราะอยากเห็นการปฏิรูปประเทศ
นี้เป็นมุมมองของเรา

ส่วนมุมมองของฝ่ายอื่น เช่น พรรคการเมือง
ผู้มุ่งเฉพาะด้วยความบริสุทธิ์ใจ ถ้าหากการเมือง
พรรครักการเมืองมองเห็นว่ามันไม่เป็นประชาธิปไตย
คปบ. มีอำนาจมากกว่ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง
อันนั้นก็อาจจะเป็นมุมมองของพวกเข้าได้ ที่เขา
พูดว่าอำนาจรัฐช้อนรัฐนี่ก็เป็นได้ หรืออาจจะมีคน
มองอีกแบบหนึ่งว่า ร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้ถ้าไปขอ
ประชามติแล้วประชาชนตอบรับ พวกรักการ-
เมืองก็จะขาดทุน เลี้ยงประโยชน์ นั้นก็เป็นไปได้
หรืออาจจะมีบางคนบางพวกที่บริสุทธิ์ใจจริง ๆ
เห็นว่า ระบบบทกษิติทำให้บ้านเมืองวิบัติ
เสียหายมากแล้ว เมื่อทหารมาปฏิรูปอย่างให้
คุณภาพต้องหรือ คสช.อยู่นานๆ เพื่อช่วยแก้
ปัญหาน้ำบ้านเมืองต่อไป พวกนี้ก็อาจค่าว่ารัฐธรรมนูญ
อันนี้ก็อาจเป็นได้อีก ซึ่งเป็นมุมมองของคนที่มี
ความคิดต่างกัน

เมื่อร่างรัฐธรรมนูญถูกค่าว่าไปแล้ว ต่อไปต้อง
ดูว่าร่างใหม่จะเป็นอย่างไร แต่ในส่วนของผู้มีอำนาจ
ยังยืนยันว่าราชภัฏยามผลักดัน สนับสนุนให้การ
ปฏิรูปประเทศดำเนินต่อไป พวกราชีว์ได้ตั้ง

มูลนิธิมวลมหาประชาชนเพื่อการปฏิรูปประเทศไทย มีเป้าหมายใหญ่ คือต้องการขับเคลื่อนให้มีการปฏิรูปประเทศไทย

๐๐

มูลนิธิเรียกว่า มูลนิธิมวลมหาประชาชนเพื่อการปฏิรูปประเทศไทยขึ้น มีเป้าหมายใหญ่ คือต้องการขับเคลื่อนให้มีการปฏิรูปประเทศไทย โดยมูลนิธิเป็นผู้ดำเนินการ

ผมคิดว่ามวลมหาประชาชนต้องการเห็นการปฏิรูปประเทศไทย แต่การจะทำสิ่งนี้ได้ต้องลงทุน ลงแรง ในโลกนี้ไม่มีอะไรได้มาฟรี ๆ มันต้องมีการลงทุน เพราะฉะนั้นผมคิดว่าในช่วงระยะเวลาหนึ่งที่เราต้องการให้ประเทศไทยเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะด้วยการเลือกตั้ง หรือจัดตั้งรัฐบาลใหม่ อย่างไรก็ตาม ให้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ อันนั้นเรียกว่าช่วงเวลาเปลี่ยนผ่าน ช่วงนี้แหละ เราอาจจะต้องลงทุนโดยอาจยังไม่ได้ระบบประชาธิบัติไทยที่สมบูรณ์ แต่เพื่อให้ได้ผลลัมฤทธิ์ในการปฏิรูปประเทศไทยในหลายتاพากเพียบ แล้วรายรอบได้ เรายังคงที่จะยอมรับเพื่อให้มีการปฏิรูป ให้มีการเปลี่ยนแปลงตื้อขึ้น การเมืองตื้อขึ้น เศรษฐกิจตื้อขึ้น การแก้ปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ตื้อขึ้น การปกป้องประเทศไทยให้รอดพ้นจากภัยพิบัติของ การทุจริต คอร์รัปชันตื้อขึ้น อะไรมาก ๆ ตื้อขึ้น มั่นคงคุ้มค่า

มองผลงานของ คสช. เป็นอย่างไร สอดคล้องกับคำสอนท่านพุทธกาลหรือไม่ ก็กล่าวไว้ว่า “พระราธิปไตย ไม่ใช่เจ้าประชาชน เป็นใหญ่ แต่ต้องมุ่งประโยชน์ของประชาชน” คือ ถ้าเจ้าประชาชนเป็นใหญ่ หากประชาชนโกรก ก็จะเลือก ส.ส.โกรก ส.ส. โกรก ก็จะได้สภากองรัฐบาลโกรก ครม.โกรก สุดท้ายโกรกกั้นบ้านกั้นเมือง

ผมเคยได้ยินท่านอาจารย์พุทธทาสพูดเรื่องนี้ มานานแล้วตั้งแต่ผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย เชียงใหม่ แต่ตอนนั้นพังแล้วไม่ถูกใจ ไม่ชอบ เพราะมองว่าเป็นพวกคลังไคล บ้าประชาธิบัติ แต่พอไปบัวชหลังจากได้รับประสบการณ์การร่วมต่อสู้กับประชาชนแล้ว ทำให้ผมได้มีเวลาอ่านหนังสือท่านพุทธทาสหลายเล่ม อ่านแล้วอ่านอีก ทบทวนกับเรื่องจริงที่ผ่านเข้ามาในชีวิตตัวเอง ผมเห็นด้วยกับท่านอาจารย์พุทธทาสหmundหัวใจ ว่าระบบการปกครองที่ดีที่สุด ผู้นำที่ดีที่สุดไม่จำเป็นต้องมาจากระบบประชาธิบัติ แต่ว่า ต้องเป็นระบบหรือผู้นำที่มีธรรมะ มีคุณธรรม ตั้งใจทำงานเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติและ

๐๐

คสช.ทำให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อยขึ้น
มีการปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน
ดำเนินการกับผู้ทุจริตคอร์รัปชัน
ได้กระทำการที่รุนแรง
ที่มาจากการเลือกตั้งทำไม่ได้ เช่น
การถอดยศของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร

๐๐

ประชาชน โดยส่วนรวม

ถ้าเรามีระบบอย่างนั้น มีผู้นำทางการเมือง อย่างนั้นได้ ก็ถือว่าบรรลุเป้าหมายของการมีรัฐบาล เพื่อระดับนั้นก็ยืนยันว่า ไม่ว่าจะใช้ระบบไหนต้อง ให้คนดี มีศีลธรรม มีคุณธรรม ได้มีอำนาจในการ ปกครองประเทศ ก็ถือว่าเป็นระบบที่ใช้ได้

คสช. เขาตั้งใจทำงานนะ ผมถือว่า คสช.ที่ เกิดขึ้นนี้лем่อนหนึ่งคนบุคคลที่มารับช่วงงาน แทนมวลมหาประชาชนในการแก้ไขปัญหา ของประเทศไทย สิ่งที่เราพอจะมากเพรากการมี คสช.ทำให้ระบบทักษิณลินอำนาจลง ในวันข้างหน้าถ้า คสช.สามารถกำกับดูแลไม่ให้ระบบ ทักษิณไม่มีอำนาจในประเทศไทยได้ เรา ก็จะยิ่ง พอกใจ เพราะนั้นคือความปลอดภัยของประเทศไทย และสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งอนาคตของลูกหลาน ของเราได้รับการดูแล

วันนี้ประชาชนส่วนใหญ่ในประเทศไทยพอกใจที่ คสช.เข้ามามีอำนาจแล้ว ทำให้บ้านเมืองสงบ เรียบร้อยขึ้น มีการปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชัน ดำเนินการกับผู้ทุจริตคอร์รัปชัน เรียกว่าได้ กระทำการที่รุนแรงที่มาจากการเลือกตั้งทำไม่ได้ เช่น การถอดยศของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นต้น ก็มีประชาชนจำนวนหนึ่งที่พึงพอใจ และยอมรับ ก็พึงพอใจ คสช. ในแง่เหล่านี้

ที่เห็นชัดเจนคือ พลเอกประยุทธ์ท่านมีอำนาจ ตามมาตรา ๔๔ ของรัฐธรรมนูญชั่วคราวดำเนิน การอนุมัติให้มีการถอดยศทักษิณ ชินวัตร แทนที่ จะล่งเรื่องกราบบังคมทูลพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อันนี้ผมคิดว่าท่านประยุทธ์ได้แสดงออก ถึงความจริงรักภักดีไม่ต้องการให้เรื่องนี้กระทบ กะระเทือนเบื้องพระยุคlobath และท่านมีความ กล้าหาญรับผิดชอบแทน ผมคิดว่าอันนี้ท่านทำได้ ใจคุณ อย่างน้อยก็ได้ใจผมและพรรคพวง

การปróงดองใบสั่งคุมไทย จะเกิดขึ้นได้อย่างไร

เรื่องปróงดองคงพูดกันมาก ผมก็อยากรจะ บอกว่าความสามัคคีปróงดองของคนในชาติเป็น เรื่องที่มีความสำคัญและมีความหมายมาก ประเทศไทยแต่ก็แยกความสามัคคี แบ่งฝักแบ่ง ฝ่ายกันวุ่นวายลับลับ ยิ่งถ้าปล่อยให้ลูกโลกไปถึง สงเคราะห์กลางเมือง ทุกชีวิตก็เดือดร้อน ดูซึ่เรียใน ปัจจุบันซึ่ ต้องร่อนเรือพยพไปลังยูโรปเพื่อ ประเทศไทยตัวเองไม่มีความสุขแล้ว แต่ว่าการปróงดองมันไม่ใช่สิ่งที่แค่พูดๆแล้วจะเกิดการปróงดอง มันต้องมีกระบวนการปฎิบัติจริง เรื่องใหญ่คือ การปรับแนวคิดของคนในสังคมประเทศไทย คนเรามี ความเห็นต่างกันก็อยู่ร่วมกันได้โดยไม่ทะเลกัน

๐๐

เราทั้งหลายล้วนเป็นพี่น้องร่วมแผ่นดิน
เป็นพลเมืองอยู่ในแผ่นดินนี้
มีหน้าที่ตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน
มีหน้าที่ดูแลบ้านเมืองให้ผู้คนอยู่ร่วมกัน
อย่างมีความสุขแบบยั่งยืน
ส่งผลดีให้ถึงลูกหลานในวันข้างหน้า

๐๐

ไม่ต้องปรบมือฟันกัน ตรงนี้แหล่ะที่เราต้องแก้ไข
แล้วต้องการจะทำโดยการสร้างจิตสำนึก รณรงค์
เรื่องค่านิยมที่ถูกต้อง สำนึกที่ถูกต้องให้เกิดใน
หมู่ประชาชนอย่างกว้างขวาง

ที่แล้วมาประชาชนได้รับการปลูกฝังในทางที่
ผิด ถึงขนาดว่ากันว่า โง่ได้ถ้าให้ประชาชนได้บ้าง
อย่างนี้มันผิด มันเป็นเรื่องชั่วร้ายที่นำไปสู่การ
แตกแยก บางคนที่คิดโง่แล้ว แต่ก็มีผู้ไปยอม
รับการโง่ของเข้า

ระหว่างคนโง่และคนที่ยึดอุดมการณ์บริสุทธิ์
นั้นใกล้กันไม่ได้เลย เรียกว่าคนไทยส่วนใหญ่เห็น
ว่าสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์เป็นสำคัญ
เรามีหน้าที่ต้องพิทักษ์รักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ แต่ถ้าคนอึ่ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าศาสนาเกิดต้อง^{เป็น} เครื่องมือของเข้า สถาบันกษัตริย์ก็ไม่มี
ความจำเป็น ถึงขนาดคิดทำร้ายสถาบัน
พระมหากษัตริย์ อย่างที่เคยปรากฏว่ามีผังล้ม^{เจ้า} ซึ่งถ้าย่างนึ่งจะปะรองดองกับคนไทยผู้จง
รักภักดีต่อชาติศาสนาพระมหากษัตริย์มาก คง
ต้องปรับแก้ทัศนคติ ซึ่งคลช.ก็ทำอยู่ โดยเอาไป
ปรับแค่ ๕ วัน ๓ วัน อาจไม่พอ คงต้องยาวนาน
กว่านั้น แต่ก็อย่าเอามาปนกัน ระหว่างเป้าหมาย
กับวิธีการ เป้าหมายคือให้เกิดความสามัคคี

ของดงของคนในชาติ แต่วิธีการจะทำอย่างไร
นือจะจะเห็นต่างกัน

พากองได้มวลดมหาประชายบ

ผมขอถือโอกาสกราบเรียนพี่น้องมวลมหา
ประชาชนทั้งหลายทุกสาขาอาชีพ ทุกพื้นที่ทุก
ภาคส่วนของประเทศไทย เราทั้งหลายล้วนเป็น
พี่น้องร่วมแผ่นดินกันทั้งล้วน เป็นพลเมืองอยู่ใน
แผ่นดินนี้ เราต่างมีหน้าที่จะต้องตอบแทนบุญ
คุณแผ่นดิน เราเมื่อหน้าที่ดูแลบ้านเมืองนี้ให้เป็น^{บ้านเมืองที่ผู้คนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขแบบ}
^{ยั่งยืน ส่งผลดีให้ถึงลูกหลานของเรารainวันข้างหน้า}

เรามีหน้าที่ปกป้องศาสนา พระมหากษัตริย์
และชาติให้รอดพ้นจากภัยคุกคาม เช่น ภัย
คุกคามจากระบบทักษิณ ซึ่งอันนี้ต้องเลี่ยงลະทำ
ด้วยใจ และนำชื่นใจที่ในช่วงปี ๒๕๕๑-๒๕๕๗ ที่
ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน ประชาชนจำนวนมากได้
ร่วมแรงร่วมใจกันอกรกماและสร้างกระแส ทำให้
เราได้เห็นประชาชนที่ดีนั้นแล้ว รู้แล้วว่าตนเองมี
หน้าที่ช่วยชาติของเรา อันนี้เป็นนิมิตหมายที่ดี
เป็นการเริ่มต้นที่ดีที่ประชาชนจะต้องเข้ามายังสิทธิ์
มีส่วนรู้เห็น ร่วมปฏิบัติในการรักษาชาติบ้านเมือง
ต่อไปในวันข้างหน้า **¤**

○ เก่าสมัย ใหม่เสมอ ○

- ต่อจากฉบับที่ ๓๓

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร้ายแต่อับปศ (ชี้โภ)

๑. ศาสนาบุญนิยม	๙. อุตสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษานบุญนิยม	๗. คิดปั้ตนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๖. ลือสารบุญนิยม
๕. พาณิชย์บุญนิยม	๕. สุภาพบุญนิยม
๖. กลิ่นกรรมบุญนิยม	๔. สถาบันขยายวิทยาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงฯ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิชและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่งอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้คนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พ่อรู้พ่อเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่งอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขล้นติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั่น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกโปรดแห่งๆ

• สมบูรณ์พร้อม

ฉบับที่แล้วได้พูดถึง “เวทนา ๑๐๙” ว่า เป็น “เวทนาในเวทนา” มันจะอียดอย่างไร เป็นจริงอย่างไร โดยเฉพาะ “มโนปวิจาร ๑๙” ว่า เป็น “เคลลิตเวทนา” (เวทนาของชาวโลเกีย) นั้น มันมี “อาการ” เวทนา ว่า มันทุกข์อย่างไร สุข อย่างไร ที่เป็น “โลเกียธรรม” ทั้งแบบเป็น “เนกขัมมสิตเวทนา” (เวทนาของชาวโลกุตระ) ว่า มันมี “อาการ” เวทนานั้นมันไม่ทุกข์ไม่สุข ที่ เป็น “โลเกียะ” นั้นอย่างไร และสิ่งทุกข์-สิ่งสุข ทั้งแบบโลเกียะ ทั้งแบบ “โลกุตรธรรม” เป็นเงิน และที่บอกว่า รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ธรรม ๒” นั้นจะอย่างไร? และจะรู้ “โลเกียะ” รู้ “โลกุตระ” ด้วยความเป็น “รูป” ทั้งด้วยความเป็น “นาม” ซึ่งเกิดอยู่ใน “กาย” นั้น อย่างไร?

ซึ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจน ถึงเรื่องนี้ ชื่อว่า “รูปกาย” และ “นามกาย” จะศึกษา ได้จาก “อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” ที่สามารถ เรียนรู้ได้รอบถ้วนลัมบุรณ์

โดยเฉพาะได้ศึกษาเรียนรู้ในขณะที่มี “วิญญาณจิต” ๗ อายตนะ ๒” ครบถ้วนจน กระทั้งบรรลุ “อัลัญญีสัตตาภยตนะ” จาก ความเป็น “กาย” ครบถ้วนหมดทั้ง “รูปกาย- นามกาย” และใช้ “การกำหนดรู้” (สัญญา) ทำการศึกษาเรียนรู้ จนถึงที่สุดผ่านยอดสูงสุด ของ “สัญญา” คือ เนวสัญญานาสัญญายตนะ อันเป็น “อายตนะ” ขั้นสุดท้ายของความเป็น “สัญญา” กระทั้งเป็น “สัญญา เวทยิต นิรรถ”

นั่นคือ ผ่าน “อายตนะ ๒” ลัมบุรณ์แล้ว คือ “อัลัญญีสัตตาภยตนะ” กับ “เนวสัญญานาสัญญายตนะ” บริบูรณ์จบสุด

(๑) “อัลัญญีสัตตาภยตนะ” หมายถึง “สัตว์” ที่เราเองได้ศึกษาเรียนรู้ความเป็นสัตว์ (สัตว์ที่เป็นโภปภาคิก คือ สัตว์ทางจิตใจ) ที่เกิดอยู่ ในขณะที่เป็น “วิญญาณตั้งอยู่” (วิญญาณจิต) โดยมีลัมพสอยู่หลังให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง ในขณะยังปฏิบัติอยู่ ไม่ “พันธนาสัญญา นาสัญญายตนะ” ยังไม่พัน “อรุป凡” ถึง ขั้นสุดท้าย “สัญญา” ก็ต้องทำงานเพื่อกำจัด ส่วนที่จะต้องกำจัดอยู่ “สัญญา” จึงต้องยัง ทำงานน้ำที่ ยังไม่จบกิจของการกำจัดกิเลส “สัญญา” ยังต้องทำงานอยู่ “สัญญา” จึงยัง ไม่เป็น “อัลัญญี” (ไม่ต้องกำหนดรู้แล้ว)

เมื่อผ่าน “อายตนะ” ที่เป็นสัตว์สุดท้าย คือ “เนวสัญญานาสัญญายตนะสัตว์” สัตตา วาส ตัวที่ ๗ อันได้รู้แล้วตั้งแต่ขั้นรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “สัตว์” นั้นแล้ว และได้ปฏิบัติกระทั้ง พัน “ความเป็นสัตว์” ตัวสุดท้ายนี้ จนจบกิจ “พันความไม่รู้” สุดท้ายแล้ว (พันอวิชชาสภาวะ) จึง “ไม่ต้องกำหนดรู้” (อัลัญญี) กันอีกแล้ว

เพราะ “สัตว์” ที่เป็น “สัตตาวาส” ตัวที่ ๗ ตายไปจากจิตใจเราแล้ว ทั้งๆ ที่สัตว์นั้นมี “อายตนะ” (สัตตาภยตนะ) อยู่ เป็นธรรมดा ซึ่ง เป็น “มนายตนะ” ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ธรรมายตนะ” ต่างๆ ในตนตามสามัญ ส่วนอายตนะที่ ๒ “เนวสัญญานาสัญ

ญาณตนะ”นั้นหมายถึง “สัญญา”ของเราที่เราได้ใช้ “สัญญา” (ความกำหนดรู้ของเรา) ทำการ “กำหนดรู้” เราก็ได้ “กำหนดรู้” เพื่อเรียนรู้ คึกข่ากระหงสามารถ “กำหนดรู้” ความเป็น สัตว์ โดยอาศัย “อาหยตนะ” ที่เชื่อว่า “เนวสัญญา นาสัญญาณะ” สัตว์ตัวนี้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความเป็นสัตว์ตัวนี้ และได้ปฏิบัติกำจัด “ความเป็นสัตว์” ตัวนี้ จนกระทั่งหลุดพ้น “สัตตา瓦ส” ตัวที่ ๙ สุดท้ายนี้ได้ปริบูรณ์ จึง “ไม่ต้องกำหนดรู้” (อสัญญา) กันต่อไปอีกแล้ว

เพราะได้ “กำหนดรู้” มาจนรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงครอบถ้วนบริบูรณ์สัมบูรณ์แล้ว ทั้งใน “ความเป็นสัตว์ ทั้ง ๙ ขั้น” (สัตตาวาส ๙) และได้ กำจัดสัตว์ทั้งหลายนี้หมดลิ้นสนิทแล้วจริง

ทั้งได้ “กำหนดรู้” (สัญญา) มาจนรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงครอบถ้วนบริบูรณ์สัมบูรณ์แล้ว ทั้งใน “ความเป็นสัตว์ ทั้ง ๙ ขั้น” (สัตตาวาส ๙) และได้ เห็น “ความเป็นสัตว์ ตัวที่ ๙” ตายดับสูญสลาย ไปหมดลิ้นสนิทแล้วจริง โดยตนเอง (เอโภ)

ซึ่งเป็นการรู้จักความเป็น “กาย” ของ สัตว์ ครบถ้วน “รูปกาย-นามกาย” ด้วย “อาการ - เพศ - นิมิต - อุทก” และได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เหตุ - นิทาน - สมุทัย - ปัจจัย” ต่างๆ ประดา มี ที่ประกอบกันเกิดขึ้น - ตั้งอยู่ - ดับไป อย่าง ชัดเจนชัด “แจ้ง” (สัจฉิ) และอย่างถ้วนทั่วถ้วน “สัญญา” ของตนบริบูรณ์สัมบูรณ์

จึงเชื่อว่า เป็นผู้มี “สัญญา เวทยิต นิโรธ” จบลิ้นการกำหนดรู้ เพราะลิ้น “อวิชชาสวะ”

สุดท้ายลงแล้ว ด้วยประการจะนี้

“สัญญา เวทยิต นิโรธ” คือ ถึงที่สุด มี “นิโรธ” ชนิดที่ได้ใช้ “การกำหนดรู้” (สัญญา) ทั่วครอบทั้งรูปман ๔ กระทั่งอรูปمان ๔

ถึงที่สุด.. “เนวสัญญา นาสัญญาณะ” ภาน” ก็ได้ “กำหนดรู้” ด้วยรูปด้วยนาม และ ปฏิบัติมาตลอดตั้งแต่ “รูปман ๔” บรรลุผล ผ่านมาตามลำดับ จนจบผล “อรูปمان ๔”

ซึ่งความเป็นสัตว์ทุกสัตวนั้น ตั้งแต่ เป็น “obby สัตว์ - กาม สัตว์” อันเป็น “สัตว์” ใน “กาม กพ” เราก็ปฏิบัติจนสามารถกำจัด ความเป็นสัตว์ ใน กพ “obby” ใน กพ “กาม” นี้ได้ ล้วนเกิด “มานจิต” ตามกระบวนการ ของ “จรมะ ๑๕ วิชชา ๔” ทั้งสิ้น

กล่าวคือ มี “คีล - สำรวม อินทรีย์ ๖ - โภชเนมัตตัญญาต - ชาคริยานุโยคะ - ครัวทรา - หริ - โอตตัปปะ - พหุสูต - วิริยะ - สติ - ปัญญา - ภาน ๑ - ภาน ๒ - ภาน ๓ - ภาน ๔ และเจริญ ไป กับ “วิชชา ๔” (วิปัสสนา, มโนมยิทธิ, อิทธิวิธี, พิพิ โลต, เจโตปิริยะ, บุพเพนิเวสาสนาสุสติ, จุตุปปаратะ, อวิชชาสวะ)

จึงเจริญด้วย “คีล - สมาร์ท - ปัญญา - มุตตो - มุตติญาณ ทั้สสนะ” เจริญปฏิภาคนาทวีด้วย “อธิคีลสิกขา - อธิจิต - อธิปัญญา - อธิมุตตो - อธิมุตติญาณ ทั้สสนะ” ไปตามลำดับ

อภิวัฒน์ พัฒนาไปด้วย “สติ ปัญญา ๔ - สัมมปปดาน ๔ - อิทธิบาท ๔ - อินทรีย์ ๔ - พละ ๔ - เพชรเมืองค์ ๗ - มรรค ๔”

ผลธรรมจากการปฏิบัติที่ทำให้ “เวทนา

ในเวทนา” หรือ “ธรรม ๒” ที่ยังคงสู่ความเป็นหนึ่ง(ทวายนะ เวทนายะ เอกสโนมรณะ ภวันติ) คือ เราก็คือญาจาก “ธรรม ๒” (เท่า ภัมมา) ที่มันปูรุ่งแต่งกันขึ้น(สังขาร) และเราจึงเรียนจาก “สังขาร” ของเราตั้งแต่ “กายสังขาร” ก็เรียนรู้ “กายสังขาร” (สพพกายปฏิสังเวที) และก็ปฏิบัติกำจัดกิเลสใน “กายสังขาร” ให้สงบ ระงับลง(ปัสสัมภัย กายสังขาร) และปฏิบัติให้เจริญ “รูปฌาน” ไปจนบรรลุ “รูปฌาน ๔”

การปฏิบัติกับ “กายสังขาร” คือ ปฏิบัติ เป็นองค์รวมทั้งภายนอกภายนใน ขันหยาบ หรือขันตัน ก็เรียนรู้ “กิเลส” ที่กระทบมา จากร่างกายนอกทาง “การคุณ ๔” ซึ่งหมายเอา “กิเลส” ตั้งแต่ “อปายภูมิ” มาที่เดียว และก็ “การภูมิ” อันเกิดจากสัมผัสจาก “ทวาร ๔” ก็ปฏิบัติกำจัด “กิเลสภัม” นี้เป็นเป้าหมาย หลัก โดยกำจัดจากขัน “อปาย” ต่ำสุดมาก่อน และก็เป็น “การ” สูงขึ้นๆ

แล้วกำจัดให้ได้สูงขึ้นๆ ไปตามลำดับ ก็ล้วนอยู่ใน “ภพ” ภายนอก คือ “การภพ”

“กิเลสภัม” ลดลงๆ ที่สุด “ดับไป” ก็คือ ได้ทำ “กายสังขาร” (องค์ประกอบของรูปภัณฑ์) ให้สงบระงับ (ปัสสัมภeti) ซึ่งภาวะที่ “ดับ” ไปนั้นคือ เนพะ “อกุศลจิต” ที่อยู่ในความเป็น “กาย” นี้ ทั้งหมดเท่านั้น ไม่ใช่ “ดับ” ไปหมดทั้งจิต

“กาย” คือ “ธรรม ๒” อยู่ตลอดกาล แต่ ส่วนที่ถูกกำจัดไปนั้นคือ “จิต” ส่วนที่เป็น “อกุศลจิต” เนพะ “จิตที่เหลือ” จึงเป็นจิต

ที่ “วิจิตต” (วิจิตร) ซึ่งเป็นความดีงามขั้นวิเศษ วิ คำนี้ แปลว่า วิเศษ หรือ ปราศจาก วิจิตต ก็คือ จิตวิเศษ เพราะจิตไม่มีกิเลส เมื่อส่วน “อกุศลจิต” นั้นดับไป ทำให้ ปราศจาก “อกุศลจิต” หรือไม่มี “อกุศลจิต” ได้จริง และส่วนที่เหลือนี้เหละที่เรียกว่า “ความเป็นหนึ่งที่ ยังคงสู่ผลสำเร็จ” (เอกสโนมรณะ ภวันติ) เป็นจิตวิเศษ (เท่าที่ได้ที่เป็น)

เมื่อ “กิเลสภัม” ภายนอกถูกกำจัดได้ หมวดแล้ว ก็เหลือกิเลสภัยในจิตเท่านั้น นี้เป็นขั้นต้น ระงับ “กายสังขาร” ได้แล้ว ปฏิบัติ “ลีมตา” มีสัมผัสภายนอก กิเลสภัยในเท่านั้นที่เหลือ ที่ยัง “สังขาร” อยู่ ในจิตของเรา จึงเป็นหน้าที่เราที่จะกำจัดกิเลสนี้ ซึ่งเรียกว่า “จิตสังขาร” นี้เป็นลำดับต่อไป

ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสใน “อานาปานสติสูตร” ... รู้แจ้งกายทั้งปวง (สพพกายปฏิสังเวที) ระงับกายสังขาร (ปัสสัมภัย กายสังขาร) ระงับ

เมื่อ “ระงับกายสังขาร” ได้แล้ว ลำดับต่อไปก็เป็น “จิตสังขาร” ซึ่งก็ลีมตาปฏิบัติ แล้วจึงทำต่อ... รู้แจ้งใน “จิตสังขาร” (จิตสังขารปฏิสังเวที) ระงับจิตสังขาร (ปัสสัมภัย จิตสังขาร) ก็จะเป็น “ขันกลาง”

“จิตสังขาร” หมายเอา “จิต” ที่อยู่ในภาวะที่เป็นเช่นนี้ ในกาลนี้แล้ว จึงจะปฏิบัติกับ กิเลสส่วนที่เหลือจากที่ได้กำจัดทางกายสังขาร ทาง “การภพ” เป็นต้นแล้ว ก็ปฏิบัติกับกิเลสที่เหลือในจิตต่อไป ซึ่งเป็นกิเลสภิกขาภามีภูมิ

ต่อเมื่อหมดกิเลสขึ้นนี้ ก็เป็นอนาคตมีภูมิ
ที่นี้ ถ้าเป็นเฉพาะกิเลสแต่ละตัว มันก็
สามารถหมดไปได้ถึงขั้น “สิ้นกิเลสภาร” ได้
แม้ภูมิธรรมคนผู้นั้นจะยังไม่เข้าขั้นอนาคามี
บุคคลหรือกิเลสตัวนี้ลิน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง
สรุปก็คือ “กายสังขาร” นั้นขึ้นต้น
“จิตสังขาร” นี้ขึ้นก่อน
และยังมี “วจีสังขาร” คือ ขั้นปลาย
ซึ่ง “วจีสังขาร” นี้ ก็ต้องเป็นผู้มีภูมิ “เข้า
กระแสอาริยภูมิ” (สถาบันฯ) จริงๆ จึงจะ
สามารถมี “วิชชา” ตั้งแต่ข้อต้นวิปัสสนาญาณ
เป็นต้นไป จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สังกับปะต”
ได้แก่ “อาการ” ของจิตที่เป็น “ตักษะ-วิตักษะ^๑
-สังกับปะ-อัปปนา-พยัปปนา-เจตโส อภิ
นิโรปนา-วจีสังขารา”

วจีสังขารา หรือ “วจีสังขาร” นี้ยังเป็น
“จิตในจิต” ยังไม่ใช่จิตที่ทำงานออกมานอก
จิต ยังเป็นแค่ “จิต” ที่ปρุ่งแต่งตัวเองอยู่ ในจิต
ยังไม่ใช่ “วจีกรรม” (วจีวิญญาณ) หรือออก
มาร่วมปρุ่งกับ “กายกรรม” (กายวิญญาณ) แต่เป็น
เพียงแค่ “มโนวิญญาณ” อยู่ในขั้นนั้นเท่านั้น
เป็นเพียงภาวะ “รูปกาย” หรือ “นามกาย”
ที่เกิดอยู่ใน “จิต” โดยเฉพาะเป็นเจตลิกตัว
ที่จะต้องเรียนรู้ให้ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” และ
จะต้อง “ดับ” กิเลสส่วนอกุศลจิตในจิตมาให้
ได้ก่อน ซึ่ง “วจีสังขาร” นั้น ก็ยังมีอยู่ ๒ ฐานะ

วจีสังขาร “ฐานะที่ ๑” คือ ภาวะที่มี
กิเลสร่วมปρุ่งอยู่ด้วย (วจีที่สังขาริกัง) ของปุณฑร

ทั่วไปทุกคน ผู้ปฏิบัติจะต้องฝึกฝนกำหนดรู้
“วจีสังขาร” ตัวนี้ให้ได้เพื่อเรียนรู้แล้วกำจัดส่วน
ที่เป็น “กิเลส” ร่วมอยู่ในสังขารนั้น ให้หมด
วจีสังขาร “ฐานะที่ ๒” คือ ภาวะที่เราได้
ปρุ่งแต่งเป็น “คำพูด” (วจี) ขึ้นมา ด้วย “จิตที่
สะอาด” แต่ยังอยู่ในใจ เป็นคำพูดไม่มีกิเลส
ร่วมปρุ่งด้วยเลย (วจีที่สังขาริกัง = วจีสังขารที่
วิสุทธิ์) แต่ได้กำหนดเป็นภาษาเป็นคำพูดที่อยู่
ภายในใจแล้ว เพียงแต่ยังไม่ได้ส่งเสียงออก
มาเป็นคำพูดสู่ภายนอกเท่านั้น

“วจีสังขาร” จึงไม่ใช่ “วจีกรรม”

และผู้สัมมาทิฏฐิ ที่จะจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
“วจีสังขาร” นี้ ซึ่งเจ้าตัวต้องดับกิเลสที่เป็น
ตัวการให้ได้เป็น “ตัน” ก่อนจึงจะมีหลักประกัน
เป็น “ตันเกิด” ที่บริสุทธิ์ซึ่งอัลัยได้ เป็นลักษณะ
“วจีสังขาร” จึงเป็นตัว “ก่อนอื่น” ที่จะต้อง^๒
“ดับ” ให้ได้สำเร็จสัมบูรณ์ และ “ดับอยู่” อย่าง
ยั่งยืน แล้วจึงจะเป็นผู้ให้ “ความเกิด” แก่
“จิตสังขาร” และ “กายสังขาร” ในโอกาสต่อไป
ชนิดที่ประเสริฐเป็นอาริยบุคคลจริง

จึงต้อง “สังขต” (ปรับปุ่ง) “วจีสังขาร” ตัว
สำคัญ “ก่อนอื่น” แล้วจึงจะ “สังขต” กับจิตตัว
ต่อมา แล้วจึงจะ “สังขต” กับกายตัวปลายท้าย
ไม่ว่าจะเป็น “การปรับปุ่ง” การเกิด หรือ
“การปรับปุ่ง” การดับให้แก่จิตตน-กายตน
“จิต” ที่สะอาดไม่มีกิเลสที่เหตุการจึงจะ^๓
ทำกายกรรม-วจีกรรมซึ่งอัลัยบริสุทธิ์ยั่งยืน

◎ เก่าสมัย ใหม่เสมอ

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

ສາບັນພືກອບຮມຜູ້ນໍາ

ຂອແສດງມຸທິຕາຈີຕສຳນິກນູ້ຫາຄຸລນ

๔៥ ປີແຫ່ງການເຂົ້າກັງລ້ວພະນະຮມຈັກ

ຂອແສດງຄວາມຍິນດີ “ເຮັດວຽກ”

ຢືນຍົດເຂົ້າສູນທີ ២២

ສາບັນພືກອບຮມຜູ້ນໍາ (ກາຍໃຕ້ນູລນິພລຕຣີຈໍາລອງ ສຣີເມືອງ)

ຕ.ຫຼວງບັວ ອ.ເມືອງ ຈ.ການຈົບປຸຮີ

ຕິດຕ່ອ-ສວບຖາມ ០៨-៩៩៦៣-៩៩១៣, ០៨-៩៩៦៧-៩៩១៦

០៨-១៩៨៣-៦៥៨៤ | ເວລາກໍາການ ០៨.៣០-១៦.៣០ |

E-Mail. phunamschool@gmail.com

Line id phunamschool

ตั้งสติ ใช้ปัญญาเท่าที่มี และความตันของบ้างว่า
ชีวิตจะหลงไปกับลากายคสรรเสริญไปอีกเท่าไหร่?
พอได้หรือยัง? โกหกไปกับนาไป ได้รักไปอยู่ตลอดเวลา
ตามจริง.. ไม่กลัวนรกจริง ๆ เหรอ???

อะไรคือธรรมกายแท้? ถ้าเป็นแค่ธรรมกายเท็จ!

(ตอนจบ)

...ทำไมอาทมาต้องพูดถึงธรรมกาย? เพราะเดียวันมีอิทธิพลมากในสังคมในประเทศไทยไปจนถึงต่างประเทศ ไปเที่ยวได้หลอกต่างประเทศต่อ เพราะภูมิวิล (ค่าความนิยม) ของศาสนาพุทธนี้ดี เมื่องนอกเขานับถือศาสนาพุทธมากขึ้นทุกวันนี้ เพราะมันพิสูจน์แล้วว่า ศาสนาพุทธ “เป็นอั tweeniyim- เป็นโลกุตระ” คนทั้งโลกต้องการอันนี้ ขออีนยัน ต้องการการอยู่เหนือโลเกียร์ มีจิตอยู่เหนือแต่คำศัพด์โลเกียร์ แต่ไม่ได้ถ่ายร่องโลเกียร์ ไม่ได้เอาโลเกียร์มาติดกันม่ากันอย่างที่เป็นกันอยู่ทุกวันนี้

พุทธศาสนามีความรู้อันนี้แล้ว เป็นอันนี้ได้ จึงมีภูมิวิลมาก ก็เลยหาakinตามภูมิวิลของพุทธศาสนา เอาไปหลอกคนต่อว่า ฉันนี่แหล่ตัวแทนของพุทธ มีธรรมกายของพุทธ มันซ่อนอย่างนี้

มันก็เล่ายิ่งพังวินาสวอดวยกันให้โถ อาทมา จึงขอใส่เกือกเข้ามาร่วมแก๊งข้อนี้ ใจจะว่าอย่างไรก็ช่าง

อาทมาเมื่อเจตนาดี ลงสารที่เข้าทำ ถ้าเขายุดไม่ได้เหมือนคุณทักษิณ มันก็มีแต่บ้าแต่ช้ำกับนรกไปเรื่อยโกหกเห็น ๆ “สัมปชานมุสาวาท” คนโกหกทั้ง ๆ ที่ตัวเองรู้ว่าตัวโกหก พระพุทธเจ้า ตรัสรู้คนอย่างนี้ทำชัวว่าอะไรในโลกก็ไม่ได้ไม่มีเลย

มือย่างที่ไหนเรวยาจกรตัวเองแท้ ๆ ควบคุม เงินดูแลตั้งเป็นร้อยล้านพันล้านกอบกວ่าไม่รู้จักโกหกโลโกออกมาได้ อย่างนี้เป็นต้น หรืออื่น ๆ ได ๆ ก็ตามแต่โกหกมาไม่รู้กี่ครั้งต่อ กี่ครั้ง ยังโกหกกันไม่หยุดอยู่นั่นแหล่ โกหกระดับของอุติริมนุสธรรม (ระลึกชาติคนนั้นคนนี้ได้เป็นว่าเล่น) คือ

ปราศิกไม่รู้จะปราศิกอย่างไรแล้วแล้วก็นำคำสนับไปประการให้แก่โลก มันจะไปได้อย่างไร?

อาทิตย์มาขอรบกวนนะ ถ้ารัฐบาลก็ตามไม่จัดการ กับธุรกรรมภายในจะไปไม่รอดเหมือนกัน ไปไม่ได้ไปไม่ออก เพราะมีอิทธิพล ขออีนยันเลย ไม่ใช่อัตโนมัติ ไปท้าทาย แหน่งทำเป็นกล้าทำเป็นไม่กลัว จะวิง ๆ แล้ว อาทิตย์อ่อนรู้ด้วยว่ากลัวตายหรือไม่กลัวตาย อาทิตย์ไม่มีทั้งสองอย่าง เพราะอาทิตย์รู้ว่า อาทิตย์ด้วยนับครึ่งมาไม่ถ้วนแล้วจะตายอีก ลักษณะนั้นจะมีปัญหาอะไร.....

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)...อาทมาจะอธิบายสภาพถ่ายของพระอาริยะ พระอรหันต์ ซึ่งพระอรหันต์ที่ยังไม่เจบภพจลนชาติ (บรรรานาต่อพุทธภูมิ) ตายไปแล้วพชาติของพระอรหันต์อยู่อย่างไร อยู่ที่ลงบนเรียกว่าดุลิต หรือ สิตะ=ลงบ ลงบก็คือไม่มีเรื่องอะไร เนื่องรูปทรงลินเสียงสัมผัสภายนอกมันไม่มีอะไรแล้ว จิตท่านก็ไม่มีอัตตาแล้ว และท่านก็รู้แล้วว่าสิ่งที่มันจะเกิดมามีรูปทรงลินเสียงสัมผัสนั้นจะต้องมี ตา จมูก หู ลิ้น กาย ตายไปแล้วมันไม่มีตา หู จมูก ลิ้น กาย มันก็เหลือแต่จิต ส่วนจิตนี้พระอรหันต์ท่านรู้แล้ว รูปภาพกับรูปภาพมันเป็นอย่างไร แล้วท่านก็สามารถ “ดับกามตัณหา” ไปสิ้นใน “กามภพ” และ เมื่อเข้าไปอยู่ใน “รูปภพ” การตัณหาก็ไม่มีใน “รูปภพ”

สภาพจริงของคน “ตgnรgn” เป็นเช่นนี้ ๆ เอง

“อาการจิต” ของคนผู้ไม่มี “การตัณหา” แล้ว
จริงใน “รูปภาวร” จึงต่างกัน (ลิงคะ) กับผู้ยังมี
“การตัณหา” อยู่ใน “รูปภาวร” อย่างยิ่งจนวิจลัง
เพราเหตุนี้ใน “ความรู้” จึงต่างกัน ใน “ความ
รู้สึก” ก็ต่างกันในความหลงดื้อรั้นของความไม่รู้
(อวิชชา) ก็ต่างกัน อีก ๆ ฯลฯ

เพราະຜູ້ “ດັບກາມຕັ້ນຫາ” ໄດ້ໃນຂະນະມີກາຣຶກ
ເຮືອນຮູ້ຈັກຮູ້ແລ້ງຮູ້ຈິງໃນ “ກາມກົມ” ຈິງ ກົຈະ
ໄມ້ເໜີລືອ “ກາມຕັ້ນຫາ” ຂອງ “ກາມກົມ” ຈິງ ດັ່ງນັ້ນ

แม้จะอยู่ในภาวะ “รูป่าวจร” จึงรู้ชัดเพราะตน
“ไม่มีกามตันหา” แล้ว

ส่วนผู้ไม่ได้ปฏิบัติในสภาพ “ภาวะจรภูมิ” จึงหลงตนเอง ไม่รู้ความจริง ไม่รู้สภาพจริง ก็จะดื่นวน เหมือนคนเสพติดยาบ้าที่อาการหนัก เมื่อมันเกิดอาการอย่างแรง ๆ ขึ้น หรือตกอยู่ใน “อาการอย่างแรงจัด” เมื่อได้ก็จะดื่นหน้ามีดคำชงนา ไม่รู้ตัวเลย ไม่รู้อะไรเป็นอะไรทั้งสิ้น เยี่ยงเดียวกันนี้แล

นี่คือ สภาพจริงของคน “ตกนรก” จะเป็น เช่นนี้ๆ

อตร.ของพวกที่เชื่อว่าตายสูญแล้วตีกิน

คนที่ยังไม่ได้ล้างอุปทานและอนุสัยอย่างแท้จริง พึงโดยตระหนะเลยไปเข้าใจได้ว่า ตายไปแล้วมันไม่มีหรอก มันไม่มีภาพ มันไม่มีตัวตนพากนิ้วrog แต่คุณที่มีจิตภูมิประเทอๆ เดินทิฐิเข้าก็จะนึกว่าอ้อ ตายแล้วมันไม่มี! แต่เขายังไม่ได้ล้างจิตของเขา เขายังไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องต้น ขั้นกลาง ขั้นปลาย เขายังไม่ได้ล้างเลย

เพราจะนั่นคนผู้นี้จะหลงพิดว่าตายไปแล้ว
มันไม่มีภพ ไม่มีชาติหรอก มันไม่มีหรอกทั้งนร
สวรรค์มันไม่มี เข้าก็จะก่อกรรมที่ยิ่งใหญ่น ยิ่งบ้าป
ยิ่งตัวชา อยากจะเสวยสวรรค์ เข้าก็บอกว่ามีแต่
ตอนเป็น ๆ นี้แหละ เพราจะนั่นเมื่อคาดคะเนว่า
ตายแล้วมันไม่มีหรอก เข้าก็จะหายบ้าย เข้าก็
จะตกลงตกลงลง

เพราะเขาไม่รู้ว่า บ้าป่าวรึที่เข้าทำมันเป็นวิบากที่มันเป็นลักษณะ เขาไม่รู้แต่ก็ทำโดยที่เข้าใจผิด เป็นมิจฉาทิฏฐิที่น่าสงสารมาก พวคนี้เป็นพวกรุதเจททิฏฐิ พวคนี้มีแต่ปัจจุบันเท่านั้น หลงเชื่อว่าถ้าตายไปแล้วมันคงไม่มีอะไร?

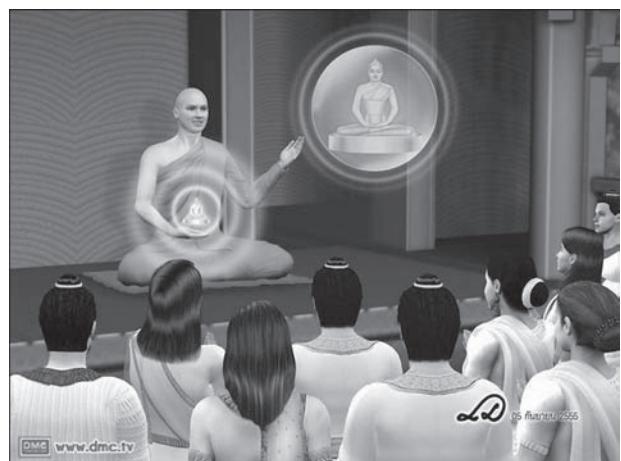
โดยลักษณะที่มีในปัจจุบันนั้น พระอรหันต์เท่านั้นแหละจริง แม้พระอนาคตมีก็ยังเหลืออัตตาอยู่ ยังมีภพภูมิของรูปภาพ อรูปภาพอยู่ตามบารมี เพราะฉะนั้นที่อัตมาจะพุดให้ฟังนี่ มันไม่ควรจะพูดหรอก เพราะว่าคนจะเข้าใจผิด อันนี้กำชับแล้วว่าอย่าไปเข้าใจผิดว่ามันไม่มี

ถ้าคุณไม่ได้บรรลุจริงแล้วอย่าไปนึกว่าชาตินี้ตายไปแล้วมันจะไม่เหลืออะไร หรือมันจะไม่มีของจริงเลย ของจริงจะมีอยู่ในปัจจุบันนี้เท่านั้นแหละ ตายไปแล้วมันของปลอมทั้งนั้นแหละ แต่ อ้ายปลอมนั้นแหละคือ.. “ผู้ที่ยังอวิชชา” จะตกอยู่ในสภาพไม่เป็นจริง จะเป็นนรกเป็นสวรรค์อะไรบ้า ๆ บอ ๆ จริง ๆ

โดยลักษณะแล้วเวลาที่ตายไปนั้นสวรรค์มันไม่มีสวรรค์ มันจะมีแต่ในปัจจุบัน ถ้าคุณหลับตาแล้วคุณก็ฝันเพ้อเป็นสวรรค์ ขณะที่ยังหลับตานี้ยังมีขันธ์ ๕ ช่วงหลับตาคุณเพ้อไปหรือฝันเพื่อว่ามันมีสุขสวรรค์อยู่ในพาณิคคิดปั้นเลขซึ่วโมงหนึ่งสองซึ่วโมง พอกุณดื่นขึ้นมา คุณก็ลืมตาขึ้นมาในเวลา วาระที่คุณยังมีขันธ์ ๕ มันก็มีสิ่งจริงเป็นปัจจัย ดีเมื่อมันนั้นด้วย ที่เราคิดว่าเป็นสวรรค์ เราจะไปล้มผัลเลียดสีได้เป็นอะไรสมใจอยู่อย่างนี้ พอกลืมตาแล้วก็ไปหาอันนั้นได้

บางอย่างมันมีจริงอยู่ในนี้ใช่ไหม คุณก็ไปเลย เมื่อก็มีนี้สวรรค์มันอยู่ในนี้ แค่อยู่ในความคิดเท่านั้น เดียวไปที่จริงเลย เช่นเพ้อว่าถ้าไปร้านก๋วยเตี๋ยว ร้านนี้แล้ว เราจะให้เข้าเหยาะอันนั้นให้หน่อย เหยาะอันนี้ให้หน่อย ปรุงอย่างนี้ แต่งรஸอย่างนี้ เอออาอันนี้ใส่มั่นคงจะอร่อยจริง ๆ นะ โอ...พึงฝันไปเมื่อก็ ต้องอร่อยแน่ เพราะว่าลศาติอย่างนี้ เราชอบ มั่นคงอร่อยดี พอกลืมตาขึ้นมาไปเลยร้านก๋วยเตี๋ยวใช่ไหม

แต่ที่นี่คนตายแล้วไม่มีร้านก๋วยเตี๋ยวแล้วไม่มีอะไรฯ แล้ว มันจะฝันเพ้ออย่างนี้มั่นก็ฝันได้ เพราะมันไม่รู้ว่ามันตาย แล้วมันจะมีร้านก๋วยเตี๋ยวนี้ให้ไหม มั่นก็จะดินหาร้านก๋วยเตี๋ยวนั้นอย่างสุดฤทธิ์สุดเดช แล้วมั่นก็จะไปหลงบ้านร้านก๋วยเตี๋ยว ขึ้นมาซับซ้อนอีก เรื่องอ Jin トイพะราณนี้ อย่าพูดต่อเลย เมื่อนักบัญชาญสี-สี-สี-สี กว่านี้ นี่สีของพระโลดา นี่สีของพระสกิทา สีเข้าไปอีก ๆ

ที่จริงแล้วหลับตามันมีด้วยอย่างเดียว อ้ายที่เห็นแสง-สี-สีต่าง ๆ นานามั่นก็เป็นของลง ตั้งแต่เป็น ๆ มั่นก็เป็นของลงแล้ว แล้วยังมาดันหลอกว่าใส่อย่างนี่นะ แล้วก็เลือก ใสยิกกว่านี้อีก ใส มั่นมีแต่สร้างพาลร้างชาติอย่างเดียว เพราะฉะนั้นคนไม่รู้อย่างไรแต่ใส่เลย หลอกไปสี ๆ เลย หลอกยิ่งไม่รู้เรื่องอะไรเลยหรือว่าหลอกเป็นตัว เป็นตนเป็นรูปเป็นร่างเป็นอะไร มั่นยังจะให้เนกเอารักษาก็ได้ (เช่นทำบุญที่วัดธรรมกาย จะได้พรัชพร้อมไปด้วยสมบัติทั้ง ๓ ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพยสมบัติ และก็นิพพานสมบัติ เป็นบุญแก้วสารพัฒน์ ซึ่งจะแปรเปลี่ยนไปเป็นทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข มรรคผลนิพพานฯลฯ มากหมายก่ายกองสุดจะพระรักษา)

เพราะฉะนั้นนิยายในเมืองสวรรค์เมืองนรก จึงมากมหาศาลและคนมั่นจะบันอะไรขึ้นมาไม่หมดแหละ จะเป็นอะไรก็ได้ ก็ขนาดมั่นปั้นผีกระลือมั่น

มีแต่หัวและก็มีเครื่องในลอยในเมืองไทยนะ มันก็มีและคนก็เชื่อว่ามีเห็นไหม เอ้มันจะอยู่ยังไง มีแต่ไม่มีอะไรหุ้มเลย มีแต่เครื่องในลอยแล้ว ถ้ากระทบกับแก๊สต่าง ๆ นานาแล้วมันจะอยู่อย่างไร มันจะไม่แสบหรือ ก็ขนาดผิวน้ำหนึบada “เป็นดีเดียวแล้วจะตายซัก อ้ายนี่มันเล่นเป็นพวง เลยแล้วเครื่องใน มันจะทนได้หรือ เพาะข้าง nokmam มีสารพัดแก๊สรารพัดลิ่งที่จะกระแทบ หาก มีการลังเคราะห์แล้วมาทำปฏิริยาทางเคมี จะเกิดอะไรขึ้น? นี่คือสัจจะอธิบายแล้วจะอย่างเดียวกันแล้วมันก็เป็นไปต่าง ๆ นานา

เอ้าสรุปเข้าเป้า ตายไปแล้วมันไม่มีความจริงเลย ความจริงอาทماักษรรูปมาไม่รู้ก็ที่แล้วว่า ความจริงมีแต่อยู่ในปัจจุบัน ตา หู จมูก ลิ้น กาย สัมผัสอยู่นี่เท่านั้น ตายไปแล้วไม่มีความจริงเลย ตายไปที่จะได้รับอิริยาบถ ตอนนี้มีร่างไม่มี ส่วนมากเป็นอุปทาน อนุลั�มีแต่อยาก ๆ ๆ อยากได้ ลาง ยศ เพชรนิลจินดา ทองคำ ธนบัต อยากได้ เยอะ ๆ ตายไปไม่มีทั้งนั้น แต่ความอยากรู้ของคุณ มีเยอะมาก ตายไปคุณไม่รู้ตัวหรอกว่ามันไม่มี แต่ คุณก็ดื้ห่า คุณคิดดูว่า ดื้หานาในสิ่งไม่มีจะรู้สึกอย่างไร ตอนเป็น ๆ คุณได้เบรี้ยวหวานมันเค็ม ตามที่ยืดกสุข แต่ว่าตายไปไม่ได้ลิ่งเหล่านั้น มีแต่อยาก ๆ ๆ จะดื้นมากหมายอย่างทุกข์ทรมาน ตายไปมีแต่รกรอยาก ๆ ๆ จะดื้นของจิตวิญญาณ

ผู้บรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าจะชัดเจนว่า สวรรค์นั้นมันเท็จ นรานั้นมันจริง เพราะสวรรค์มันก็คือสุข สุขขัลลิกะ นรานั้นมันจริง เพราะว่ามัน เป็นอนุลัย มันไม่ได้ลังกันง่าย ๆ ไม่ได้ออกง่าย ๆ ตายไปมันไปด้วย แต่สวรรค์มันไม่ไปด้วยนะ ความจริงสวรรค์มีอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น ตายไปแล้วมีแต่สวรรค์เพือ

มันเป็นเรื่องเพ้อ เพราะไปสร้างเทวดาวิมาน ปลอมเยอะแล้วไปหลอกให้คนสร้างวิมานตาม เป็นภาพชาติมากมาย อย่างธรรมกาย ความจริงมีอยู่ในปัจจุบันเท่านั้น ในอดีตไม่มี ตายไปแล้วมันไม่มีปัจจุบันหรอก มันมีแต่อยู่ในภาพ พระพุทธเจ้า

บอกว่า คุณตายไปแล้วก็เป็นลัมประยิกพ ภพ ข้างหน้าที่คุณตายแล้วมันก็จะมอยู่ตรงนั้น

ยิ่งผู้นั้นสามารถโนรอดับจิตดับเวทนา ตายไปก็เท่าที่ตนจะสร้างความควบแน่นของจิตได้ อย่างอาทิตย์ดาวส อุทกดาวสต้ายไปก็จะตกในห้วงนั้น นานมาก ตอนเป็นโนรอดับได้ ๗ วันแต่ตอนตายไปจะเป็นแบบนั้น ๗ หมื่นปี เพราะไม่มีอะไรหุ้มเวียนจิตคุณไม่มีอะไรลดดูโดยไม่มีไก่มาขันปลูกเอกสารอีก ๆ คุณจะจบในนั้นนานมาก นำเกลียดนำกลัว สำหรับคนนั้นสามารถแบบนี้ “..จนพระพุทธเจ้าทรงอุทานถึงอาทิตย์ดาวส และ อุทกดาวส ว่า

“โอหนอ...น่าเสียดายอาจารย์ทั้งสอง ฉิบหายจากความดีเสียแล้ว!”

พระจันน นราก็ไม่จริง สวรรค์ก็ไม่จริง ตามที่ คนคาดคะเนดันเดาเอาทั้งนั้นแหล pudipoyangนี้ พากอุท Ekothที่รู้มันก็จะประมาท พากคุณระวังนะ อย่าประมาทแต่เชื่อว่าพากเราก็คงพอจะเข้าใจแล้ว คนที่มั่นคงแน่ดี เออ..ถ้ามันไม่จริงจะไปกลัวทำไม่

เข้าไม่เข้าใจว่าอ้ายความยืดติดอุปทานของ เราก็มันคืออะไร แล้วมันอุปทานจริง ๆ ขนาด พากเรารู้แล้วว่าอ้ายนี่มันไม่ใช่ คุณยังลังอยู่นี่ มันง่ายที่ไหน ใช่ไหม ยังลังยากลังเย็นเลยนี่ ไม่ใช่จะเป็นของมากของน้อย ของสมมุติอันนี้ ของราคานะ อันนี้ของรักของหวง ของอะไรต่าง ๆ นานา

อ้ายนี้ลัมผัลทางตา ทางหู ทางรูป รถ กลิ่น เสียง ลัมผัส เสียดสี อะไรก็แล้วแต่ ก็รู้อยู่แล้วว่า มัน อาการนอนสุข อาการนอนทุกข์มันไม่มี สุขทุกข์แบบ โลภกิจมันไม่มีหรอก แต่เราやりรู้ว่ามันยังติดอยู่

พระจะนั้นลิ่งที่เราได้พิสูจน์ลด ละ เลิก ไป ตามลำดับ เป็นอย่างภูมิ นรากายابได้เป็นขึ้น ๆ มันจะรู้โดยตน เราลังมันได้จริง อ้อ มันไม่มี มันหมดมันดับกิเลสมันถึงขั้นมีภัยทัศนวิเศษ ล้างได้ แล้วมันเป็น “โลภุตรธรรม” อย่างนี้คุณก็จะรู้ข้างต้น รู้แล้วจะเป็นสกิทาฯ จะเป็นอนาคตฯ และอรหันต์ ที่จะล้าง “อกุศลธรรม” ให้หมดไปได้จนถึงที่สุด

การเห็น “ธรรมกาย” คือ การเห็น “พระพุทธเจ้า” ที่ลัมบูรณ์

การ “แก้กรรม” ต้องแก้ด้วย “การกระทำ” (กรรม) ของเรารอง แก้จาก “อกุศลธรรม” โดยทำให้เป็น “กุศลธรรม” ที่เข้าข่าย “โลกุตรธรรม” ถึงที่สุด อย่างเห็น ๆ กันที่เดียว อาทิตย์มาไม่กลัวใคร แต่กลัวคนเก่งกว่าพระพุทธเจ้า คือพวกแก้กรรมให้คนอื่นได้ เช่นสะเดาะเคราะห์เป็นต้น พวคนี้ต้องໄหลอกไปจากศาสนาพุทธ ขออภัยที่พูดหนัก แล้วเกร็งตามากมีกล่องให้มืออยู่เต็มไปหมด เป็นพระเป็นซึ้กเที่ยวไปแก้กรรมให้คนอื่น การแก้กรรมต้องแก้ของตนเอง แก้ด้วยการกระทำการแก้กรรมลิ่งที่ทรงอยู่ในตัวเราจากอกุศลธรรมให้เป็นกุศลธรรม

ซึ่งเป็นการทำ “บุญ” จริง ๆ คือได้ช่วยกิเลส (ปุณฑ์) อันคือ “บาป” จากสันดานของตนได้จริง มีภาวะจริงให้เห็น รู้แจ้งเห็นจริงอยู่ในตัวเอง

ฉะนั้นแล้วคือ “ธรรมกาย” แท้ ๆ หรือ “พระมาย” ที่ตรงกับคำรัสของพระพุทธเจ้า ที่ว่า “ผู้ได้เห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต”

ซึ่งต้อง “ตนเอง” เท่านั้นที่มี “การกระทำ” (กรรม) ให้ตนได้คนอื่นไม่มีใครบังอาจ “แก้กรรม” อย่างเป็นจริงเช่นนี้ให้ใครได้เด็ดขาด

กว่าจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ตัวตนของกิเลส” ก็มิใช่ง่าย กว่าจะใช้ชีวิช “ปหาน ๕” (วิชขัมภนະ-ตทังคะ-ล mü ja เนทะ-ปฏิปัลลสทธ-นิลสรณะ) ลำเร็ว ถึงขั้นสุด “นิลสรณปหาน” ก็ยากแสนยาก

“ธรรมกาย” ที่แท้ของพุทธ คือ การเกิดของธรรม

“ธรรม” ต่าง ๆ ที่กำลังเกิดในตัวผู้ปฏิบัติกำลังเป็น-กำลังเห็น-กำลังแจ้งความเป็น “พุทธสัจจะ” อยู่ต่อไป นี้แหลกคือ “ปรัมตธรรม”

ที่ซื่อว่า “ผู้ได้เห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต” เป็น “ธรรมกาย” หรือ “พระมาย” ที่เกิดโลกุตรธรรมแท้จริง ซึ่งเป็นอาชัยธรรมของพุทธ ตามลัมมาทิภูมิ

ถ้าแม้นเห็น “ตัวตนของกิเลส” อยู่ต่อไป ว่า มันยังไม่ลดลงยังไม่จากคลายลง ยังไม่ดับไปก็คือ มันยังคงเป็น “เคลลิตเวทนา” (โลภกิยารมณ์ที่ยังไวย่างเหนียวนอน) อยู่

สภาพธรรมที่ “เกิดจริง-เป็นจริง” ทั้ง “ความเกิดของจิต” ทั้ง “ญาณทั้งสิบวิเศษของผู้ปฏิบัติ” เห็นสภาพต่าง ๆ นั้นอยู่หลัด ๆ ที่เดียว ที่เรียกว่า “วิปสนาญาณ” (การเห็นความจริงยิ่ง) และกำลังทำ “มโนมิทธิ” (การทำถูกที่ทางใจ ถูกที่นี่คือถูกที่ในการชำระกิเลส ไม่ใช่ถูกที่นองกรีต คำสอนพระพุทธเจ้า) เป็น “อุตตริมนุสธรรม” แท้ ข้อที่ ๑ ของ “วิชชา๔” เป็นการทำ “การเกิด” ของจิต ซื่อว่า “โอปปaticกิโยนิ” ตามพระอนุสาสนี

ต่อเมื่อ “เห็น” ว่าเราปฏิบัติมีผล “การกำจัดกิเลส” ลดลง จากคลายลง หรือดับไปได้ นั้นคือ “อาการ” ของผลธรรมที่เราสามารถทำได้ผล ลิ่งซื่อว่าผู้เนกขัมมะ คือ บรรลุผลที่เป็น “เนกขัมมลิตเวทนา” (การปล่อยวาง จาก คลาย จากโลภกิยารมณ์ทั้งหลายลงได้) นี้คือ การเห็น “กาย ในกาย-เวทนาในเวทนาจิตในจิตธรรมในธรรม” ที่เป็น “โลกุตรธรรม” แล้วปฏิบัติจนบรรลุ “ธรรม” ได้สำเร็จก็เป็น “ธรรมกาย” หรือ “พระมาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตั้งไว้ ผู้ได้เห็นธรรมผู้นั้นเห็นเราตถาคต อย่างลัมมาทิภูมิลัมบูรณ์

แต่ไม่ใช่ว่า ไปเห็นแบบหลับตาเข้า ๆ ไปทำสมานในภวังค์แล้วก็ไปพบพระพุทธเจ้าในแคน “สุขวัด” หรือ “พุทธเกาชตระ” แล้วก็เอาข้าวปลาอาหารไปถวายพระพุทธเจ้ากันอย่างที่สำนัก “ธรรมกาย” เข้า

ทำกันนั้นดอกนจะ ออย่างนั้นอาทิตย์อยืนยันว่า
นั้นมัน “มิจฉาทิภูมิ”

นี่เป็นความเห็นทางวิชาการที่อาทิตย์
แสดงความรู้-ความเห็นของอาทิตย์

“ธรรมกาย” แท้ของพุทธ ไม่ใช่แค่การสร้าง “gap”

การทำ “ธรรมกาย” ให้เกิด “อาคาร” ใส ๆ ใน gwangค์ ที่ทำ ๆ กัน สอน ๆ กันทั้งหลายนั้น คือ การสร้าง “gap” สร้าง “ชาติ” อุยใน gwangค์

หรือการทำสามีหลับตาเข้าไปอยู่ใน gwangค์ ได้ก็ตาม ที่ปั้นภาพปั้นรูปขึ้นแล้วเร็วใน gwangค์นั้น ล้วนเป็น “มโนมายอัตตา” ทั้งสิ้นไม่ใช่ปั้นโนมายิทธิ เขาเชื่อว่าเผยแพร่ธรรมะแล้วสอนแบบนี้ไปทั่วโลก แท้จริงทำลายธรรมะของพระพุทธเจ้า ไปสร้าง กพชาติแล้วก็บอกว่าเป็นธรรมะ ใส ๆ จนเข้าไป เจอพระพุทธเจ้าได้อีกนั้น

หากทำได้สำเร็จเห็น “ความใส” ใน gwangค์ก็ตี หรือเห็นภาพที่เกิดอื่นใด ๆ ก็ตี จนถึงขั้นเห็น “พระพุทธเจ้า” ในพุทธเกษตรปานนั้นก็ตาม ล้วน คือ “ลัญญา” กำหนดหมายของคนผู้ทำลัญญา เอง จนสามารถทำได้สำเร็จด้วยจิต ก็เป็น “มโน มายอัตตา” (รูปที่สำเร็จด้วยใจ) ทำให้เกิดภาวะ นั้น ๆ มีขึ้นได้ในใจของตน เป็น “นิมนาน” (การ เนรมิต, การสร้าง, การประดิษฐ์) จาก “ทิภูมิป่าทาง” (ความยึดมั่นในทิภูมิ) ของตน จนเป็น-จนมีขึ้น ได้สำเร็จ (ฉะนั้นเองคือ ผู้ได้นิมนานรดิจาก การ สร้างเอง) ที่สร้าง “มโนมายอัตตา” ขึ้นมาได้ สำเร็จใน “gap” (gwangค์) ด้วยความรู้ขึ้น “ลัญญา” เท่านั้นยังไม่ “เห็น” ด้วยปัญญา จึงเป็นการเกิด “โลภียจิต” ของปุถุชนอยู่เท่านั้น!

บทสรุป ลักษิ “ธรรมกาย” ดังกล่าวนี้ เอาทั้ง “อดีต” เอกั้ง “อนาคต” มาปั้นสร้างเป็น “วิมาน” หลอก คนพากหลงมายึด “อดีตและอนาคต” จึงหลง ละเมอเพ้อพกกันไปใหญ่โต(จนเป็นโรงเรียนผ่านในผ่าน

เวลาป่ายสีโมงเศษ ขณะที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อรัมมซโยล่อนให้ทุกคนทำสมาธิ และท่านเสียบเสียงลง คุณสมนึกเริบตั้งจิตอธิษฐานในใจว่า ถ้าตนเองมีบุญ ขอให้เห็นหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญเต็มองค์ ขณะนั้นได้ยินเสียงกลุ่มคนเชือขัน จึงได้มองไปทางพระอาทิตย์ ทันใด นั้นคุณสมนึกได้เห็นภาพของหลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ที่มีจิตสีเหลืองสุกปลิ้งนั่งอยู่ในดวงอาทิตย์ คุณสมนึก รู้สึกเหมือนคนต้นเต้นสุดขีด ลีบตัวขาดลติ ร้องแต่ส้อยคำ ว่า “ลูกเห็นหลวงพ่อแล้วจริงๆ ด้วย ลูกเห็นหลวงพ่อแล้ว จริงๆ ด้วย” ไม่สนใจเสียงร้องห้ามของสามีว่า อย่าส่งเสียงดังไป เดียวใครเข้าจะว่าເອົາ จากนั้นคุณสมนึกก็ หมดสติไม่รู้สึกตัวอีกเลย

<http://m.dmc.tv/dhamma/index.php?action=page&id=15583>

วิทยา) เชื่อ “ผัน” กันว่าเป็น “ความจริง” ด้วยความโง่ที่ไปหลงคำลาภ-ภាពลาภ-วิมานลาภ คน ที่ “โกหก” ชนิดนี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ลัมปชาنمุสาวาท” คือ คนโกหกทั้ง ๆ ที่ตนก็รู้ว่าตนโกหก คนเช่นนี้ พระพุทธองค์ตรัสว่า เป็นคนทำชั่วได้ทุกชนิด ร้ายขนาดไหนก็ทำได้ ไม่มีชั่วได้ที่จะทำไม่ได้

การกระทำทั้งหลายทั้งปวงของผู้ไม่กลัวการโกหก จึงมีแต่nerกับความหลัก อย่างไม่มีวัน หยุดหย่อน ลองตั้งสติ ใช้ปัญญาเท่าที่มี แล้วถาม ตนเองบ้างว่า ชีวิตจะหลงไปกับลากยศสรรเลริญ ไปอีกเท่าไหร่? พอดีหรือยัง? โกหกไปก็บำบัดได้นรักไปอยู่ตลอดเวลา

ถามจริง.. ไม่กลัวรถจริงๆเหรอ??? 囧

เหยือกธรรม...!???

ເຫົາເໜີ້ອງທ່ານຕື່ນໄປ
ເຫົາແພນຕິນໃໝ່
ທີ່ອຸດມສົມບູ້ຮະນຕື່ນມາ

ຳມີເຫົາເໜີ້ອງທ່ານ
ເຫົາຖຸກຮວງທ່ານ

១. ເයື້ອຄວາມຮ່າງວຽ

ເມື່ອຕື່ນຝັນທາໄໝ
ຝັກພາສໍາມເປົ້ອຍງຫຽວນີ້
ເຫົາເກີດຫຼັກອ່ານຍໍາເຊື້ນມາ
ຫອງສຳເຕົ້າສື່ງທີ່ແນ່ ຖ.

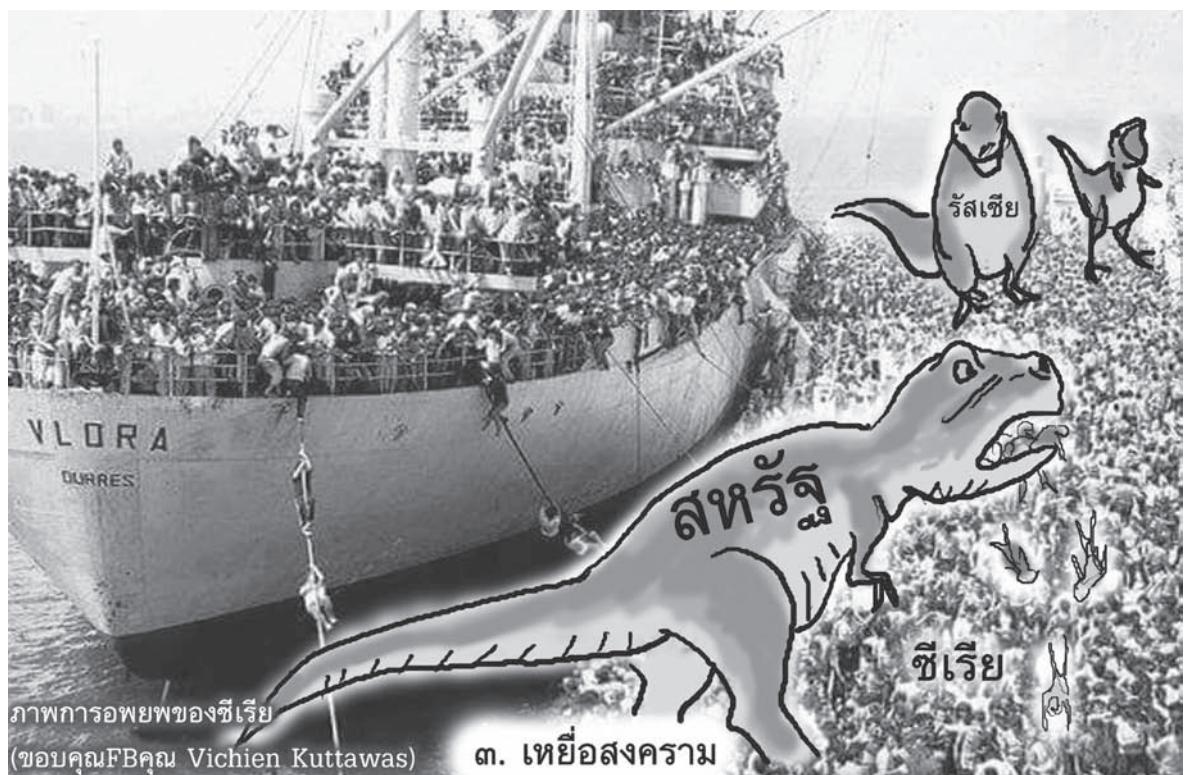
ຮັດນີ້ສູ້ຫຼາງ
ຂອເສັ້ນຫາຍ
ບຸນສາງ
ຊ້າຍຫວາ
ເອາຫມຕອຂະ

ຂອແບ່ງ
ເຫົາເປົ້ປູ້
ທີ່ບານ
ທນອຍນະ

ໃຫ້ເວາ
ຈະນະ
ມັກ!

២. ເයື້ອຄວາມຍາກຈຸນ

(ขอขอบคุณภาพจาก ภาพยนต์เรื่องอาบติ)

อาบติเมษะรัฐ์ศุภนพที่เต็มไปด้วยกิเลสตัวเดียวมาบรรจบกันเป็น
แสน-เป็นล้านก้าวขึ้นไปทางอาบติ ศ่าสันดาเสียหูยกกีฬา
ศรีราชาและต่อหน้ามาเป็นบุษราชลงตัวเรียงให้มาก ๆ นับจะ!
ด้วยลังการงานสร้าง(ภาพ)

๔. เหยื่อศาสนา

ภูมิปัญญาสำนึกในบ้านบุญคุณไทย กุศล อภิคุณต่าง ๆ
ควรจะเป็นคุณภาพของคนที่ต่างชั้นจากสัตว์เดรัจฉาน
แล้วระบบการศึกษาปัจจุบัน
นำพาสร้างคนดีให้มีคุณธรรมพึงประสงค์เพียงได้

รู้อะไรมากว่าเศรษฐี รู้อวิชชา

เมืองไทยกำลังอยู่ในช่วงปฏิรูป เพื่อเดินหน้า
ประเทศไทย เมื่อปฏิวัติ ๒๔ พฤศจิกา สัมฤทธิผล
ดังลัคนี้มีเดียว ด้วยสถานการณ์เอื้ออำนวย
เต็ม ๆ คลช. จึงสามารถนำประเทศกลับมามั่นคง
สงบสุขอยู่จนทุกวันนี้

ขณะเดียวกัน น่าจะประจักษ์ชัดด้วยว่า การ
ต่อสู้สันติวิธีทางการเมืองภาคประชาชนก่อนหน้า
เป็นประชาธิปไตยตัวอย่างที่ดีเยี่ยม กระแท้ทั้ง
ประเทศเพื่อนบ้านเรารอย่างตามกันเป็นแคร นั้น
ยิ่งเท่ากับรับรองว่าทั้ง คลช. และประชาชนต่างทำ
หน้าที่ของพลเมืองในงานการเมืองถูกทางดีแล้ว

งานการเมืองจึงไม่ใช่มีแต่ภาครัฐ ซึ่งผูกขาด
โดยนักการเมืองหรือนักเลือกตั้งสมคบข้าราชการ
ตั้งที่ล้มเหลวสารเลวมา ๘๓ ปี

ผลงานเรียนรู้เพื่อ เมินตีนรู้

โลกไม่มีอะไรสำคัญเท่าคน แล้วคนมีอะไร
สำคัญกว่าใจ ทุกคนยอมรู้ดีว่าใจสำคัญกว่ากาย
เสร็จแล้วเรามีปัญญาจัดการจิตวิญญาณตัวเอง
แค่ไหนกันเชียว หรือมัวเหลียวแลเพื่อตัวหน้าตา
มากกว่ามาก

และถึงแม้จะใส่ใจจิตวิญญาณเป็นตัวอัตตา
ตัวกุญของกุ๊กใช่จะรู้จักตัวจิตวิญญาณแท้จริงได้
ง่าย ๆ ในเมื่อมันโคนกิเลสยึดครอบจั่นเป็น^๑
เจ้าเรือนแห่งไปตั้งเท่าไหร่ ยังไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวเลย
ชะอึก มันเคราะห์ร้ายบรรลัยตรงนี้แหลก

โดยเฉพาะยิ่งเชื่อความจริงอันว่า จิตวิญญาณ
เป็นประธานสิ่งทั้งปวง (มโนปุพพังคما ธัมมา)
การแก้ปัญหาใด ๆ ที่เกิดขึ้น เพราะน้ำมือคน มัน
จะข้ามเลยต้นเหตุตัวกิเลสในจิตวิญญาณมนุษย์
ไปไม่ได้แน่ ๆ

แต่ที่เราเห็นผู้คนแก้ปัญหาร้อยแปดของ
บ้านเมือง กลับหลงทิศทางตั้งหน้าจะแก้ตัว
ระบบกลไกต่าง ๆ ทั้งจะเบี่ยงกฏหมายกติกานั้น
โน่นนี่ เพื่อบังคับควบคุมป้องกันสารพัด เอา
เข้าจริง ได้แค่กดข่มบารطاชั่วคราวเท่านั้นเอง

เพราะคนเก่งในการหาซ่องลดด พวกหัวหม้อ
ชอบตีความเข้าข้างตัวเองจะได้เปรียบ นักการ-
เมืองไทยนัดฉลาดขึ้นแบบครึ่นญัชัย การ
บังคับใช้กฎหมายขยาย ก็เมื่อผู้คนขาดสัญชาติ
คนต่าง ชั้นร้ายต้องใช้กฎหมายเปลือย ตามไม่ทัน
พวกรเจ้าเลี้ท์ลักที

เพราะฉะนั้น การควบคุมพฤติกรรมของคน
 จึงทำได้จำกัดเพียงหยาบ ๆ แล้วไม่มีวันจบลิ้น
 เพราะมัวแก่ปลายเหตุเป็นสำคัญ

ສູ່ໃໝ່ຜົນຮູ້ລັກຄວບຄຸມພາຍໃນຕົວເອງ ດ້ວຍ
ຈິຕໍລຳນີ້ກັນນິ້ນແລະລະຄົງຈະຕຽງຈຸດ

ศาสนาพุทธคือคำตออบ โดยนำพาให้ควบคุมตัวเองด้วยศีล อันไม่ใช่แค่รักษาภัย วาจา แต่ต้องถึงใจเป็นสำคัญ ถึงจะเกิดปัญญาพาตั้งมั่น สมารถ มีจิตยกรรมดับสูญขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยอธิศีล อธิชิจ และอธิปัญญา

คนไทยนับถือพุทธเป็นหลักอยู่ในสายเลือด
จิตวิญญาณ มาแต่ไหนแต่ไร นับเป็นภูมิปัญญา
ไทยแลนด์เคช จึงน่าจะเป็นจุดแข็งในการพัฒนาคน
ก่อนขับเคลื่อนเดินหน้าประเทศไทย คิดอ่านทำอะไร
ตัวรวดผันปริปรบ

ເກັ່ງໄມ້ກລັວ ກລັວໂຄຫຣໂກງ

ชีวิตคือการศึกษา เราตื่นตัวกันมากเพื่อเรียน
รู้วิชาหากินอยู่ เช่นเดียวกับลัตต์เวลล์เดรลล์ฉันเข้า
ต้องเรียนรู้เพื่อยกระดับเหมือนกัน

เราบอกว่าเดรัจฉานมันเงี้ แต่ท่านว่าคนเงี้
ได้มากกว่าเดรัจฉานอะอิก หรืออาจฉลาดกว่า
สัตว์เป็นร้อยพันเท่าได้ทั้งสิ้น

ประเด็นความรู้ยิ่งใหญ่ของคน ซึ่งสัตว์ไม่มีปัญญาเรียนรู้ได้ คือ รู้ดีซึ่งบำบัดบุญคุณให้กับกุศล อกุศล ประมาณนี้ อันนี้แหล่ะ เรายังต้องตัวรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงกันแค่ไหนบ้าง

ภูมิปัญญาสำนักในบาลีบัญคุณโทช กุศล
อกุศลต่าง ๆ มั่นควรจะเป็นคุณภาพของคนที่
ต่างขึ้นจากสัตว์เดรัจฉาน และระบบการศึกษา
ปัจจุบัน สามารถนำพาสร้างคนดีให้มีคุณธรรม
พึงประสงค์อย่างน่าพึงพอใจเพียงใด คงน่า
เป็นห่วงมากกว่า มากไปไหม

นี่คือจุดล้มเหลวของการศึกษาทั่วโลก ที่หลง
ก้าวหน้าไปไกล เพื่อรักษาเราเปรียบคนทั้งหลาย

គិតុទេកែលេ មើនៅឡើងការណាមរូបឲ្យបានប្រើបាយ
ដើម្បីស្វែងរកពីការណាមរូបឲ្យបានប្រើបាយ ដើម្បី
យើងបានឱ្យការណាមរូបឲ្យបានប្រើបាយ ដើម្បី
យើងបានឱ្យការណាមរូបឲ្យបានប្រើបាយ ដើម្បី

อย่างไรและจะป้องดองกันยังไงให้

อนึ่ง เรื่องน่าลังเวชของการศึกษา คือ เมื่อสอนให้คนเก่งที่จะกอบโกย แข่งกันเอาเปรียบ พาดพินกำไร ซึ่งมันสวนทางกับการสร้างมิตร และคนละเรื่องกับการพึงตัวเอง หากพึงตัวเองเป็นค่ายเห็นทางให้คนอื่นพึงบ้างได้ อย่างนี้ลิวิเชษ กว่ากันเยอะเชียว

แก้ปัญหาให้ถึงต้นเหตุ

หลักการวิจัยลักษณะสืบสาน ต้นเหตุทุกชั้น
เกิดจากกิเลสตัณหาพายุ่งเหยิง ทำร้ายทำลาย
ตัณหาสมทบ ภเว

ยิ่งแล้วหา อยากเลพสมสุขสมอารมณ์หมาย
ตามใจบริโภคนิยมลั่นกينเท่าได ย่อมเจอทุกข์กิน
จำเป็นไม่เข้าทำเท่านั้น ๆ

ພ່ອກຽູສຶກສອນວ່າ ເພີຍເຈຕະນາ ແຕ່ອ່ຍ່າອຍາກ
ຈະພາກເພີຍໄປໃຫ້ເຕັມສົດທິກຳລັງ

เมื่อไม่เรียนธรรมะ ย่อมไม่รู้จักกิเลสส่วนเกิน อันพุ่งเพื่อฟุ่มเพือยโดยไม่จำเป็น กล้ายเป็นว่า อะไร ๆ มันจำเป็นต้องกินใช้เท่านั้นเท่านี้ เลย ทุกข์เยือะ นำสังสารจังเวยเลยจังแก...

ผิดกันໄกລັກພວກມັກນ້ອຍລັນໂດຍ ພຶ່ງຕົວເວົງເປັນ
ໄມ່ເຫັນຈະຕ້ອງທຸກໆຂອ່ໄນ້ກ່າວໜາ ທີ່ວິດແຄ່ດິນ
ດີອັກແຕ່ດີກດ້ວຍອາຫາຣເພີຍງ້າຍ້ອມ້ອກີ່ແສນລູ່
ລົມໂລຣ ທີ່ວິດເວີຍບ່າຍສາຍດີແບບນີ້ໃຢ່ໄມ່ສັນໃຈກັນ
ບ້າງ ຜ່າງລາດນ້ອຍໄປ້ປະລານາຮ່າງ !

เห็นชัดใหม่ว่า แค่หันมาวิจัยพอดียังเลี้ยง
ตนได้ พึงตัวเองให้เป็นเช่นพวกรัฐบาล มันยังมี
ปัญญาหากินอยู่รอดได้เลย สำมะหาواتไรกับคนมี
มือตัน หัวคิดฉลาดกว่าเป็นไหน ๆ ทำมาหากินยังไง
ถึงมีปัญหาไม่เสร็จซักที

ສົງລ້ຽນລາດໂຈ່ງ ພິກລ ຈນຕ້ອງທບຖວນຊື່ວິຕ ວິປະດີຜິດທາງໄປໄກລ

แค่ปัญหาไม่พอกินไม่พอใช้ปัจจุบันก็ยังติด
ชักอยู่แล้ว ยังจะซ้ำรอยเป็นหนี้เข้าไปอีก มันยิ่ง^๑
ชวยยกกำลังตรงนี้เหละ เดรัจฉานว่า “ฯ” ไม่ยก
มูลิทึช์ “ฯ” ปานคน

ประชาชนทั่วแผ่นดินต่างยกจนขัดสน กระทึ้ง

เป็นหนึ่งที่รวมหัวใจ เพียงตามกระแสค่านิยมผิด ๆ ทุกชีวิตของแผ่นดินเหล่านี้ล้วนเกิดจากประมาทชีวิต ทึ้งขวางวัดวาธรรมะ ศาสนจักรล้มเหลว แม้ในหลวงจะสอนเศรษฐกิจพอเพียงมหาหลายลิบปี ก็เสียบสี เพิ่งมาตื่นตัวบังด้วย คสช.นี่เอง

ถึงเวลาต้องปฏิรูปศาสนา มหาเรศลามาคุกันรีบยังเออย พุทธบริษัทผู้มีหน้าที่ต้องลูกขี้นทำอะไรมาก่อน หรือจะเป็นพุทธแต่ซื่อ ปล่อยมหา-เคราะ หัวเรือใหญ่เละต้มเปียะงี้เหรอ ?

รุนแรงไม่ต้อง ป้องดองได้

ค่อนข้างจะสอดคล้องอย่างหนักถึงมรรคบริชี
แก้ปัญหาแตกแยกทางการเมืองของทุกฝ่าย ทั้ง
คลช.หรือรัฐบาล แม้จะเป็นปัญหาสำคัญ กระทบ
ความมั่นคงสงบลุขของประเทศไทย แต่ย่อมมีขอบ-
เขตเพื่อแก้ต้นเหตุตามลำดับหยาบกลางลงเรียด

เพราความตีมีลະເວີດ ຄວາມເກລີຍດີພຶ້ງ
ລະກອນ ທ່ານສອນໄວ້ ເພາະອ່າງຍິ່ງສາມັກຄືຕ້ອງ
ມີຫັດແນ້ວ້າກັນພວ່ມຮາບໄດ້

ดูตัวอย่างสงเคราะห์มีส่วนลังว拉斯 พากทิฐี
สามัญญาติ ศึกสามัญญาติ เสมอส่วนหมื่นน้ำ
กันน้ำนม กิจวัตรปกติทั่วไปพากหนึ่ง

โครงมือสร้างพทางความคิดเป็นลิทธิ์มันนุชชย์ชน
ย่องมีเอกอัลลิทีพิสูจน์ความจริงของตนได้ ด้วย
ประการนานาลังว่าส่วนเดียวหรือหมู่ผู้ใดทันทีเลย
วิถีพหุธอิรรตะปานนี้

พุทธ屐งมีลักษณะเด็กต่าง แต่ไม่แตกแยกจนต้องวิวัฒนาแก่ง ไม่ใช่เลย นั่นมันอุกฤษฎิ์ในรากแมล้วง

ฉะนั้น จึงไม่น่าอ่อนไหวจนเกินเหตุ เนื่องจากมีความต้องการที่จะรักษาสิ่งที่ดีๆ ให้คงอยู่ แต่ในทางกลับกัน ก็เป็นการต่อต้านความเสื่อมเสียที่อาจเกิดขึ้นได้ ดังนั้น การต่อต้านความเสื่อมเสียจึงเป็นส่วนหนึ่งของการรักษาสิ่งดีๆ ให้คงอยู่

ลีก ๆ ไม่บานปลายร้ายເລວປານນັ້ນຈ່າຍ ๆ
ເພຣະໄທຍ່ນີ້ຮັກສົບ ພັນອມືຕຣ໌ຫວູ້ລື້ອ່ເລື້ອງຊູ່ຮົງ
ລັ້ນຕົວທີ່ສາມາໄດ້ຕໍລອດ ສົດຍອດໃນໂລກງຽບປ່າຄັນ

ฝ่ายเหลืองไม่ได้เป็นคู่ต่อสู้กับแดงใหญ่เลย
ไม่เคยใช้ต้าต่อตา พันต่อพัน มันโคนข้างเดียว
เฉยเลย ทำได้ยังไง เพราะธรรมนำหน้ามั่นคง
ฝ่ายรุนแรงต้องแพ้ภัยตัว ด้วยต้นทวนลุ่ย

ของฝ่ายยอมเลี้ยงลัก ตอบมือข้างเดียวไม่ดัง

ดังนั้น ไม่น่าจะเข้าใจยากว่า ข้างไหนเป็นตัวปัญหาแท้ ๆ เก้ามันให้ถูกที่คั้นตรง ๆ หน่อยประโยชน์ดังที่จัดการไปตามเรื่องดิอยู่ ที่ต้องหยิบประเด็นซ้ำแซะ เพื่อตามติดสถานการณ์โดยกระแสหลัก ฝ่ายยังซ้ำๆ กอย่างประดองไม่ละเอียดน้ำซักที!

ເພີຍງອຍກາໃຫ້ແມ່ນປະເທດຈົງຈົງ ຖໍ່ໄດ້
ຂັດແຍ້ງການເມືອງເຊື່ອເຕີມທີ່ ແຕ່ຕ້ອງມີຢືດຄົນ ອຍ່າສິ່ງ
ໜັນໜ່າແກງເລືອດທກຍາງອອກໄດ້ໃໝ່ຫວ່າ...ມັນເປັນ
ປະຊາບີປໍໂຕຍສາກລາດໄດ້ໄງ ໄນ່ອຍປາກບ້າງ ພາລາ-
ຮີປໍໂຕຍມາກວ່າຫົວໝາຍໄໝ ຕ້ອງຕອບເຄາເອງໃນໃຈຕັ້ງສູງເຈົ້າ

สารณีธรรม นำรักสามัคคี

นี่คืออภิปรัชต์ที่ต้องการดำเนินการตามที่ได้ระบุไว้ในแผนปฏิบัติการฯ ที่ได้รับการอนุมัติแล้ว แต่ในความเป็นจริง ไม่สามารถดำเนินการได้ตามที่ต้องการ เนื่องจากมีปัจจัยต่างๆ ที่影晌อย่างรุนแรง เช่น ภัยธรรมชาติ ภัยทางการเมือง ภัยทางเศรษฐกิจ เป็นต้น ทำให้เกิดความไม่สงบในประเทศ ไม่สามารถดำเนินการตามที่ต้องการได้

สัตว์เมืองใช้สัตว์ป่า เมื่อเลือกที่จะรวมตัวเป็นสัตว์ลังค์คอมหมูผู้งมงายเทศเดียวกัน ตั้งต้นสำคัญต้อง เมตตาภัยให้ได้ฉันมิตร มีน้ำใจตามากน้ำใจไม่คิดสร้างศัตกร ขึ้นมาศัตกรคู่แคนคนเดียวก็มากเกิน แค่เมื่อมิตรดีห้าร้อยยังน้อยไป โบราณสอน

พระสูตรบอกกล่าวอีกด้วยว่าให้เมตตาในกาจกรรม
เมตตาในนิรจักรกรรม ภราทั่งเมตตาในปุณฑรกรรม

ต่อจากนั้นท่านให้มีสาธารณะโภคิ ของบริโภค อุปโภค จำเป็นกินใช้อาคัยพึงแบ่งปัน แจกจ่าย เจือจาน แม่จำนวนายแลกเปลี่ยนก็ควรราคา มิตรภาพชวนชาบซึ้งน้ำใจเอื้ออาชีวบุญ เกิดคุณ ตามศรัทธา ดูกไม้มั้ด้องบานเอง

สารานุยธรรมข้อสื้อห้า คือ ให้มีศีลสามัญญาติ ที่สูงสามัญญาติ สมัครมานกันได้เสมอ คนถือศีลห้า สามารถจะสืบสิ่งนักบวชได้ เพราะท่านต้องมีศีลห้า อญ্তด้วยແเน่นอน ก็เสมอ กันในส่วนที่เสมอ ส่วนใหญ่ในครองกัวค่าความเร่งท้าเกิน

ข้อที่สิ่งใดเป็นเรื่องอัตตาใหญ่ ยิ่งด้อยรู้เข้าสู่เรา
ผู้ใหญ่ผู้น้อยอย่างสูงต่ำตามคุณธรรม ด้วยความเคารพ
นับถือ อ่อนน้อมถ่อมตน เป็นมงคลยั่งยืนดูดีข้อ ๒๔
(การไว้ จ นิวาร์ จ เอตัมมังคลุมตดัง)

เราท่านพึงพา กันหันมาถือศีลให้ถึงธรรม ถือ
เบญจศีลก์ให้เกิดเบญจธรรม ครับ เรื่องไปด้วย

ໃນຕັ້ງເສົ່າ

ຕັ້ງແຕ່ຂໍອປານາຕິບາດຍ່ອມເກີດເມຕຕາອຣມ

ສຶລອທິນາ ພາບມໍເພື່ອທານ ເລີຍສະກລຳໃຫ້
ມາກວ່າກລຳເອາ ເຕັມໃຈເລີຍເປົ້າຍແທນທີ່ຈະດີໃຈ
ໄດ້ເປົ້າຍ

ສຶລກາມເມ ໃຫ້ຄອຍກາມລັງວຽ ຮະວັງກິນດື່ມເສັບ
ຂໍ້ມູນສາ ໄມໝຸດເທົລ ແລ້ວໃໝ່ສັບຫຼັກທີ່ແທ່ງຄົນດຽວ
ຊື່ອສັຕ່ງຢືນມິ່ນສັຈະ

ຂໍ້ສູຮາ ໄມ່ເມັນຕາມໂລກີ່ ໄມ່ເປັນທາລ
ໂລກອຣມ ກົດຕົ້ງປະມາກົມໄດ້ເລີນເປັນອັນຫາດ

ເມື່ອຜູ້ຄົນຂາວພຸතພາກັນປົງປັບຕິສາຮານີຍອຣມ
ທຸກ ຄ້ວນສິ່ງເພີ່ມໃດ ພລພວງໜຸ່ມວາລຍ່ອມຫວານ
ຮັກໃກ່ສົມຄຣສມານ ດ້ວຍອານີສັງລົງ ຕ

๑. ຮະລີກຄືກັນ (ສາຮານີຍະ)

ໆ. ວັກກັນ (ປີຍກຮະນະ)

ໆ. ເຄາຮພັກນ (ຄຽກຮະນະ)

ໆ. ຂ່າຍເໜືອເກື້ອກຸລ (ລັກທະ)

ໆ. ໄມ່ມີວາຫາກ (ອວິວາຫະ)

ໆ. ສມຄຣສມານພວ້ອມເພື່ອຍກັນ (ສາມັກຄືຍະ)

ໆ. ກລມເກລີຍ່າເປັນນໍ້າໜຶ່ງໃຈເດີຍກັນ (ເອົກກວາງ)

ແລ້ງສ່ວ່າງປລາຍອຸມົມຄໂລ່ງໂລ່ງໂຕັ້ງ ຈ ເຊັ່ນວ່າມາ
ແລ້ວຍັງຈະຫ່ວງຫາທາງອອກຈິນໃດວິເຄີງໄລວ່ານີ້ອີກ

ອື່ນື່ງ ແລ້ມນິດ ອຍ່າໄປໃຫ້ຄ່າຫວ່າໂຈກຮູນແຮງ
ມີຈອາທິສູມາກນັກເລຍ ແຄ່ທີ່ຍິນມື່ອເດີຍວ ໄມ່ຕົ້ນເຊີ່ງ
ໄປປັບອະໄຮໃນຄ່າຍ່າໃຫນດອກ ຍາກສໍານະເໜີດ
ພຣະພຸතພຣເຈົ້າຍັງໜ້າທີ່ເລີຍ ອັບເປີຫອກນອກຄະສານາ
ດ້ວຍລົງພຣ່າມທັນທ ໄມ່ສັ່ງສອນໃຫ້ເມື່ອຢັ້ງຢືນ

ສໍາຫັບສະຖານະພວກສາຣາເລວ ນໍາຈະຈຳກັດຕັດມື່ອ
ຕັດໄມ້ ຄຸມກຳເນີດໄວ້ໃໝ່ຍາກເຢັນ ປລ່ອຍໃຫ້ຝ່ອຕາຍ
ເອງເຮືອຍເປົ້ອຍໄປ ເພີ່ມໃຈເຢັນໃຫ້ເວລາພິສູນນີ້ໄພ
ເປັນໄພ ແຕ່ອຍ່າໃຈດີເວ່ອຮ່າກີນ ຂາດເຊີ່ງເຂົ້າສຳກາ
ນ່າພິລິກາໄປທຸນ່ອຍ

ຄື່ອສຶລ່ມດຈດ ໄມດປັ້ງຫາຫົວໜີ

ຈຣີງຫວີ່ວ ແຄ່ຄື່ອສຶລ ຈະເກີດອານີສັງລົ້ນພໍາດັ່ງ
ຈ່າທ້ວໄວ້ ໄມ່ເຊື່ອຍ່າລັບຫຼຸ່ງ ເພີ່ມສາຮານີຍອຣມ
ສຸດຮັດເດີຍວິ້ນມາລັບອົກ ພອເຫັນເຄົ້າບ້າງໃໝ່ວ່າສາມາຮັດ
ແກ້ປັ້ງຫາສຳຄັນ ຈ ດຽວເປົ້າ ຖຸກຕັ້ນຕອເຕັມ ຈ

ເຊັ່ນປະເທັນການເມື່ອງແຕກແຍກກີ່ໄມ່ຕົ້ນກລັວ

ມາກ ສ້າຍັງໄມ່ແຕກທັກຮູນແຮງໜ້າແກງແບ່ງເມື່ອງ
ຫວີ່ວປັ້ງຫາປະໂອງດອງ ເປັນເຮືອງຂອງຄົນດີທີ່ທີ່ຕົ້ນ
ສາມັກຄືກັນໄວ້

ໄປທ່ວງອະໄຮກັບພວກໂຈຣ້ຫ້າວ້ອຍ ມີແຕ່ຕົ້ນ
ເລີຍບໍາຫາດຕາມກົງໝາຍເທົ່ານັ້ນເອງ ກາຮັງໂທ່ງ
ຕາມພິດນັ້ນແຫລະຄື່ອມຕາ ຂ່ວຍພາລັນໄມ່ທຳພິດ
ບາປ ຕີປຶກເງິນຮ່າຕ່ອໄປ

ຫວີ່ວປັ້ງຫາຄອ່າດບາດຕາຍ ຂ້ອງຮາໝງວົງບັງຫລວງ
ເຈັນແຜ່ນດິນ ມັນຈະງ່າຍເນື້ອປຸລູກຝັ້ງໃຫ້ຄົນຄື່ອສຶລ
ອທິນາ ລະອາຍໃຈທີ່ໂກນຄົນ ໄກຮັບປະກັນຕົວເອງຈີ່ໄດ້
ໄມ່ຂອງໂກນໃຈຮັບປະກັນຕົວເອງຈີ່ໄດ້ ກົດຕົ້ງຫາຍ່າງຕາມ
ໄດ້ຈົນທັ້ງແຜ່ນດິນ ກາຮັງກິນຍ່ອມຫຼາຍໄປເຮືອຍ ຈ

ນອກຈາກເຮືອງການເມື່ອງ ເຄຣ່ຊູກິຈລະ ພຣະ
ສຸປົງປັນໂນຍ່ອມເປັນຕົວອ່າງເຄຣ່ຊູກິຈພວເພີຍງ
ທ່ານຜົນຂ້າວວັນລະຫນ ທ່ານພິວທັ້ງປີ້ທັ້ງຫາຕີເພື່ອ
ສາຮາຣັນກຸກຸລ ນີ້ຄື່ອສາຮາຣັນໂກຄືບຸ້ນຸນິຍມ

ເນື່ອຈັດໃຫ້ມີປົ້ນປັ້ນແຜ່ນດິນສາຮາຣະໃຫ້ຄົນ
ອາຄັຍໃຊ້ພິວ ຈ ຖຸກ ຈ ມາກເທົ່າໄໝ ຊ່ອງວ່າງໜັ້ນ
ຍ່ອມແຄບເຂົ້າ

ສາຮາຣັນໂກຄືຈຶ່ງເປັນຄຳຕອບຂອງປັ້ງຫາ
ເຄຣ່ຊູກິຈທຸນນິຍມທັ້ງໝາດກີ່ວ່າໄດ້ ເພຣະແຂ່ງກັນ
ຮວຍ ຄື່ອງຈົວໜຶ່ງຫຼັກ ຄ້າກອບໂກຍແຂ່ງກັນສະລົມ
ນ້ອຍລົງເທົ່າໄໝ ຂ້າວຂອງຈະເໜືອລັ້ນສະພັດໃຫ້ຄົນ
ຈົນຂົ້ນພຶ້ງຕົວເອງຫາຍອດອຍກປາກແທ້ງໄດ້ມາກ
ເທົ່ານັ້ນ

ຄົນໄດ້ເປົ້າຍັງເພຣະເອາເປົ້າຍັງຈົນຮວຍລົ້ນເໜືອ
ລົງຂ້າເຕີມຄວາມຍາກຈົນອັດຕັດໃຫ້ຍາຍວສາຫັ້ສ

ສຽງແລ້ວ ເບີ່ງຈື່ອສຶລເບີ່ງຈົນຮົມ ເນື່ອເຂົ້າໃຈ
ປົງປັບຕິຕຽງຫຼຸກພຸතພ ພຍຸດໂລກໂກຮ່ວຫລັງລົງໄດ້ ແຄ່ຄື່ອ
ມຕຕາຄົງ ຈ ໄມ່ມີດອກທີ່ຈະໄປຕັ້ງຫຼັກເບີ່ງຈົນໂຄຣ ຈ
ໄດ້ລົງຄອ ມີແຕ່ຈະພຶ້ງຕົວເອງຈົນເໜືອກິນເກີນໃຫ້
ແລ້ວຈະກຳໄທທານ ມີຫົວໜີໄປເພື່ອກຳປະໂຍ້ນຄົນ

ຄືດຫຼຸດເຄອະ ທັນມາໃຫ້ທານ ຄື່ອສຶລນຳເພົ່ມ
ປະໂຍ້ນ ເລີກໂກຮ ພຍຸດບ້າໂລກ ເລີກວິ່ຈ່າ
ເອາເປົ້າຍັງທ່ານບານຫລັກຄນ ໄມ່ຕົ້ນຄາມຫາມີ
ໄກຮັກລໍາທໍາມາກນ້ອຍ ຂ່າງປະໄຮ ກົດຕົ້ນທໍາຍ່ອມໄດ້
ຂອງຕົນ ທໍາກັນມາກພັນໜີແລ້ນ ກົບຸ້ນຸນິຍມ
ຂອງຄົນເໜືອນັ້ນໄມ່ຕົ້ນຜົນເພື່ອໄປໄກລຕ່ອ
ຍ່ອມສະບາຍດີ

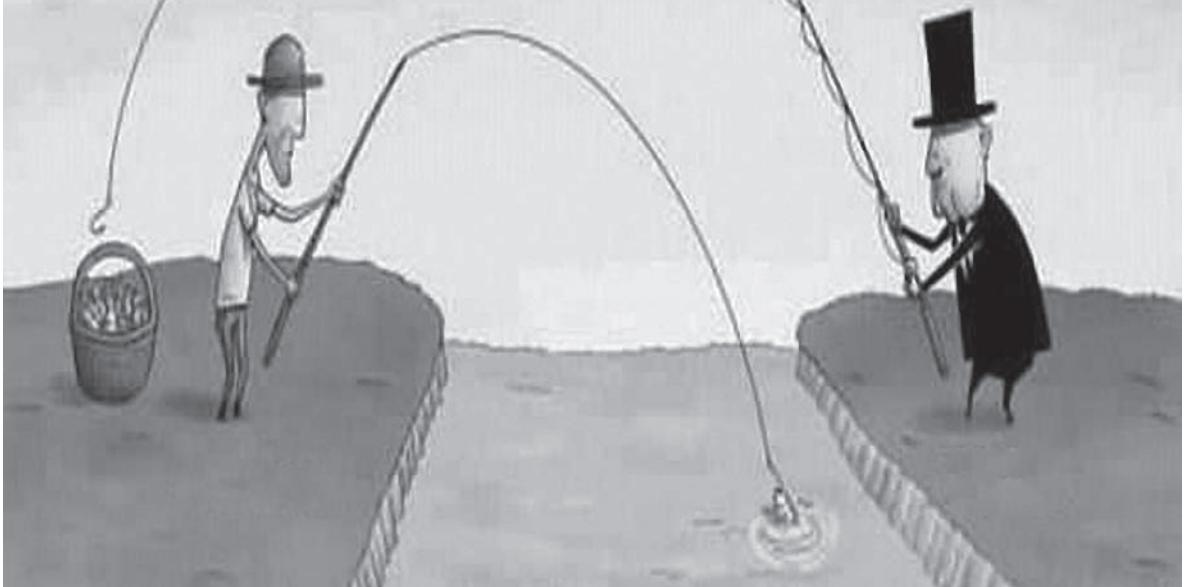
四

◎ ในความรู้ ดูເອາເຄົວ ເຍອະຂໍຍະ
ເຫັນຍວເຫນອະຫນະ ອວິຈ່າ ດາທ່ວມຫວ້າ
ຮລງຄວາມຄົດ ຕິດຄວາມເກົ່າ ເຫັນແກ່ຕົວ
ທີ່ງຈື້ງຊ້ວ່າ ກລັວຂໍຍະ ຍັກໝ່ວຍບາຍ.

ຂະໜາດໃນຄວາມຮູ້

(ເສຕເກຕຸ່າຈາດກ)

ກາພ sovrussia.blogspot.com

ພວະສາສາເມື່ອປະທັບອູ້ ຄ ພຣະວິຫາຣ
ເຊົ່ວວັນ ທຽງເວ່ຍລຶ້ງກີກຊູຜູ້ມັກໂກທຽບໜຶ່ງ ໃຫ້ແກ່
ກີກຊູທັ້ງໝາຍໄດ້ຕຶກຂາ

.....
ໃນອົດຕາລ ມີອາຈາຣຍທີສາປາໂມກ່າ
(ອາຈາຣຍຜູ້ມີຄວາມຮູ້ແລະຊ້ເສີ່ງໂດ່ງດັ່ງ)ຜູ້ນຶ່ງ ຕັ້ງ
ສຳນັກອູ້ໃນຄຽກພາຣານລີ ມີເຫຼຳມານັພ(ຊາຍໜຸ່ມ
ໃນວຽກພາຣາມນີ້)ມາຮ້າເວີຍນັນຕໍ່ດ້ວຍ ៥០០ ດົກ
ໂດຍຫວ້າຫຼັກຂອງມານພເຫັນນັ້ນຊ້ອວ່າ ເສຕເກຕຸ່າ
ເປັນມານພທີ່ເກີດໃນສຸກລອຸທິຈພຣາມນີ້(ຕະຫຼາດ
ພຣາມນີ້ໜັ້ນສູງ) ທຳໃຫ້ເຂົາເປັນຄົນມີມານະ(ລືອດີ)ລັດ

ເພຣະອາຄີຢູ່ຈຸນະຍົກຄັກດີສູງຂອງໜັກຕິຕະກູລັ້ນເອງ
ອູ້ມາວັນນຶ່ງ ຂະນະທີ່ເສຕເກຕຸມາພົກກຳລັງ
ເດີນເຖິ່ງວອກຈາກປະຕູພຣະນົມ ໄປພຣັນມັກ
ມານພອື່ນໆອີກຫລາຍຄົນ ບັງເອີ້ນເຂົາໄດ້ເຫັນ
ຈັນທາລ(ໜັນຕໍ່ທຽມເຊີ່ງຄູກຮັງເກີຍຈ່າຍີຍົດ-
ຫຍາມທີ່ສຸດໃນຄາສັນພຣາມນີ້)ຄົນນຶ່ງ ກຳລັງ
ເດີນສົນທາງເຂົ້າມາໃນພຣະນົມ ຈຶ່ງຕະໂກນອຍ່າງ
ອາຮມນີ້ເສີ່ງອອກໄປວ່າ

“ຈົບຫາຍ! ໄວ້ຈັນທາລຕ້ວເສັນຍົດຈັ້ງໄຣ ເອົງ
ຈົນໄປອູ້ທີກທາງໄດ້ລົມເດືອຍນີ້”
ແຕ່...ກ່ອນທີ່ຄົນຈັນທາລນັ້ນຈະເລື່ອງໄປທາງອື່ນໃຫ້

เลตเกตุผู้ถือตัวก็เกรงกลัวว่า ลมที่พัดผ่านตัวของคนจันทนนั้น จะมากระแทกแต่ต้องถูกร่างกายของตน จึงรีบเดินไปยืนอยู่ในทิศที่เหนือลมอย่างเร็ว คนจันthalเห็นเช่นนั้นก็นึกหมั่นໄสัชื่นในใจ จึงแกลงเดินให้เร็วขึ้นกว่า แล้วไปยืนอยู่ทิศที่เหนือลมกว่าอีก

เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ เลตเกตุมานพยิ่งบันดาลโหะใหญ่ ด่าสาปแซงคนจันthalอย่างหนัก “ไอ้ชิบหาย ไอ้ล้อຍ ไอ้เสนียดจัญไร.....”

คนจันthalฟังคำเหล่านั้นแล้ว ก้อมยิ่มถามว่า “ท่านเป็นใคร?”

“ฉันเป็นลูกผู้ดีมีความรู้ เกิดในตระกูลพระมหาณชั้นสูงนะสิ”

“อ่อ....ท่านเป็นพากวรรณพระมหาณผู้รู้มั่นดี เป็นไปถะจะไม่ว่าอะไร แต่ท่านจะมีปัญญาตอบปัญหาที่ผมจะถามใหม่ล่ะ?”

“เออ....ได้สิ”

“ก็แล้วถ้าท่านไม่สามารถจะตอบได้ถูกต้อง ผมจะให้ท่านมุดลอดหัวงาของผมนะ”

เลตเกตุนิ่งอึ้ง ตรึกตรองอยู่ลักษณะ ในที่สุดก็ตัดสินใจอย่างรวดเร็วคำทำ

“ແກຕາມມາได้ເລີຍ”

คนจันthalยิ่มย่อง แล้วให้พากเพ่อนของเลตเกตุมานพเป็นพยาน ยืดถือถ้อยคำลัญญาณนั้นไว้แล้วสาม

“ธรรมดายิ่งคนเร้นนั้น ที่ควรรู้จักดูแลใส่ใจ มือยูก็ทิศกันเล่า?”

เลตเกตุมานพนึกดีใจ รับตอบทันทีไม่ต้องคิด

“ธรรมดายิ่งทิศก้มอยู่ ๔ ทิศ គือทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออก ทิศตะวันตกนะซี ง่ายมาก”

คนจันthalให้ยินแล้วก็หัวเราะร่า กล่าวว่า

“ผมไม่ได้ถามท่านถึงทิศทางนั้น แต่ถามท่านถึงทิศของคนต่างหากเล่า แม้แค่นี้ท่านก็ยังไม่รู้ แล้วยังจะมาถือตี ทำรังเกียจลมที่พัดผ่านตัว ผมอึ้งหรือ”

ว่าแล้วคนจันthalก็จับคอเลตเกตุมานพ ดึงโน้มลงมาลอดหัวงาของตนทันที จากนั้นก็รีบ

ผลหนีไปอย่างรวดเร็ว

ฝ่ายมานพทั้งหลายครั้นหายตะลึงแล้ว ก็พากันกลับสู่สำนัก ได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้อาจารย์ทราบ อาจารย์จึงถามเข้ามาว่า

“พ่อเลตเกตุ เรื่องนี้เป็นความจริงไหม?”

“จริงครับท่านอาจารย์ ลูกของพากอีทาสีจันทนนั้นว่าผิด แม้แต่ทิศทางแค่นี้ก็ไม่รู้ แล้วจับหัวงาลอดหัวงาของมัน นี่หากผิดเห็นมันอิกครั้ง ผิดจะเล่นงานมันให้ได้”

พุดแล้วก็ขับเขี้ยวเดียวฟัน แข่งด่าด้วยความเคียดแค้นซึ้งซังคนจันทนนั้น อาจารย์ส่ายหน้าแล้วออบรมลังสอนเข้าทันที

“พ่อเลตเกตุเออย เจ้าอย่าโกรธเขาเลย เพราะความโกรธนั้นไม่ดี ลูกคนจันทนนั้นเป็นบันทิต เขามาถึงทิศของคนกับเจ้า ซึ่งทิศที่เจ้ายังไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ยินได้ฟัง ยังมีอื่นๆอิกมากนัก

พ่อเลตเกตุจงฟังไว้ “ทิศของคน”ที่ควรรู้คุณค่าและดูแลบำรุงไว้ ก็คือ ๑.ทิศเบื้องหน้า ได้แก่บิดามารดา ๒.ทิศเบื้องขวา ได้แก่ครูอาจารย์ ๓.ทิศเบื้องหลัง ได้แก่บุตรภรรยา ๔.ทิศเบื้องซ้าย ได้แก่มิตรสหาย ๕.ทิศเบื้องล่าง ได้แก่ข้าหาสกรรมกร ๖.ทิศเบื้องบน ได้แก่สมณพระมหาณฑิคันนีเป็นยอดทิศสูงสุด เพราะบุคคลผู้มีความทุกข์หากไปถึงทิศนี้แล้ว จะเป็นผู้มีความสุข”

เมื่ออาจารย์บอกทิศทั้งหลายให้ฟังแล้ว เลตเกตุมานพยังคงยิ่งคิดก็ยิ่งเลียใจว่า โดยลอดหัวงาของคนจันthal ละอายใจหนักเข้าก็ทนอยู่ที่นั้นไม่ได้ จึงเหลบหนีไปยังเมืองตากคิลา เล่าเรียนศิลปะทุกอย่างในสำนักอาจารย์อื่นๆ เมื่อศึกษาสำเร็จแล้ว ก็เที่ยวสารท่าความรู้ไปทุกๆ ลักษณะได้เป็นผู้มีความรู้มากมาย

จนกระทั่งเดินทางถึงหมู่บ้านชาหยแคนแห่งหนึ่ง ได้พบดาบส(นักบวชผู้บำเพ็ญตนะแพกิเลส)๕๐๐ รูป จึงขอวชอยู่ในสำนักของดาบสนั้น ได้เรียนมนต์และธรรมะ(ความประพฤติ)ทั้งหลาย กระทั่งมีความรู้แตกฉาน ได้รับการยกให้เป็น

หัวหน้าคณบดีสนับสนุน

วันหนึ่ง ดาบลั้งหมวดอกรเดินทางไปยังนครพาราณสี เที่ยววิถีชาวจารีไปถึงพระลานหลวงพระเจ้ากรุงพาราณสีทอดพระเนตรเห็นเข้า ก็ทรงเลื่อมใสในอิริยาบถของเหล่าดาบล จึงนิมนต์ให้เข้าไปฉันอาหารภัยในพระราชนิเวศน์ และทรงให้ดาบลั้งหมวดพำนักอยู่ในพระราชอุทยานของพระองค์

ต่อมาเมื่อคราวหนึ่งพระราชาทรงอังคាល (ถวายอาหาร) ดาบลั้งทั้งหลาย แล้วตรัสว่า

“เย็นนี้โյมจะไปที่พระราชอุทยาน เพื่อเยี่ยมเยียนสนทนาร่วมกับพระคุณเจ้าทั้งหลาย”

เสตเกตุดาบล เมื่อกลับไปถึงพระราชอุทยานแล้ว จึงเรียกประชุมเหล่าดาบลั้งทั้งหมด

ดูก่อนสหายร่วมชีวิตทั้งหลาย วันนี้พระราชาจะเล็งจามาที่นี่ หากพากเราทำให้พระองค์ทรงโปรดปรานได้ ก็คงจะสามารถดำรงชีวิตอยู่อย่างสุขสบายนี้ได้ชั่วอายุขัย ฉะนั้นวันนี้ขอให้บางพากเดินเป็นกลุ่มๆ บางพากอนบนนาม บางพากบำเพ็ญตอบะยืนกระထ่ายเท้า บางพากลงไป้อยู่ในน้ำ บางพากสาวยามนต์ ส่วนเราเองจะนั่งบนตั้งที่ไม่มีพนักพิง อยู่ที่ประตูบรรณาญาธิการซึ่งวางคัมภีร์เอาไว้ แล้วจะคอยกล่าวแก่ปัญหาให้แก่มาณพห้าหกคน ที่นั่งฟังซักถามอยู่”

ได้ตระเตรียมจัดฉากไว้เรียบร้อย พระราชา ก็ เล็งจามาถึงพอต ทอดพระเนตรเห็นดาบลเหล่านั้น บำเพ็ญมิจฉาตอบะ(ตอบะที่ผิดทาง) ต่างๆ กันมากมาย ก็ทรงพอกับพระราชนฤทธิ์ เสด็จพระราชดำเนินเข้าไปหาเสตเกตุดาบล ทรงไหว้แล้วปะทับนั้ง ณ ที่ควรข้างหนึ่ง แต่ทรงหันมาตรัสตามปุ่มโรหิต คนสนิทผู้เป็นบันทิต ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ

“ดาบลได้นุ่งหนังเลือกเหลืองทั้งเล็บ มีพันเขลอะรูปร่างมอมแมมเคร้าหมมอง แล้วว่าymนต์อยู่ดาบสนั่นตั้งอยู่ในความเพียรที่มุนช์ย์ควรทำรู้เงนจัดในโลกนี้แล้ว จะพ้นจากอบายได้ใช่ไหม”

ปุ่มโรหิตล่ายหน้า แล้วทูลตอบตามจริง

“ข้าแต่พระราชา บุคคลใดแม้จะมีเวทมนตร์

ตั้ง ๑,๐๐๐ ถึงจะเป็นพหุสูต(ผู้เล่าเรียนมาก) หากกระทำแต่กรรมอันลามก(หยาบช้าเลวธรรม)สร้างบาปกรรมอันเป็นมิจฉาทิฏฐิ(ความเห็นผิด)ไว้ ไม่ประพฤติธรรมที่ถูกต้อง จะพึงพ้นไปจากทุกข์ไม่ได้เลย”

เสตเกตุดาบลได้ยินปุ่มโรหิตกล่าวเช่นนั้น ก็คิดในใจว่า

“แรกๆ พระราชาทรงเกิดความยินดีพอใจในตัวเรา แต่ปุ่มโรหิตคนนี้กลับมาพูดบันทอนความเลื่อมใส่นั้นเลีย”

จึงรีบถูลแก้ไปพลัน

“หากผู้เป็นพหุสูตมีมนต์ตั้ง ๑,๐๐๐ แต่ไม่ประพฤติธรรม พึงพ้นจากทุกข์ไปไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นย่อมแสดงว่า มนต์ทั้งหลายไม่มีผล จะมีแต่การประพฤติสำรวมด้วยดีเท่านั้น เป็นของจริงแท้ทอย่างเดียว”

ปุ่มโรหิตฟังดังนั้น จึงกล่าวแก่บ้าง

“มนต์ทั้งหลายมิใช่เป็นสิ่งที่ไม่มีผลเลย หากบุคคลใดเรียนมนต์ทั้งหลายไว้ ย่อมได้รับเกียรติ แต่หากบุคคลใดฝึกฝนตน ประพฤติธรรมสำรวมด้วยดีแล้ว ย่อมบรรลุถึงความสงบสันติ อันเป็นของจริงแท้”

เมื่อหักล้างคำของเสตเกตุดาบลอย่างนี้แล้ว พระราชา ก็เลื่อมความเลื่อมใสในดาบลทั้งหลาย ปุ่มโรหิตจึงฉายโองการขอพระบรมราชนุญาตจัดการสึกดาบลเหล่านั้นให้เป็นคุหัสถ์ เอาไปทำงานเป็นหหารหมู่ใหญ่ที่ถือโล่และอาวุธ คอยดูแลบำรุงพระราชฯ

.....
พระศาสดาทรงนำชาดกนี้มาแสดงแล้ว จึงตรัสไว้ว่า

“เสตเกตุดาบลในครั้งนั้น ได้มาเป็นกิกษุผู้โกหกในบัดนี้ บุตรของคนจัณฑล ได้มาเป็นพระสารีบุตรในบัดนี้ ส่วนปุ่มโรหิตผู้เป็นบันทิตได้เป็น逮ภาคต่อeng” ณ

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๘๓๗
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙ หน้า ๑๓)

ແມ່ວ່າຈະໄມ່ໄດ້ມາຈາກກາລືອກຕັ້ງ
ກລັບສາມາຮັດຊ່ວຍປະເທດຫາຕີ ອຣູອເຫັນແກ່ປະເທດຫາຕີ
ມາກກວ່ານາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍຄົນທີ່ມາຈາກລັກທີ່ກາລືອກຕັ້ງ

● นายทันนดี

ສວຍ-ເທິ່ງແຕ່ກິນໄມ່ໄດ້ !!

ເວົ້ອງຮາວຕ່ອໄປນີ້ເປັນເຄື່ອງຊື້ໜັດໃຫ້ເຫັນວ່າ
ນາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍ
ທີ່ມາຈາກລັກທີ່ກາລືອກຕັ້ງ ທີ່ເຂົາເຮັດວຽກນັ້ນວ່າເປັນ
ປະເທດໃຫຍໍປີໄດ້ ດັ່ງບຫດວານຂອງຄົນປລາຍໝອຍທີ່
ກລ່າວເປີຍບໍ່ເຫັນວ່ານາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍທີ່ໄມ່ໄດ້
ມາຈາກກາລືອກຕັ້ງກັນນາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍທີ່ມາຈາກ
ກາລືອກຕັ້ງ ວ່າມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນອຍ່າງໃຈ ດັ່ນີ້

“ຄອນນາຍກາ ມີແຄ່ ۱۵ ດົກ ສ້ອງຕົ້ນັ້ນໆເຄື່ອງ
ບິນໂດຍສາຮ “ກາລືອກຕັ້ງ” ໄປລົງທຶນຢູ່ປຸນ ເຄື່ອງ
ຖືກນາງວິຕະ ៦-៨ ໂມງເຫົ້າ ຈະແກວ່ວກັນອຸ່ສໍານັບນິນ
ເກືອບເຖິງ ຮອດຕ່ອງເຄື່ອງຢູ່ປຸນນິນໄປສະນາມບິນ JFK
ນິວຍອວັກ ວັນທີ ២៤ ກ.ຍ.ຂອງສຫະລຸງ

ສະດຸດຕາ-ສະດຸດໃຈອະໄຮຈາກນາຍກາທີ່ “ໄມ່ໄດ້
ມາຈາກກາລືອກຕັ້ງ” ບ້າງ ?

ໄປທຳງານ ១០០%.....

ນາຍກາປະເທດຫາຕີເອົາເພາະຄົນທີ່ຕ້ອງທຳງານ

۱۵ ດົກເທົ່ານັ້ນໄປ ອີກາໃຫ້..... “ດູໄວ້ເປັນຕ້ວອຍ່າງ”

ກົດ ດູ ۱۵ ດົກເດີນທາງແບບ “ຫວານເຢັນ”
ປະຫຍັດເງິນກາເສີປະຈຳນີ້ໄດ້ເປັນລົບ-ເປັນຮ້ອຍລ້ານ !

ເມື່ອເຫັນກັບໃໝ່ເຄື່ອງບິນທັ້ງລໍາ “ບິນຕຽງ”ໄປເອງ
ອຍ່າງທີ່ນາຍກາ “ມາຈາກກາລືອກຕັ້ງ” ບາງຄົນທຳ....”

ນອກຈາກນີ້ພລເກອກປະເທດຫາຕີ ລັນທຽບໂອ່າ ນາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍໃນປັດຈຸບັນ ກີດີນໍາລິນຄ້າໄທແລະ
ໜັງສື່ອທຽບງານຂອງໃນໜ່ວຍໄປເຜຍແພວ່ໃຫ້ແກ່
ນານາໝາດໃນຍຸເວັນທີ່ປະເທດສຫະລຸງເມັນຕົກຕົກໃຫ້ແກ່
ເປັນຂອງຝາກໃຫ້ກັບຜູ້ນຳນານາໝາດທີ່ມາຮ່ວມປະຊຸມ
ໃນເວທີຢູ່ເວັນທີ່ ສິ່ງແຕກຕ່າງກັນນາຍກວ່າມນຸ່ມຕົວຫຍາຍ
ທີ່ມາຈາກກາລືອກຕັ້ງທີ່ພຍາຍາມສ້າງພາກລັກຊົນ
ໃຫ້ປາກກູດຕ່ອສາຍຕານາໝາດວ່າຕົວເອງສວຍຫຼົງເທິ່ງ
ແຕ່ເປັນຄວາມສວຍ-ເທິ່ງກິນໄມ່ໄດ້ ແລ້ມກລັບສ້າງ
ໜີ້ລືນໃຫ້ກັບປະເທດຫາຕີມາກີ່ນີ້ຈະອີກ

ຈິງນີ້ ?!

▣

พื้นที่สังคม

หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์สอนให้อยู่เหนืออกิเลส
ไม่ตกรเป็นทาสของอารมณ์
เป็นผู้ชนะกิเลสได้อย่างแท้จริง
จากการปฏิบัติพื้นฐานมีคือ ๔ เป็นอย่างต่ำ

ບນເລື່ອທາງນັກສຶກສາ (๑๔) “ຮູ້ອະໄຣມີສູງຮຽນມະ”

ปีที่แล้วฉันเป็นเด็กใหม่ เป็นเฟรซชี้ แต่มาปีนี้ก็ได้เขียนบัญชีเป็นรุ่นพี่ พร้อม ๆ กับเตรียมตัวเรียนหนักขึ้น เพราะหมดช่วงเวลาแห่งการปรับตัว การปรับพื้นฐานการเรียนมาเข้าสู่หมวดเข้มข้น ทั้งการดูงาน การทำวิจัย กิจกรรมงานรับน้อง งานเครือข่าย Network (งานเชื่อมลัมพันธ์ชาวรัฐประศาสนศาสตร์นิด้าที่เรียนอยู่ในศูนย์ต่าง ๆ ทั่วประเทศ) งานลัมมนาการศึกษาฯ ฯลฯ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ต้องเพิ่มศักยภาพความเพียรให้เพิ่มขึ้น เพื่อที่จะรับมือกับความเข้มข้นในการเรียนนั้นได้อย่างไม่ยากไม่ลำบาก และไม่เบียดเบี้ยนจนเกินไป

ในส่วนของวิชาการเรียนในปีที่ ๒ เทอมที่ ๑ นี้ เป็นการเรียนรื่องการบริหารและการวิเคราะห์ การเงินการคลัง ซึ่งเป็นหัวใจหลักสำคัญอีกอย่างหนึ่ง สำหรับหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งฉันไม่สนด้วยสาขาวิชาตัวเลข เพราะเป็นคนหัวไม่ดีนัก เรียนได้ระดับกลาง ๆ เท่านั้น พอดีเห็นซึ่ววิชา ก็เริ่มกังวลแล้วว่าจะรองด้มย์ ? แต่ ก็ทำให้ได้รู้สึกภูมิใจของตัวเองว่าไม่เก่งยิ่งต้อง

ขยันอ่านหนังสือมากขึ้น ยิ่งไม่ฉลาดยิ่งต้อง
ขาดความรู้ ยิ่งทำไม่ได้ก็ต้องรึ่งทำให้มาก

ในชั้นเรียน ฉันได้ค้นพบอย่างหนึ่งว่า การเป็นนักปฏิบัติธรรมทำให้มีสมาธิมากกว่า หลาย ๆ คน ฉันตั้งสติในการเรียน พยายามฟัง อาจารย์บรรยายในห้องอย่างมีสมาธิ ค่อย ๆ ทำ ความเข้าใจไปตามที่อาจารย์สอน เมื่อพยายาม เข้าใจก็จะค่อย ๆ ถอดรหัสได้ว่าจริง ๆ แล้วทุก อย่างมีเหตุมีผลในตัวมันเอง เพราะลิ้งนั้นจึงทำให้ เกิดลิ้งนี้ เพราะอย่างนั้นจึงทำให้เกิดอย่างนี้ มัน ล้มพันธ์ผูกโยงเข้าด้วยกัน เพียงแต่สูตรคำนวณ ต่าง ๆ มีมากมายหลายสำนัก หลายวิธีการจึง ทำให้ดูมีนิยมไปหมด

พอกลึงเวลาสอบก็ตั้งใจทำเท่าที่ตัวเองเข้าใจ
และอ่านหนังสือมาให้ดีที่สุด ผลสอบจะเป็น^๔
อย่างไรก็ค่อยรู้ว่ากันทีหลัง แต่พอประกาศผลสอบ
วิชาการบริหารการเงินและการคลังนั้นไม่น่าเชื่อว่า^๕
ฉันจะทำได้เกรด A- (เท่ากับคะแนน ๓.๗๐)
สำหรับฉันแม้จะมีประจุลbumาด้วยแต่ก็ได้คะแนน
ดีเกินกว่าที่คาดไว้ ซึ่งในจำนวนนักศึกษาประมาณ

๑๕๐ คน ได้เกรดนี้เพียงแค่ ๒๕ คนเท่านั้น ส่วนมากค่าเฉลี่ยจะอยู่ที่ B+ และ B

พอผลสอบอกมาฉันก็นึกถึงน้อง ๆ นักเรียนสัมมาลิกข้าชื่นมาทันที ว่าจะเราเรื่องนี้ไว้ลองน้อง ๆ ให้ภาคภูมิใจในความเป็นนักเรียนสัมมาลิกข้าที่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์สอนให้เราไม่ใช้เงินเป็นคนจนที่พอเพียงคือคนจนมหัศจรรย์ เรียนมา ๖ ปี อย่างไม่ต้องมีเงินมีทอง แต่มีสติและปัญญาทางธรรมเป็นสมบัติดั้งตัว ซึ่งมีค่ามากกว่าไหน ๆ และใช้ยังไงก็ไม่มีวันหมด มีแต่จะพอกพูนขึ้นเรื่อย ๆ ฉันนึกคำพูดไว้มากหมายที่อยากรบกวนเด็ก ๆ น้อง ๆ ให้ภูมิใจ เพราะพิสูจน์มาแล้วว่าถึงไม่ใช้เงินก็ไม่ใช่ว่าเราจะตามโลกไม่ทัน จะใช้เงินไม่เป็น เพราะพี่ยังเรียนวิชาบริหารการเงินได้ เรียนรู้เรื่องแหล่งได้คະແນນดีด้วย....

ในส่วนงานวัด ฉันก็ผันตัวเองมาสู่เบื้องหลังงานสือบุญนิยมที่วิภูพาน้ำหน้า มาช่วยสอนงานน้องทีมสื่อสัมมาลิกขາภูพาน้ำในการทำสื่อ การเขียนบท ละครปิดข่าวต่าง ๆ เช่นเชอร์ร์รายการรวมทั้งงานหลักสำคัญ คือ การดูแลจิตวิญญาณของคนทำงาน เพราะเราอาจเป็นโนโลหะที่จะช่วยให้เราปฏิบัติธรรมได้ดียิ่งขึ้น แต่สิ่งสำคัญกว่างานคือ การพัฒนาจิตวิญญาณให้สูงขึ้น ๆ ให้เข้าถึง ให้เป็นทายาทของพุทธศาสนา ตัวจริงมากขึ้น ๆ ดังนั้นสิ่งที่ฉันเน้นย้ำกับน้อง ๆ คือ เราได้พัฒนาอะไรจากการทำงาน ได้ธรรมะอะไรจากการทำงาน มากกว่าจะมุ่งเน้นผลงานเพียงอย่างเดียว เมื่อจิตวิญญาณได้พัฒนา ฉันเชื่อว่างานก็พัฒนาตามมาเอง และจะทำได้ด้วย

งานดูแลคน เป็นงานที่ช่วยให้ฉันได้ดูแลจิตวิญญาณของตัวเองไปด้วย เป็นเหมือนผลพลอยได้ที่เมื่อเราสอนน้อง เราก็ได้สอนตัวเอง และพยายามพัฒนาตัวเองมากยิ่งขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดีให้น้อง ๆ ได้มีกำลังใจและร่วมต่อสู้กิเลสไปด้วยกัน ฉันได้เห็นกิเลสตัวเองที่ค่อย ๆ ถูกกระแสเปลือกออกอกรากที่ลับนิด ๆ หลากหลายตัวจากการดูแลคน เพราะคนเป็นผู้สร้างที่มีชีวิต

มีปฏิกริยาต่อตอบเราได้ จะได้เห็นตัวเองชัดเจนว่ามีลักษณะอะไร เราไม่ชอบอะไร อัตตาตัวตนของเรา ก็พร้อมจะออกมากำหนดทันทีเมื่อเราไม่ได้ดังใจ และข้อดีในการได้มาเป็นลูกหลวงพระโพธิรักษ์ ได้มีท่านสมณะ ท่านลิกขมาดุคุยบอกสอน มืออา ๆ คอยดูแลชัดเกลาก็ทำให้เราอ่านกิเลสเป็น แยกกิเลสได้ และรู้จักวิธีที่จะลด ละล้างกิเลส

การที่เราเป็นนักปฏิบัติธรรมนี่แหล่ะ ที่ทำให้เราแตกต่างจากคนทั่วไป เมื่อก่อนฉันก็ไม่ชัดเจนว่าแตกต่างอย่างไร ? ขนาดไหนกันนะ ? จนได้มามาใช้ชีวิตบนเลี้นทางนักศึกษา มาเรียนปริญญาโทที่จะต้องมาเริ่มเรียนจริง ๆ จัง ๆ ได้มาอยู่กับเพื่อนนักศึกษาว่า ๑๕๐ คนในรุ่นเดียวกัน ได้มาใช้ชีวิตกับโลกภายนอกที่แปลงใหม่ มาทำกิจกรรมนักศึกษาที่ไม่เคยทำมาก่อน เพราะปริญญาตรีฉันก็เรียนแบบทางไกลที่ มสธ. ไม่ได้ออกมาเรียนแบบนี้เลย ทำให้ชัดเจนว่าสิ่งที่ทำให้เราแตกต่างจากคนทั่วไปคืออะไร ทำให้ฉันยิ่งตอกย้ำและสำนึกรักษาตัวเองเป็นคนโซคิดแค่ไหนที่ได้มาเจอพระพุทธศาสนา ได้มาเป็นลูกหลวงพระโพธิรักษ์ เพราะล้ำหากรไม่ได้มาพบธรรมะ มาปฏิบัติธรรม เรายังคงจะตกอยู่ในวังวนของกิเลสไม่จบไม่ลิ้น เพราะเขามีรู้จักกิเลส อ่านกิเลสไม่ออก แยกกิเลสไม่ได้ สุดท้ายก็ละ ลดล้างกิเลส ทำจิตให้บริสุทธิ์ผ่องใสอย่างแท้จริงที่มีใช่แค่การสมณะ กดขม หรือการนั่งสมาธิหลับตาแล้วจินตนาการว่าจิตบริสุทธิ์ จิตผ่องใส สงบร่มเย็น แต่พอไปเจอผู้สังฆาริท ฯ แล้วก็ยังตกเป็นทาสของกิเลสอยู่ดี

แต่หลวงปู่สมณะโพธิรักษ์สอนให้เราอยู่เหนือกิเลส ไม่ตกเป็นทาสของอารมณ์ เป็นผู้ชั่นช้า กิเลสได้อย่างแท้จริง จากการปฏิบัติง่าย ๆ พื้นฐานของชาวอโศกนี้แหล่ะ แค่มีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำและรู้กิน รู้อยู่ รู้นอน เป็นคนมีวาระ ๙ ก้าสามารถปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงแก่นแท้ของพุทธได้

๔ อ่านต่อฉบับหน้า

ວິນຍຈະເປັນຕົວຂັບເຄື່ອນຄຸນຮຽມອີກຫລາຍ ໆ ເຮື່ອງ
ສະອາດ ຂັ້ນ ປະຫຍັດ ຂຶ້ວສັຍ ເລີຍສລະ ກຕັ້ງຢູ່ ໄລາ

ວິນຍສ້າງຄນ: ເສຣີກພສ້າງຄວາມຈລາດ

១. ມີບາງເຮືອງນໍາຢັ້ນຫລັງ ທາກໃຫ້
ໜາວບ້ານຄນຮຽມດາ ຖກເຕີຍງ ໃຊ້
ເລວາໄໝ່ນານ

ແຕ່ຄ້າຜູ້ຮູ້ເຂົ້າມາຄົ່ງວັນກີຍັ້ງໄມ່ຈບ!
ເຮືອນີ້ສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າ “ອຍ່າໄວ້ໃຈທາງ ອຍ່າວາງໃຈ¹
ຄນເກົ່ງ!”

ເປີດປະເທິດ “ວິນຍກັບເສຣີກພ” ຄົງໄມ້ໃໝ່ມ້ວ
ຖກເຕີຍງ “ໄກເກີດກອນໄໝ່ ຮ້ອຍໄໝ່ເກີດກອນໄກ່”

២. ທາກ “ວິນຍ” ເປີຍບໍລິດ
“ເສຣີກພ” ກົນຈະເປັນກິ່ງໃບ
ດັ່ນໄມ້ກີຈະເຈີຢູ່ງອກຈານ ໃຫຍຼໂຕ
ຄັ້ງຟ້າ!

ເພຣະເຫດນີ້ “ວິນຍ” ຈຶ່ງເປັນຕົວເກີດ “ເສຣີກພ”
ເປັນຕົວຕ່ອຍອດ

៣. ໝີມອນທາງຮັດໄຟ ເລັ້ນຂານ
ທີ່ຕ້ອງກອດຄອໄປດ້ວຍກັນ

ຮາງໝໍ້າຍ-ຮາງຂວາ ຂັບ
ເຄື່ອນຮັດໄຟແຫ່ງປະເທດໄປສູ່
ເປົ້າໝາຍ

ຂາດຮາງໃຫນກີມແຕວີບັດ ຮັດໄຟກີຈະພລັນກລາຍ
ເປັນ ຮັດເຕັກແວ້ນ ຂຶ້ງໜ້າວກຫຼູ ກ່ອກວຸນໜາວບ້ານ
ໄປວັນ ໆ

៤. ມີແຕ່ເສຣີກພ ຂາດວິນຍ ..ບັນທຶກ
ນັບລ້ານຈະກລາຍເປັນ “ໂຈຣບັນທຶກ”
ນໍາສະພຽງກລັວ
ຢື່ງເຮືອນ ຢື່ງຈລາດ ຢື່ງເອາວັດ-
ເອາປະລິຍບ

ຢື່ງເຫັນແກ່ຕ້ວ່າ ຂ້ວໜ້າ ເລວທຣາມ!

ດັ່ງທີ່ສາຊຸ່າຫັນມາກັບຕາ ລັ ວັນນີ້ ລັ ແຜ່ນ-
ດີນສຍານ!

ແລ້ວກົມາຫາແພະຮັບປາບ ໂທ່ງກາຣສຶກຂາ
ໂທ່ງຄຸນຄຽວສອນໄມ່ເຂົາໃຫນ

ໂທ່ງກາຣສຶກຂາທີ່ໄມ້ທັນໂລກາກິວັດນີ້ ເດັກຕ້ອງ²
ເປັນຄຸນຍົກລາງ ສຸດທ້າຍກີເສກຄາຕາໃຫ້ເປັນກຸມາຮ
ທອງຄະນອງຄູທີ່

ເປັນເດັກບັງເກີດເກລຳ!

៥. ກາຣສຶກຂາປົງປົງ ກາຣ
ສຶກຂາເພື່ອອາເຊີຍ ຕະໂກນ
ວ້ອງກັນທົ່ວແຜ່ນດິນ

ພັງດູຮາວກັບເລີຍເດັກ
ຂາຍໄກ່ຢ່າງທີ່ສານີຮັດໄຟ

“ຕົ້ນຄດ” ແລ້ວຈະໃຫ້ປລາຍຕຽງ ເປັນເຮືອງນໍາ
ເຄົ້າ ແກ້ວຍ່າງໄຣກີໄມ່ລໍາເຮົຈ

ເພຣະເຫດນີ້ຄຽວໄທຍກີໄດ້ແຕ່ເປັນໃບໆ ພູດໄມ່ອອກ
ບອກໄມ່ຄູ

ພວດັກເດືອນຂບວນ ມູນຂອງໄວ້ພມຍາວ ມູນຂອງເລີຣິມ
ສ່ວຍ ເປັນເລົວີກາພພື້ນຈຸານຂອງມຸນຸ່ງຍໍ

ແບ່ງ ၅ ແບ່ງ ၆

ກີ່ເພົ່າວ່າເວົາເລົວີກາພເປັນຕົວຫລັກ ຄວາມຄິດ
ຈິງຜົດເພີ້ນ

ຂນາດຮັງສູນນຕີ່ຫລາຍຄນ ຂນາດ ພອ.ໂຮງເວີຍນ
ມາກາມຍັ້ງພັກພເຍີດ ເທັນດີເທັນຈາກ

ກລັວຕົວເອງຈະໄມ່ທັນສມັຍ

ກລັວຕົວເອງຈະກາລາຍເປັນຄນຄ່າຄົງ

ແຕ່ຄວາມຄິດທີ່ທຳຮ້າຍເຕັກ ຕ່າງໄໝວ້າເວີຍນ

ၬ. ຈາກເດັກຝູ້ໜ້າກົມາຜູ້ໃໝ່ຢືນຢັກ
ຄະນອງ ທ່ອງເປັນຄາຖາຝັ້ງແນ່ນ
“ປະຊາບີປໄຕຍຕ້ອງເລືອກຕັ້ງ ໄມ້ມີ
ເລືອກຕັ້ງ ໄມ້ໃໝ່ປະຊາບີໄຕຍ”

ປະເທດໜາຕີຈະວິກຸດ ຈະຈົບຫາຍ ຈະຕ້ອງຈັດ
ຮະບັບຍອຍ່າງໄຮ ແກ້ໄຂນ ໄມ້ສັນໃຈ

ພຸດຄາເດີຍວ “ເລືອກຕັ້ງ”

ຮະດັບສົດປັບປຸງຈາເຕັກກັບຜູ້ໃໝ່ວັນນີ້ຈຶ່ງພອ ၇ ກັນ!

၈. ໃຫ້ຕາຍຊີໂຣບິນ! ຍັງໄມ່ເຄຍ
ເທັນໂຮງເວີຍນໃໝ່ປະກາດຄັດຈາ
ໂຮງເວີຍນຂອງເຮົາ “ວິນຍເຍි່ມ”
ມີແຕ່ໂມ່ຈຸນາ “ເວີຍນເຍි່ມ”
ທາກອີ່ຈຸນາໄດ້ ອຍກຈະຂອງ
ໂຮງເວີຍນທີ່ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນເວີຍນ “ຮະບັບວິນຍ”

ເມື່ອເດັກມີຮະບັບວິນຍເປັນແກ່ນແກ່ນ ຈະຕ່ອ
ເຕີມແກຣກຊົມ “ເລົວີກາພ” ກົຈະຍິ່ງເຈົ້າຢູ່ກໍາວໜ້າຫຼາຍ
ຂລາດ ສຽງສວົគໍ

ເລືຍສລະ ມື້ນ້າໃຈ

ຮັກກັນ ເທັນໃຈກັນ ສາມັກຄີກັນ

၉. ເປັນນາຍາກ ເປັນຜູ້ບໍລິຫານ
ປະເທດໜາຕີ ທາກຫລັງທາງ ລົງ
ປະເດີນ ໄມ້ຂລາດທັນພລເມື່ອງ
ສຸດທ້າຍທ່ານກົຈະເປັນຜູ້ພາຍເວີຍໃຫ້ໂລຮຄຮອງ
ເມື່ອງ ກົບເປັນເວີຍນຈົງ!

ລັ້ມນາທິກູ້ໃຈເປັນປະຫານຂອງມຽບຄອງຄ ၈

ກ່ອນຈະເດີນຫັນ ຕ້ອງຮູ້ທີ່ກາທາງວ່າໄປໄຫນ
ຈະໄປແວ່ນ ທີ່ໄປແບບຮົດໄຟ ຕ້ອງກລັດສິນໃຈ
ຜູ້ໃໝ່ ໄມ້ແກ່ດ້າຍກ
ເລັ່ນກັບເດັກສາຍໃຈກວ່າ ຜົກໃຫ້ເຂາມວິນຍ
ວິນຍຈະເປັນຕົວຂັບເຄີ່ມຄຸນຮຽມອຶກຫລາຍ ၇
ເວີຍນ ສະອາດ ຂຍັນ ປະໜັດ ຜູ້ສັຕິ ເລືຍສລະ
ກຕັບປຸງ ໄລໆ

၅. ນີ້ແລະຄວາມມ້ຫັກຈະຮົບ
ຂອງ “ວິນຍ”

ເນັ້ນ “ວິນຍ” ແກ່ເຮືອງເດີຍວ
ເຮົາຈະໄດ້ຄຸນຮຽມອຶກຫລາຍຕົວ
ເມື່ອຈຸນາດີ ຈະຕ່ອຍອດ
ອະໄຮກົງຈ່າຍດາຍ

ນີ້ອີກໄມ່ນານເຂາຈະໃຫ້ເດັກເວີຍນນ້ອຍລົງ ເວລາທີ່
ເໜືອໃຫ້ທຳກິລຈະຮົມ

ກະທຽວກິຈການທຳລ່າມມາຕລອດມີໃໝ່ຫົວ
ຄວາມຄິດ ແລ້ວ ຈາກຝ່າງໜັກມາຕາຍທີ່ເມື່ອງໄທ
ຄິດແລ້ວກົງໜາວ

ປູ່ຢ່າຕາຍາຍົກໜາວດ້ວຍ! ແ

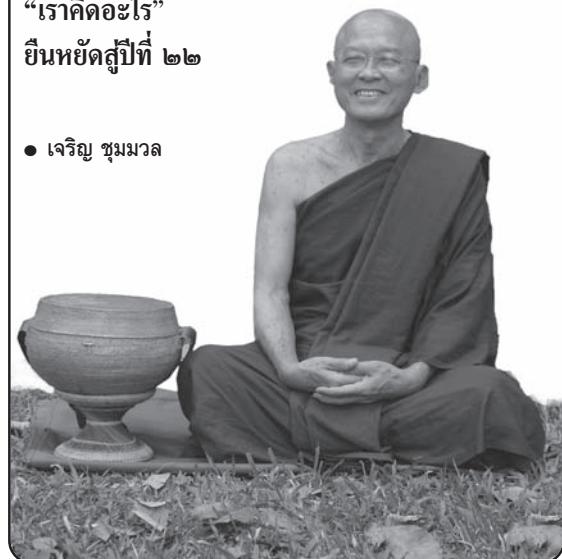
ຂອນບອນນົມກົດໜຸ່ມາຕາເທິດພະຄຸນ
ແກ່ ປີແໜ່ງການເຂັ້ມງອນລັດພະຫົວໜ້າ
ນຳໂດຍພ່ອທ່ານສມະໂພທີ່
ຜູ້ນໍາຫາວໂສກ

ຂອແສດງຄວາມຍິນດີ

“ເຮົາຄິດອະໄຮ”

ຢືນຫັດສູ່ປົກກົດ ແລ້ວ

● ເຈົ້າ ຊຸມມວລ

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐

ฉบับที่แล้วเราได้อธิบายถึงการแยก “กาย”แยก “จิต”ด้วยการเรียนรู้จาก “อาการ-ลิงค์-นิมิต-อุเทศ” โดยมี “ธรรม ๒” ที่เป็น “องค์ประกอบของรูปภัณฑ์” ก็จะสามารถรู้จักว่าเจ็บรู้สึกจริงในเหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจจัย โดยมีความเป็น “อัตตา” เป็นนัยสำคัญแห่ง การ “เกิด-ดับ” แล้วกำจัด “ตัวตน” ส่วนที่เป็น “อกุศลจิต” ใน “อัตตา” ให้ “ดับ” (นิรธ) สิ้นไป จากจิตใจเราอย่างถาวรสันดร์

อาทมาได้อาภิชาทางสารภัณฑ์ พลังงาน อันมีภาวะที่มีนัยยะคล้ายกันกับสภาวะธรรม มาใช้ประกอบการอธิบายให้เห็นธรรมชาติ ของกายกับจิตว่ามีภาวะเป็นไปเยี่ยงเดียวกัน ทางโลกและทางธรรมล้วนเป็นวิทยาศาสตร์

ซึ่งในฉบับนี้ ก็ขออ้อนน้ำมาล้าชัยให้ ละเอียดซ้ำๆ จำกคราวที่แล้วเพิ่มขึ้นอีก ให้ชัดยิ่งขึ้น อ่านดูเดิม

เริ่มจาก “พลังงาน” ที่เปลี่ยนฐานะจาก “อุตุนิยาม” มาเป็นขั้น “ชีวะ” ที่เรียกว่า “พีชนิยาม” มีตัวกำหนดรู้ความเป็น “ตัวเอง” เรียกว่ามี “ลัณณญา” และก็ “ปรุงแต่ง” (ลังชา) กับราตุต่างๆ ขึ้นเป็นตนของเรียกว่ามี “ลังชา” ที่มี “ลัณโධ” (มี “ความพ่ออย่างพอดี” ของตน)

“พีชนิยาม” มีพลังงานที่ชื่อว่า “ลัณณญา” คือ พลังงานกำหนดรู้ราตุนั้นราตนี้ได้ และ

จะมี “วีมังสติ” (ตรวจค้นหา) ทำและเอาแค่ “หัวใจ” ที่เป็นสิ่งควรกับตนมาใส่ตน” เท่านั้น

พีชนิยามเป็น “ตน” (self) แล้วขั้นหนึ่ง แต่ยัง “ไม่รักตน-ไม่เห็นแก่ตน” แรงถึงขนาด กลัวตาย (ความเห็นแก่ตัวยังมีถึง selfish ขนาดนั้น) ยังไม่มี “กรธ” เพราะยังไม่มีราตุกลัวว่า “จะไม่มีตน” จนต้องทำร้ายผู้อื่น ยังทำร้าย ผู้อื่นไม่เป็น ยังไม่ต้องการเกินความเป็น ตน (ยังไม่มีโลกเกินความเป็นตัวเอง = ยังมีสันโดษแท้) มีแค่การปรุงแต่งของ “ความเป็นชีวะ” (cell) ให้ตนเกิน ๒ ตัวขึ้นไป (เกิน secondary cell) จะพอแก่ “การเป็นตน” เท่านั้น (ปฏิภาณทวีกิริยา ไม่จาก “ธรรม ๒” แต่ไม่เกินความเป็น “ตน” ของตน)

และสามารถใช้คำนวณแม่เหล็กในตนดึง ดูดด้วยภาวะหรือสิ่งที่จำเป็นสำหรับตนมาให้ ตนเอง คือมาไล่ตนเองเป็นตนเองเท่านั้น

“พีชนิยาม” มีพลังงาน “ไฟ” (อุณหภูมิ) ก็ ไม่แรงเท่า “ไฟฟ้า” ก็แค่แรง “ผลัก” และดัน ให้หลีกไปจากตนเท่านั้น ไม่ร้ายแรงกว่านี้

พีชนิยาม “ลัณณญา” คือ “ตน” จำความเป็น “ตน” ตามสัดส่วนที่ “รู้ว่าตน” นั้นอย่างนี้เท่านั้น

จึงทำให้ตน ปรุงแต่งความเป็นตน (self) หรือสร้างความเป็นตน (self) ให้ตั้งอยู่ยืนยาว ไปให้ได้ตามต้องการเท่านี้ เรียกว่า “ลังชา”

“พีชนิยาม” มีพลังงานขั้น “ลัณณญา” และ “ลังชา” เป็นตัวจัดการทำงานสร้างตนของอญ្យ

ยังไม่มี “เวทนา” จึงยังมี “พลังงาน เจตสิก” ไม่ครบ ๓ คือ ยังไม่มีครบ “เวทนา-

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สัญญา-สัมสาร” จึงยังไม่ใช่พลังงานที่จะนับว่า “วิญญาณ” หรือ “จิตนิยาม”

ดังนั้น พลังงานที่ครบด้วยประสิทธิภาพดังกล่าวมานี้ จับตัวกันเข้าเป็น “เซลล์” (cell) ที่อยู่ในส่วนลัศของความเป็น “เซลฟ์” (self) เท่านั้น และยังไม่ถึงขั้น “เซลล์พิช” (selfish)

เซลล์ “พีช” ก็เริ่มจาก “เซลล์แรกเกิด” (primary cell) เหมือนสัตว์ หากมีกิริยาขึ้นมาคือปรากฏ “อาการ” ขึ้น ก็สามารถรู้ได้แต่ถ้า “ไม่มีกิริยาขึ้นมา” ก็ไม่สามารถรู้ได้นั่นคือ ไม่มี “อาการ”

แม่ “รู้” ก็ไม่ชัดเจนดี ยกมากกที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “ธรรม ๑” หรือแม่จะ “ธรรม ๒” ที่อยู่ในภาวะที่ “ไม่มี” อาการ หรืออยู่ในสภาพ “นิจจัง” เพราะจะเห็น “ความแตกต่าง” (ลิงค์, เพค) ได้ยากมาก

เพราะเมื่อเซลล์ไม่มีการเคลื่อนไหว จะอ่าน “ความจริง” ของภาระนั้นไม่ง่ายเลย

และตามความจริงแท่นั้น ถ้าจะรักษารูปตาม “ไม่มี” ความเคลื่อนไหว” ของตัวตน ภาระนั้น ก็จะไม่เกิด “พลังงาน” ได้ขึ้นเลย

นอกจาก “มีรังสี” (รากศ) หรือ “กระแส” ของตนเอง เท่าที่ตนเองพึงมี เปลงเรื่องของกิริยา เมื่อไม่มี “อาการ” หรือ “แรงคลื่อน” การเกิดปฏิกิริยาที่เป็นประโยชน์หรือโทษใดๆ ของภาระนั้นก็น้อย หรือไม่มี

ภาระนั้นก็ถือว่า ไร้ค่า ไร้ประโยชน์ พระพุทธเจ้าจึงให้อ่านจาก “อาการ” ของ

หั้งภาวะ “รูป” หั้งภาวะ “นาม” และต้องกระบวนการหรือ “สัมผัส” กันขึ้นด้วย (ปฏิบัติสัมผัสโล) โดยท่านตรัสรู้เช่นเดียวกับ “พระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๗๗) ว่า “เว้นผัสสะแล้วจะรู้เช่นเดียวกับ “หั้นไม่มีจิตะที่จะมีได้” (เต วต อัญญัติ ผัสสะ ปฏิสัมบทิสัมเตติ เมตัง จานัง วิชชติ)

ประโยชน์นั้น หมายความว่าอะไร

หมายความอย่างลึกซึ้งมาก คือ หากไม่มี “รูป” (ภาวะของตัวที่ถูกรู้) กับ “นาม” (ภาวะของตัวรู้)” ซึ่งเป็น “ธรรม ๒” ก็เกิดการ “สัมผัสกันขึ้น” มีการกระบวนการไปมาจนกระทั่งมีภาวะที่ ๓ (ปฏิบัติสัมผัสโล) เป็น “อาการ” ปรากฏขึ้นมา ก็จะไม่มี “ภาวะที่ตั้งอยู่” ที่ “ดำเนอยู่” ดำเนินต่อไป โอกาส” ให้สามารถรู้แจ้งรู้แจ้งรู้จริงหรือให้คึกคักเรียนรู้ได้เลย หรือได้ไม่ครบบริบูรณ์ เมื่อไม่มีการเคลื่อน ก็ไม่มีภาวะที่ ๒ หรือเมื่อไม่มีการกระบวนการ ก็ไม่มีภาวะที่ ๓ การคึกคักไม่มีอยู่เรื่องมาให้เปรียบเทียบเลย นั้น ก็ไม่สามารถจะรู้รายละเอียดเพิ่มจากภาวะของแต่ละสิ่งเข้าไปถึงภายในของสิ่งนั้นๆ ได้เลย หรือไม่สามารถจะรู้รายละเอียดอื่นที่พึงมีจากภาระนั้นได้หมดถ้าวนบริบูรณ์

หากการเรียนรู้อ่านจากขณะมี “อาการ” นั้น มันก็เป็นภาวะของการเกิด “พลังงาน” เคลื่อนที่ขึ้นมาจึงเห็นความเป็น “พลังงาน” (energy) เห็นความเป็น “ตัวตน” (self) เห็นความเป็น “ชีวะ” (being, life) ได้ง่าย และจริงถ้า “ไม่มี” “อาการ” ให้คึกคัก การคึกคัก

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

จะมี“ความแตกต่าง”คือ“เพศ”คือ“ลิงคุณ”ให้คึกซ่าเรียนรู้ได้มาก

“ความนิ่ง”กับ“ความเคลื่อน”ก็มีภาวะที่แตกต่างกัน และในอาการที่มีความเคลื่อนนั้น มันมีปฏิกิริยา มีผลปฏิภาคที่มากกว่า

เพียงแค่คึกซ่าเรียนรู้จาก“ความนิ่งๆ ความเที่ยงๆ” มันสามารถ“รู้”อะไรมากขึ้น หรือครอบคลุมกระบวนการธรรม ไม่ได้บริบูรณ์

“ความเที่ยง”(นิจัง)นั้นมีไว้สำหรับผู้ “จบกิจ”แล้วเท่านั้น ตั้งแต่อรหันต์ขึ้นไป ที่ท่านพึงกำหนดใช้ตามโอกาสอันดียิ่งควรยิ่ง

เพราะท่าน“ไม่มีความเห็นแก่ตัว”แล้ว ท่านไม่มีตัวตนของท่านแล้ว

สำหรับผู้ยังอวิชา“กำหนดความเที่ยง” (สัญญาะ นิจานิ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๙) ตามอัตตาของตน ยอมยัง“ไม่เที่ยงธรรม” จะลำเอียงก็ได้ จะไม่ลำเอียงก็ได้

เพราะผู้อวิชาจะยัง“ไม่เที่ยง”อย่างแท้ ผู้ที่มี“นิรဓาริยสัจ”ในตน อนาคตมีชันขึ้นไปถึงอรหันต์ จึงจะ“เที่ยงธรรม”แท้จริง

สำหรับผู้ยัง“ไม่จบกิจ” ยังไม่เป็นอรหันต์ จึงต้องคึกซ่าให้จบกิจเลิกก่อนเดิດ อย่าง น้อยก็ควรจะเป็น“อนาคตมีภูมิ”ขึ้นไปก็จะ ไม่มี“ตัวตน”ในโลก“ความวาร” สังคมก็ไม่มี ผลกระทบจากอนาคตมีบุคคล แน่นอนขึ้นตัน

การเมืองของไทยอันมีชาวพุทธมาก ถึง ๗๕ % จึงน่าจะบริหารด้วยอรหันต์อย่าง ตั้งก่อนคาดว่าจะเป็นนักประชาธิปไตย

ที่มี“ธรรมชาติปั้น” กันจริงๆ โลกจะได้รู้แจ้ง เห็นจริง“ความเป็นประชาธิปไตย”ที่แท้บ้าง

การคึกซ่าหรือการจะมีปัญญารู้จัก รู้แจ้งรู้จริงทุกสิ่งทุกอย่างได้กระทั้งบริบูรณ์ นั่นพระพุทธเจ้าจึงทรงย้ำอีกหนักแน่น ว่า “เว้นผัสสะแล้ว จะรู้ชัดทราบชัดนั้นไม่มี ภูมิที่จะมีได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๘๗)

ดังนั้น การคึกซ่าเรียนรู้จึงขาด“ผัสสะ เป็นปัจจัย”ไม่ได้(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๔-๗๖)

เพราะเครื่องมี“ทิฏฐิว่าเที่ยง” ยอมบัญญัติ อัตตาและโลกว่าเที่ยง ข้อนั้นเป็นความเข้าใจ ของผู้นึกว่าตันคลาดทั้งหลายนั้นเอง ที่จริง เขายังรู้ไม่เห็นความจริงอะไร เป็นความเลส่าหา ซึ่งเป็นความดื้อรนของคนผู้มีตัณหาเท่านั้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๔๑-๖๓)

การปฏิบัติธรรมของไทยทุกวันนี้ ที่ไป ปฏิบัติธรรมอยู่กับการ“หลับตา”ทำสมาธิ จึง เป็นการอุกอกอกขอบเขตพุทธ แสรวง“บุญ” นอกขอบเขตพุทธ หรือผิดทางภูมิของพุทธ อุกอกอกวิถีกันแล้วชัดเจน เห็นไหม?

เพราะไม่ได้เรียนรู้“รูปกาย-นามกาย” จาก“อาการ-ลิงคุณ-นิมิต-อุเทศ”[พตปญ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๖ (กิโมก๊๘) กับข้อ ๑๐๐ (อภิภायตนะ๘)] จาก “การกระทบสัมผัส”(ปฏิบัติสัมผัส) เห็นอาการ ของ“ภาวะรูป” แล้วคึกซ่าไปจนรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ชีวิตินทรีย์”จาก“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้) ทั้ง “รูปภายนอก”(พิทิพ รูปานิ) ทั้ง“รูปภายใน ก็กำหนดครุฑ์ได้ถึงขั้นอรูป โดยตนเอง(เอโก)”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

(อัชฌัตัง อรูปสัญญา เอโก) ที่เดียว ที่จะต้องเรียนรู้ ด้วยการ “เห็น” (ปัลสติ)

ก็ไม่มี “อาการ” ให้ “เห็น” ให้อ่านรู้ จึงคือ กิจการเรียนรู้สภาพของความเป็นจริงไม่ได้

“อาการ” คือ หน้าที่ซื่อสัตย์ที่สุดของสภาพของความเป็นจริงนั้นๆ เมื่อมี “อาการ” เกิด เรายังสามารถอ่าน “อาการ” นั้นได้

“อาการ” ที่ “ถูกรู้” ก็เรียกมันว่า “รูป” ด้วยการเรียนรู้จากความเป็น “รูปธรรม” และความเป็น “นามธรรม” อันเป็น “ธรรม ๒”

คือ ภาวะที่ “ถูกรู้” กับภาวะเป็น “ตัวผู้รู้” ซึ่งก็เป็น “ชาติรู้” ทั้งคู่ แต่อยู่กันคนละฐานะ ดังนั้น ภาวะที่ “ถูกรู้” ก็เป็นส่วนหนึ่งของ “จิต” เราเอง เป็น “รูป” อีกส่วน ก็ทำหน้าที่เป็น สัญญา หรือปัญญา ซึ่งก็เป็นจิตของเรา ทั้ง ๒ ส่วน “การกำจัด” เรายังกำจัดเฉพาะส่วน ที่เป็นอกุศลจิต ไม่ใช่ไปสะกดจิตทุก ส่วนลิ่งให้ “ดับ” ไม่รู้ไม่รับอะไรไปทั้งหมด

ศาสนาพุทธะเอียด ชัดเจน แม่นยำ จำเพาะ อย่างถ่องแท้ในความเป็น “อกุศล” และ “กุศล” ไม่มั่วๆ รวมๆ ปนๆ หรือหลง ผิดไปทำความควบแหน่งให้แก่จิตเข้าไป ให้ ตนเองไม่สามารถแยกแยะ แจกออกมานะ เรียนรู้ให้ละเอียดแม่ส่วนเล็กส่วนน้อยที่ ละเอียดลึกที่สุด

วิธีการเรียนรู้ของพุทธจึงไม่ “ดับจิต” ไปทั้งหมด ทั้งเวทนา ทั้งสัญญา ดังที่พากัน หลงผิด เข้าใจผิดไปทำเหมือนศาสนาอื่นเขา

อย่างที่มีผู้รู้ผู้สอนกันอยู่ทั่วไป ด้วย แบบหลับตาเข้าไปในภวังค์ แล้วก็ “ดับ” กัน ทั้งเวทนาทั้งสัญญา อย่างนั้น “มิจฉาทิฏฐิ” แบบพุทธต้องมี “การทำใจในใจอย่างถูก ต้องถ่องแท้แบบด้วย” (โยนิโส มนสิการ)

ปฏิบัติธรรมลำเร็ว ได้อย่างที่อธิบายนี้ จึงเรียกว่า “นิโรธ” ได้ลำเร็ว เป็น “ความดับ” แบบพุทธ จึงเรียกว่า “สัญญา เวทยิต นิโรธ” แต่เมื่อ “ดับ” ไปหมดทั้งเวทนาทั้งสัญญา

“สัญญา เวทยิต นิโรธ” มีเช่น “ดับจิตไป ทุกส่วน” ด้วยการสะกดจิตไว้ไม่ให้รู้สึกว่ามี อาการใดๆ ในจิตไม่ให้มีเวทนา หรือไม่ให้ตนเอง รับรู้ได้ๆ ทั้งจากข้างนอกและข้างใน หรือทั้ง “กาย” ทั้ง “จิต” (ไม่ให้มีสัญญา) หรือไม่ให้มัน ปรงแต่งได้ๆ ไม่ให้มันทำงานใดๆ เลย (ไม่ให้มีสังขาว) และเรียกว่า “ความดับ” หรือ “นิโรธ”

ทำความเข้าใจให้ชัดๆ คມฯ แม่นๆ ให้ ดีนะ ว่า “กำจัดกิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิต ออกไปให้สิ้นเกลี้ยง” จากจิตเรา และ “ไม่ให้ กิเลสหรือบาปหรืออกุศลจิตเกิดในจิตเราอีก”

ซึ่งไม่ใช่ทำให้จิตดับ “ดำเนิน” (กิมทะ) มีดไป ไม่รับไม่รู้อะไร ให้สนใจไปเท่านั้น

แต่ “อาการ” ของจิตแบบพุทธ คือ “จิต สงบ” แบบพิเศษ เรียกว่า จิตมีความดับ คือ มี “นิโรธ” แบบพุทธที่ไม่ตรงตามทิฏฐิสามัญ และ “ความดับ” นี้ก็คือ “กิเลสหรือบาป หรืออกุศลจิต” เท่านั้น “ดับ” ไปจากจิตของเรา เนื่อง “กิเลส” ไม่เกิดในจิตของเราอีกต่อไป

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

แล้ว จึงเป็นจิตที่มี “นิโรธ”อย่าง “ตั้งมั่น” เรียกว่า “จิตที่ไร้กิเลส” นั้นแหล่ “ตั้งมั่น” ที่ภาฯ บาลีว่า “สามาธิ” นี้เอง และ “จิตตั้งมั่น” ก็คือ สามาธิ” นี้แหล่ที่เป็นจิต “ไร้กิเลส” ได้จริง

และก็ “จิตไร้กิเลส” เป็นจิตที่สำเร็จผล การปฏิบัติตัวนี้เองยังมี “จิต”อยู่ จิตตัวนี้ก็ มีพร้อมทั้ง “เวทนา” ทั้ง “ลัมภญา” เป็นธรรมดา

จิตที่ไร้กิเลสมีอปปุบติสั่งสมตกผลึก จนมี “ความตั้งมั่น” เชึ้งแรงมีความควบแน่น กระทั้ง “เที่ยง-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยน แปลง-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ” กันนี่แหล่คือ สามาธิของพุทธที่พระพุทธเจ้า เรียกเต็มๆว่า “สามามารถ” ที่ปฏิบัติโดย มี “มรรคทั้ง ๗ องค์” เป็นเหตุ(อุปนิสاد) เป็น องค์ประกอบ(ปริขารา) จึงบรรลุผล “ลัมมา สามาธิ” ที่เกิดได้เฉพาะในศาสนาพุทธ(พตปญ. เล่ม ๑๕ ข้อ ๒๔๙ ถึง ข้อ ๒๘๑; ขออภัยที่อ้างอิงข้าราชการ)

ไม่ใช่เข้าป่า หรือหาที่สงบ และต้องหยุด การทำงานใดๆ นานั้นหลับตา เป็นเหตุ(อุปนิสاد) เป็นองค์ประกอบ(ปริขารา) ในการปฏิบัติจน กระทั้งบรรลุผลเป็น “สามาธิ” สามัญทั่วไป

แต่พุทธนั้นแตกต่างกันทั้งเหตุ(อุปนิสاد) และองค์ประกอบ(ปริขารา) ในการปฏิบัติ แตกต่างกันทั้ง “ผล” ที่ได้บรรลุเป็น “ลัมมาสามาธิ” มี “จิตสงบ” ที่ประสิทธิภาพ “ตั้งมั่น” นั้นตกผลึกควบแน่นอย่างเป็นชีวิตธรรมชาติสันติ เนียน และเชึ้งแรงยั่งยืนกว่ากันยิ่งนัก

จึง “สงบ” (ลัมตา) เป็น “จิตตั้งมั่น” ที่พิเศษ

นี่คือ อาการ “จิตสงบ” ของศาสนาพุทธ เป็น “สามาธิ” ของพุทธ ที่เรียกว่า สามามารถ ซึ่งเป็น supra concentration แท้ๆ ไม่ใช่ meditation สามัญทั่วไป

อันเป็น “สามาธิ” ชนิดที่มีทั้ง “ความสงบ” และมีทั้ง “ความตั้งมั่น” อันประกอบไปด้วย “เจตสิก ๓” ทำหน้าที่อยู่ปักติแต่ยังมีความแคล่วคล่องวิเศษฯ ภาษาบาลีเรียกว่า “กาย ปากุณญาตา” หรือ “กายกัมมัญญาตา” ด้วยซ้ำ

กายปากุณญาตา นั้นคือ ความคล่องแคล่วแห่งกาย ความหมายสมแห่งกาย ซึ่ง ตรงข้ามกับ “กายเคลื่อน = ความเคลื่อนอยชา” และ “กาย” นี้ก็หมายถึง หมวดแห่งเจตสิก.. เวทนา-ลัมภญา-ลั้งขาร มีใช่หมายถึงร่างกาย

กายกัมมัญญาตา นั้นก็คือ ความคล่องแคล่วแห่งกาย ความว่องไวแห่งความรู้สึก ที่หมายถึงเจตสิก ๓ เช่นกัน ได้แก่ เวทนา-ลัมภญา-ลั้งขารนั้นแล ที่ยังแคล่วคล่องว่องไวในกิริยาอาการทำหน้าที่ได้เก่งชื่น

เวทนา-ลัมภญา-ลั้งขาร ยังมีประสิทธิภาพ มีคุณภาพเป็นโลกุตระ-อาริยะแท้จริง ไม่ใช่การดับเวทนา-ดับลัมภญาที่แค่

เพียงหมายความว่า “กาย” สงบก็หมายเอาร่างกาย” (สระ) อยู่นิ่งๆ ไม่กระดูกกระดิก หรือช้าๆ เนื่อยๆ เชื่องๆ นิมนวล ยืดหยาดๆ

แต่พระที่เห็นนี้เข้ายังรู้จักความเป็น “กาย” ไม่ถูกต้อง ยังไม่ลัมมาทิฏฐิหรอก “จิตสงบ” เขาก็หมายเอารูป “จิต” ไม่เคลื่อน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ไหว ที่สุดทำ“ความดับ”ก็ทำให้ตไม่รู้สึกไม่รับรู้อะไรเลย(สะกดนามขันธ์ไว ไม่ให้ทำงานรับรู้) “จิต”ที่เป็นธาตุสว่างเพลงรับรู้อะไรได้ก็กล้ายเป็น“ธาตุดับ”แบบ“ดำเน”(กินพระ)มีดติดตืดตือไปหมด แล้วหลงเรียกว่าตนนี้ว่า “นิโรธ”

ซึ่งแตกต่างจากอาการ“จิตสงบ”แบบพุทธ “จิตตั้งมั่น”แบบพุทธอย่างมีนัยสำคัญ

พระมารดาหรือวิธีปฏิบัติแตกต่างกัน และในภาระการบรรลุธรรมที่เป็น“ความดับ”(นิโรธ)ก็ได “ความสงบ”(ปัสสัตธิ,สมณะ)ก็ตาม ก็แตกต่างกันทั้งนั้น มีคุณค่ากว่ากันสำคัญยิ่ง

“ความตั้งมั่น”แบบพุทธ กับ“ความตั้งมั่น”แบบที่ไม่ใช่พุทธ มันแตกต่างกันจริงๆ

เพราะไม่ใช่การรวมเอา“จิต”ทั้งหมด รวมเอา“จิตทั้งจิต”มาผนึกกันให้แน่นเข้าไป จนกระหงไม่สามารถเคลื่อนไหว ไม่กระดิก

แต่เป็นการกำจัด“จิต”ส่วนหนึ่งที่เป็น “บ้า”หรือ“อกุศลจิต”เท่านั้นออกไปจากจิต ตนให้หมด ไม่ใช่ไป“สะกดจิต”ธาตุรู้ไว้ไม่ให้รับรู้อะไร ไม่ว่าเวทนา ไม่ว่าลักษณ์ เป็นต้น

ซึ่งตรงกันข้าม ต้องมี“จิต”ปราภูตัวให้ เราล้มผสอยู่ต่างหาก จึงจะ“เห็น”(ปัสสติ)“จิต” ตัวที่เป็น“บ้า”หรือ“อกุศลจิต”แล้วจึงจะ กำจัดถูก“ตัวมัน”(อัตตา) ที่เป็นตัว“บ้า”หรือ“อกุศลจิต”นั่นๆจริง

แต่ผู้ยังมีใจชาติภูษีในอุปทาน ๔ ก็ ยังมีทิภูษุปทาน มีสีลัพพตุปทาน หรือแม้ มีอัตตาทุปทาน มีกามุปทาน ก็คือ ผู้ยัง

พากันจอมอยู่กับ“นิโรธ”ผิดงานน้อยแన

ที่นี่คำที่ผิดอีกคำ ผิดมากๆด้วย คือ คำว่า“บุญ” หรือ“ปุณณ”

คำว่า“บุญ”หรือ“ปุณณ”นี้ มีไว้สำหรับ กิเลสเท่านั้น เป็นเครื่องมือตัดกิเลส หมวด กิเลสก็หมดเรื่องของ“บุญ” หมวดสิ่งหน้าที่ บุญ ไม่ต้องใช้บุญ ไม่ต้องมี“บุญ”อีก ผู้ที่ เป็น“อรหันต์”แล้ว ไม่ต้องมี“บุญ”อีกเลย ไม่ต้องมี“บุญ”อีกแล้ว อรหันต์จึงชื่อว่า ผู้ “สิ่งบุญสิ่งบาป” ซึ่งภาษาบาลีท่านก็ว่า

บุญญาปนปริกชีโโน

ผู้เข้าใจคำว่า“บุญ”ไม่สัมมาทิภูษี จึงใช้ ความเข้าใจอัตโนมัติง่ายๆของตน ตีความ เอาที่น้ำว่า“บุญ”หรือ“บุญ”เป็นโลภิยธรรม เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาพหมุนรอบเชิง ซ้อนของความเป็น“โลกุตรธรรม” พอดีน คำว่า“อปุณณ” ก็แปลว่า“ไม่ใช่บุญ”ตรงๆ ดีอๆ จึงตีความ“อปุณณ”ว่า

เมื่อมันไม่ใช่“บุญ” มันก็ต้อง“บ้า” มัน ก็แค่เป็นภาระธรรมที่หมุนวนกลับไป กลับมาอยู่ในระบบเดียว ยังไม่ใช้ชั้นของ ความรู้ในมิติที่สูงขึ้น ไปอีกชั้นของรอบ ความวนที่สูงเป็นชั้นๆขึ้นไปอีกแต่อีกได

จึงเข้าใจ“อภิสังขาร ๓”(ปุณณากิสังขาร- อปุณณากิสังขาร-อเนญชาภิสังขาร) ไม่ได ยังไม่เข้าใจ ความเจริญของ“โลกุตรธรรม”ว่า หมุนรอบเชิง ซ้อน(ปฏิบัติสัคคະ,คัมภีรavaโน) ไปในทิศโลกุตร ธรรมที่สามารถอ่านจิตที่เนกขั้มมะของตนได

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

นั้น มันเป็นการสังหารด้วยความสามารถของผู้ปฏิบัติผู้นี้ ที่ปรับแต่งภาวะแห่งธรรมของตนชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อกุศลจิต”ของตน แล้วกำจัดหรือข่ากิเลสเฉพาะตัวตน ของกิเลสตัวนั้นๆของตนได้จริงๆ

ไม่ใช่การสังหารที่ประกอบไปด้วยกิเลส อย่างคนปุถุชนสามัญ

ความเจริญหรือเลื่อมของ“อธิคีล-อธิจิต-อธิปัญญา”นั้น ถ้าไม่เข้าใจ“สภาวะที่หมุนรอบเชิงช้อนในความวนของสภาวะธรรม” ตาม“คีล-สมาร์-ปัญญา-วิมุติ-วิมุตติปัญญาทั้สนะ” อย่างเป็นโลกุตรธรรม ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะที่“หมุน” หรือ“วน” ที่มันหมุนมันวนซับซ้อนมีซึ้นเชิงลึกล้ำ(คัมภีร)

“คีล-สมาร์-ปัญญา”นั้นมี“สภาพหมุนรอบเชิงช้อน”(ปัณฑลสักคค,คัมภีรากาโน)ที่หมุนรอบเชิงช้อนไปเป็นลำดับเหมือน“ก้นหอย”ที่วนกลับไปกลับมาซ้าย-ขวา ทว่าหมุนวนสูงขึ้นๆ

จนสูงสุดถึงที่สุด ปลายสุดได้

แต่ถ้าผู้ยังไม่ล้มมาทิภูมิ ไม่รู้ความวนสูงขึ้นเป็นโลกุตระ ก็จะเข้าใจแต่การวนของโลกีย์ วนอยู่แต่ในมิติเดิม วนไปวนมาซ้ายไปขวา ขวาไปซ้าย ธนาบเดิม ไม่สูงขึ้นไม่ต่ำลง แต่ส่วนมากนั้นจะหมุนวนไปมาในมิติที่ต่ำลงๆๆ ก็จะไม่“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ความเจริญสูงขึ้นของความลดละจากคลายไปหาความเป็น“สูญ” หรือตกต่ำลง กิเลส

มากเพิ่มขึ้น(ปุถุ) ให้ขึ้น(ปุถุ) หนาขึ้น(ปุถุ) คนผู้นั้นก็ไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริงของปรัมพัฒธรรม”ที่เกิดผลในตนซึ่งจะปรากฏเป็น“รูปกาย” เป็น“นามกาย”ให้เรารู้แจ้งเห็นจริง เริ่มตั้งแต่“สสถาปัตติมรรค” กันที่เดียว คือ จะต้องรู้จักรู้แจ้ง“สัก..กาย”(สักกาย) อันเป็น“ภาวะธรรม”ของตนในตนว่า เป็นอย่างไร? ด้วย“ปัญญา-อธิปัญญา”

นั่นคือ ความเป็น“กาย”ที่เราจะต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“การสัมผัส”รูปแบบนามอย่างแท้จริง“ของตน”(สัก)ในตัวเราเอง

ด้วย“ধາন”ด้วย“สมาร์” ซึ่งเป็นความเจริญของ“อธิจิตลิกขา”ของตนตลอดเวลาที่ปฏิบัติตามขั้นตอนของ“อธิคีลลิกขา-อธิจิตลิกขา-อธิปัญญาลิกขา” และสามารถเห็น“กายในกาย” เป็นการยืนยันสภาวะธรรมให้เรารู้จักรู้แจ้ง“ความจริง”ของ“จิต-เจตลิก-รูป-นิพพาน” เพราะเห็นความเป็น“กาย”ให้เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตลอดการปฏิบัติ

จึงจะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(โอบปติกสัตว์) และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ลัตตา瓦ส ๔” จึงจะปฏิบัติด้วย“วิญญาณฉีติ ๗ กับอยاتนะ ๒” บรรลุผลธรรมแบบพุทธที่ปฏิบัติด้วย“โพธิปักขิยธรรม๓๗” หรือปฏิบัติด้วย“จราณ๑๕ วิชชา ๘” หรือด้วย“สิกขา ๓”

เป็นการปฏิบัติที่ลึมตา ทำ“อธิจิตให้เป็นสมาร์” แบบ supra concentration

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติที่หลับตาทำ “อธิจิตให้เป็นสามัช” แบบ meditation กันคนละทิศ คนละข้าวที่เดียว

สรุปแล้วการปฏิบัติทำแบบ “สามัช” ที่หลับตาเข้าไปเพื่อให้ได้ “สามัช” นั้นจะไม่รู้จักว่าเจ็บรู้จักความเป็น “กาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ลึกถึงมากมายมากนั้นเลย

เช่น จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จักริงว่า “สักกาย” คืออย่างไรเป็น “สัมมาทิภูมิ”

จะปฏิบัติ “กายคตาสติ” ไม่มีมรดกผล จะพิจารณา “กายในกาย” ตามวิธีปฏิบัติ “สติปัฏฐาน ๔” อันเป็นข้อต้นของ “โลกุตรธรรม” ไม่สัมมาทิภูมิ และไม่บรรลุผลแน่ ยิ่งจะปฏิบัติ “สัมผัสมิภัย” ด้วย “กาย” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสก็ยิ่งจะยากยิ่ง ที่จะเข้าใจ และทำได้

เพราะคำว่า “กาย” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ให้เรียนรู้ใน “วิญญาณจิติ๗ อายตนะ๒” เพื่อจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จักริงความเป็น “กาย” ของ สัตว์โภปภาคิกะ ใน “สัตตา瓦ล ๙” ก็ต้องยกยิ่งที่จะบรรลุธรรมในความเป็น “กาย” นี้ได้

จะปฏิบัติคึกข่าเรียนรู้ “กาย” จากความเป็น “สัตตา瓦ล ๙” ตามพระพุทธเจ้าตรัสสอนให้เรียนรู้อ้อมฝึกฝนในขณะที่มี “วิญญาณจิติ” คือ ในขณะที่มี “วิญญาณ” ปราภูอยู่หลัดๆ ณ บัดปัจจุบันนั้น ด้วย “การสัมผัส” ของรูปกับนาม” (ธรรม ๒) ยอมไม่ได้แน่นอน เช่น มี “ปลาทรูป” กับ “โคจรูป” ทำปฏิบัติ

สัมผัสถกันขึ้น คือ มี “ตา” กับ “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) ทำปฏิกริยา กัน ขณะที่มีภายนอก ก็ “เห็น” ภาพนั้นๆ ซึ่งนับว่า “รูป” (สิ่งที่ถูกรู้) ทั้งนั้น

และภายนอกจะต่อเนื่องเข้าไปสู่ภายใน เป็น “กายในกาย” เป็นต้น กระบวนการใน ก็สามารถ “เห็น” ภาพนั้นได้ด้วย ซึ่งก็นับว่า “รูปกาย” ด้วย และเป็นเหตุเป็นปัจจัยกันลึก เข้าไปเชื่อมต่อ (ปัจจยการ) ไปเป็น “นามกาย” ซึ่ง กล้ายเป็น “เวทนา” เป็น “จิต” เป็น “ธรรม” ด้วย

“รูป” จึงไม่ใช่หมาย象 “วัตถุ” ซึ่งเป็น “มหาภูต ๔” อยู่ภายนอกร่างกายของเราเท่านั้น

“รูป” หมายถึงภาวะ “กายในจิต” ก็ได้ เรียกว่า “นามกาย” ก็ได้ เรียกว่า “รูปกาย” ก็ได้ โดยเฉพาะ “นามกาย” จะมี “รูปกาย” ด้วย “รูป” หมายถึง ภาวะที่ถูกรู้ นี่นัยหนึ่ง และ “รูป” หมายถึง ภาวะที่หยาบ ภาวะ

ที่ “ถูกรู้” (กรรม = object) ยิ่งกว่า “นาม” ส่วน “นาม” จะหมายถึง ภาวะที่ละเอียด ภาวะที่ “เป็น” “ผู้รู้” (ประถาน = subject) ยิ่งกว่า “รูป” นี่อีกนัยหนึ่ง

เรื่อง “รูป” และ “นาม” จึงต้องเรียนรู้ให้ชัดเจนแม่นคอมลึกจะอีกด้วยๆ

“กาย” คือองค์ประกอบของรูปกับนาม ต้องมี “ธรรม ๒” เสมอ

ถ้ามีเพียงภาวะเดียวมิใช่ “กาย”

เพราะไปเข้าใจผิดว่า “กาย” คือ ภาวะที่เป็น “รูป” ร่างกายในอก” เท่านั้น จึงจะเป็น “รูป” ให้เรา “สัมผัสรูป” ได้ เพียงทาง “ตา” หรือแม้จะเป็นภายนอก ถ้าเรียกว่า “รูป”

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ก็ไปหมายเอา “ภาพ” ที่มีเลันแสงสีเลี้ยงอะไรมาก่อนนั้น ซึ่งเป็นแค่ “สรีรชาติ” เท่านั้น ยังไม่หมายถึง “ความรู้” หรือ “ความรู้สึก” ของนามชาตุ

จึงยังไม่ใช่ความเป็น “กาย” คือ “องค์ประกอบของรูปภับนาม” ที่จะเป็น “ภาครูป” ให้เราอ่าน “อาการ-ลิงค์-นิมิต-อุเทศ” เอาไว้ได้

ซึ่งไม่เป็น “รูป” ภายนอกที่ให้เรา “สัมผัส” ด้วยการ “รับรู้” (ปฏิสัมผัสโซ) และสามารถกำหนดรู้ได้ด้วย “สัญญาหรือปัญญา” เอาไว้ได้

ความสามารถที่จะ “รู้” ภายนอกที่ต่อเนื่องกันไปของ “นามธรรม” ที่เรียกว่า “ปัจจยาการ” ก็คือ “อิทธิปัจจยาตา” ก็คือ ของปฏิจลสมุปบาท จึงเป็นภูมิปัญญาของผู้มี “ชาติรู้” ที่พัฒนาขึ้นเป็น “อาทิยภูมิ” จริงๆ

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบภาวะอันเป็น “จุดสำคัญ” ของ “ลัณฑติ” ชนิดที่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “จุดสำคัญ” นี้ มี “ความรู้” (วิชชา) ถึงขั้นเป็น ความเห็นแจ้งสัมผัสดความเป็นจริงนั้นๆ ที่เรียกว่า “วิปัสสนาญาณ” ได้สำเร็จจริง

และสามารถทำ “ความล้มเหลว” ที่เป็น “ผลลัพธ์” ของ “นามธรรม” ได้สำเร็จ รู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “ความลึบต่อ” (ลัณฑติ) และสามารถถึงขั้น “ตัดลัณฑติ” คือ “ตัดความลึบต่อ” ให้แก่ “ผลลัพธ์” ของ “นามธรรม” นั้นๆ ของตน ก็ทำได้ หรือแม้นจะให้มี “ความลึบต่อ (ลัณฑติ) ก็ทำได้ สัมบูรณ์ (absolute relative)

โดยเฉพาะ “ผลลัพธ์” หรือ “ความเคลื่อนของอาการทางจิต” ซึ่งเป็น “ชีวิตินทรีย์” ใน

“จิตใจตน” นั้น ตัวเราเองสามารถ “ตัด” หรือ “ดับ” อาการทางจิตที่เป็น “กิเลส” นั้นๆ ไม่ให้ “เกิด” ใหม่อีก ที่เรียกว่า “นิโรธ” ได้สำเร็จจริง และ “จิต” ที่เหลือที่เป็นจิตสะอาดจาก กิเลสแล้ว ก็ยังควบคุมจัดการกับ “ผลลัพธ์” จิตบางอาการ โดยจะให้ตัด “ลัณฑติ” ของจิตบางอาการไม่ให้ลึบต่อ หรือจะให้ลึบต่อไป ก็ทำได้ ด้วยความสามารถอย่างวิเศษฯ

นั่นคือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “นามรูป” อย่างเป็นจริง เพราะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง “จิตในจิต” ส่วนต่างๆ ในความเป็น “กาย” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “นามรูป” ทั้ง “นามกาย” และ “รูปภัย” ด้วย การสัมผัส “อาการ” นั้นๆ จริง (ปฏิสัมผัสโซ)

โดยเฉพาะสามารถจัดการกับ “อุปายภูมิ” ของตนได้ด้วยการคึกคักอบรมฝึกฝน ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “รูป ๒๔” นั้นกระทิ้ง สามารถทำได้ในใจ (มนลิกโටิ) เพราะสามารถจัดการกับ “จิตในจิต” (อภิสัขาร) กำจัดกิเลส ดับ กิเลสได้ตามทุกภูมิของพระพุทธเจ้า มีผล

ซึ่งทุกภูมินี้ หรือที่ภูมิที่ พระพุทธเจ้า หรือความรู้ต้องแบบ “อเทวนิยม” และ “โลกุตร สัจจะ” เท่านั้น ลึกลับ “ความจริงอันยิ่งใหญ่” ที่เรียกว่า “ปรมาณสัจจะ” นี้ได้

แล้วพระพุทธเจ้า ก็ทรงเปิดเผยประกาศแก่โลกไว้ ให้ผู้อื่นรู้ตาม-ทำได้ตาม

ส่วนทางโลกนั้น “ความรู้” เท่าที่จะมี ผู้ประกาศเรื่องนี้ ยังไม่ปรากฏ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เท่าที่มีประกาศแก่โลกไว้กันนั้น ไม่ว่า ของไอน์สไตน์(Albert Einstein) หรือไม่ว่าของ นักวิทยาศาสตร์ใด ก็ยังไม่สามารถประยุกต์ ความจริงของ “การตัดและการต่อ” พลังงาน หรือความเคลื่อนของ “พลังงานระดับจิตใจ ของมนุษย์” เห็นประกาศแก่โลกกันก็แค่ “พลังงาน” ในโลกมีแต่ “ความสัมพัทธ์” ของ พลังงานสสาร(อุตุนิยาม) และพลังงานชีวะขั้น พิช(พิชนิยาม) ส่วนพลังงานชีวะขั้นจิตใจ(จิตนิยาม) ของมนุษย์นั้น ยังไม่มีผู้ใดสามารถนำ ทฤษฎีของตนออกมายังการศึกษาอื่นๆ และ ปฏิบัติตามได้ เห็นมีแต่ของพระพุทธเจ้า

อาทมากำลังพยายามไขความลึกแห่ง ความจริงเรื่องนี้ด้วยความเชื่อยิ่ง ว่า เป็น “ความรู้และความจริง” ที่จะช่วยโลกยุค นี้ หรือยุคไหนก็ตาม ได้แน่นอน เพราะ ต่างก็แสวงหา กันอยู่ทั้งนั้น และรู้ยิ่ง กันทั้งนั้น

ซึ่ง “ความจริง” ที่ว่า เป็น “สัจจะ” นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดใน “จุพิวิญญาณตร” ว่า “สัจจะมีอย่างเดียวเท่านั้น สัจจะที่สองไม่มี” (เอกสาร ที่ สัจจะ ๘ ทุติยมัตถ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๔๑)

ว่าแต่ ใครจะสามารถ “พบ” สัจจะหนึ่ง เดียวนี้ได้ หรือไม่ เท่านั้น

“ความรู้ที่เป็นสัจจะ” อันพระพุทธเจ้า ตรัสสูญนี้ แหล่งที่เป็น “ความจริง” หรือ “สัจจะ” หนึ่งเดียว ที่ช่วยโลกได้เกือบทุกยุคทุกกาล เพาะเป็น “ความจริง” (สัจจะ) ซึ่งเป็น

“ความจริงที่จริงอย่างเดียวเท่านั้น” จริงๆ ที่ ช่วยโลก “อนุเคราะห์โลก” (โลกนูกัมปा) ที่จริงได้ ยกเว้นยุคที่คนตกต่ำสุดๆ ขั้นกลิ่ยุค เป็นต้น ซึ่งเป็นขั้นที่กิเลสในคนยุค นั้น ทั้งโลก leverage กันสุดๆ แล้ว

มันเป็นยุคของคน “บัวใต้ตม” จริงๆ โลกยุคนี้ ก็ใกล้กลิ่ยุคอย่างที่ว่า นั้นแล้ว เป็นยุคที่แสวงหา “ความรู้” สารพัดมารู้ได้ยิ่งๆ คนยุคนี้ “รู้มาก” กันจริงๆ

ความรู้จะเริ่งสิ่น ที่ผู้รู้รู้กันมา ไม่ว่า ความรู้ได้กรุยิ่งยอดกันจนไม่มีอะไรจะรู้กัน อีกแล้ว ต่างก็สามารถรู้กันสุดๆ แล้ว

ไม่ว่าความจริงได้ก็พบความจริงกันจน จะไม่เหลือความจริงอะไรจะให้รู้กันอีกแล้ว

แต่ก็ยังมี “ความจริง” ตามทฤษฎีหรือ ทฤษฎีแบบของพระพุทธเจ้านี้แหล่ง ที่โลกยัง ไม่รู้กัน นอกจากผู้ศึกษาพุทธธรรมอย่าง สัมมาทิภูมิ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “ความจริง” นี้ และสามารถรู้เที่ยบเข้าไปกับ “ศาสตร์” ของโลกได้ ไม่ว่าพลิกลํา-เคมี หรือ ใบโอลิย์ ขั้นพิเศษชั้นสูงขนาดไหน ก็ได้

ซึ่งเป็นเรื่องของปรัมัตถธรรมที่เป็น “วิชาทางนามธรรม” จึงอย่าหลงลับสนใน ภาษาเรียกที่เป็นบัญญัติต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น คำว่า เชลล์ หรือ DNA หรือ gene หรือ genome หรือ chromosome ในที่นี่ล้วน แต่หมายเอาภาวะทางนามธรรมเป็นสำคัญ

โครโมโซมใน “กาย” (องค์ประชุมของรูป กับ อ่านต่อฉบับหน้า

ที่มา: <http://www.appdisqus.com/2013/10/26/rip-supreme-patriarch.html>

“พ่อ” เป็นลิงหายากในหมู่คน “โลกา” เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสัมวาร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริญายก

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์
นักวิชาการอิสระ

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงพื้นฐานสู่บรมสุข

บทนำ

เรามักมีคำถามหนึ่งในชีวิตว่า อะไรคือสิ่งที่มีค่าที่สุดของชีวิตที่เราทุกคนควรแสวงหา ในทางพระพุทธศาสนานั้น เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสัมวาร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริญายก ได้ทรงพระนิพนธ์ ความต้อนหนึ่ง ไว้ในหนังสือ “พระพุทธเจ้าทรงลั่งสอนอะไร?” (๒๕๔๖:๗) ว่า “ได้มีสุภาษิตกล่าวไว้ แปลว่า “นิพพานเป็นบรมสุข คือ สุขอ่ายยิ่ง” นิพพาน คือ ความละตัณหา ในทางโลก และทางธรรมทั้งหมด ปฏิบัติโดยไม่มีตัณหาทั้งหมด คือ การปฏิบัติถึงนิพพาน ดังนั้น หากเราเชื่อและศรัทธาในพระพุทธศาสนาแล้ว “นิพพาน” ก็คือสิ่งที่มีค่าที่สุดของชีวิต ที่มนุษย์ทุกคนควรแสวงหา แต่ในทางพระพุทธศาสนาการที่มนุษย์จะสามารถเข้าถึงพระนิพพานได้นั้น จะเป็นต้องใช้ความเพียรอย่างยิ่งยวดในการปฏิบัติตนเพื่อละตัณหาให้หมดลื้น ดังนั้น ในฐานะที่เรายังเป็นมนุษย์ที่ยังมีภาระ หน้าที่หรือความรับผิดชอบในทางโลก ที่ต้องปฏิบัติ เช่น ต้องหาเลี้ยงชีพ เลี้ยงครอบครัว ฯลฯ ปรัชญาของ

เศรษฐกิจพอเพียงจึงเป็นพื้นฐานการปฏิบัติตนเพื่อสุ่มสมสุข ลดความลังกับบทพระนิพนธ์ของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก (๒๔๕๔-๖๗) ความตอนหนึ่งว่า "...ธรรมในส่วนโลกสักจะ เช่น ธรรมที่เกี่ยวแก่การปฏิบัติในสังคมมนุษย์ เช่น ทิศทาง แม่ศีลกับวินัยบัญญัติทั้งหลายที่เช่นเดียวกัน ฉะนั้น แม้จะปฏิบัติเพื่อความพันทุกข์ทางจิตใจก็ตามหลักธรรมสักจะ ส่วนทางกายและทางลังค์ก็ต้องปฏิบัติอยู่ในธรรมตามโลกสักจะ ยกตัวอย่างเช่น บัดนี้ตนอยู่ในภาวะอันได เช่น เป็นบุตรธิดา เป็นนักเรียน เป็นต้น ก็พึงปฏิบัติธรรมตามควรแก่ภาวะของตน และควรพยายามศึกษานำธรรมมาใช้ปฏิบัติแก่ปัญหาที่เกิดขึ้นประจำวัน พยายามให้มีธรรมในภาคปฏิบัติขั้นทุก ๆ วัน ในการเรียน ในการทำงาน และในการอื่น ๆ เพื่อว่าผู้ปฏิบัติดังนี้ จะเห็นเองว่าธรรมมีประโยชน์อย่างยิ่งแก่ชีวิตอย่างแท้จริง"

ประชญาของเศรษฐกิจพอเพียงพื้นฐานสู่บรมสุข

เศรษฐกิจพอเพียงเป็นปรัชญาที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชดำรัสชี้แนะแนวทางการดำเนินชีวิตแก่พสกนิกรชาวไทยมาโดยตลอด ดังแต่ก่อนเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจ และเมื่อภายหลังได้ทรงย้ำแนวทางการแก้ไข เพื่อให้รอดพ้นและสามารถดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนภายใต้กระแสโลกอาภิวัตันและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ดังปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงที่พระราชทานไว้ดังนี้

เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาซึ่งแนวทางการดำเนินอยู่และปฏิบัติดนของประชาชนในทุกระดับครอบครัว ระดับชุมชนจนถึงระดับประเทศ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสากลางโดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจ เพื่อให้ก้าวหน้าต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดีพอสมควร ต่อการมีผลกระทบใด ๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอกและภายในใน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรับรู้ ความรับคوب และความระมัดระวังอย่างยิ่งในการนำวิชาการต่าง ๆ มาใช้ในการวางแผนและการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันต้องเริ่มสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐ นักทฤษฎี และนักธุรกิจ ในทุกระดับให้มีสำนึกรักในคุณธรรมความเชื่อสัตย์สุจริตและให้มีความรับรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิตด้วยความอดทน ความเพียร มีสติปัญญา และความรับคอบ เพื่อให้สมดุลและพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สังคม สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอก ได้เป็นอย่างดี

พระพรหมบัณฑิต (ประยูร ธรรมจิตต์โต) เจ้าอาวาสวัดประยุรวงค์วารสวดีการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เจ้าคณะภาค ๒ และกรรมการมหาเถรสมาคม ได้กล่าวไว้ในบทความ “พระพุทธศาสนา กับปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง” ว่า “ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกับหลักการดำเนินชีวิตในพระพุทธศาสนาที่เรียกว่า สัมมาอาชีวะ ซึ่งเน้นมัชฌิมาปฏิปิทา คือ ทางส่ายกลางระหว่างการพัฒนาทางวัฒนกับการพัฒนาทางจิตใจ ตามหลักภารนา ๔ ซึ่งไม่มุ่งการสนองต้นหาที่ไม่มีวันเต็มอิ่ม แต่มุ่งสร้างความรู้สึกพอใจหรือสันโดษที่ล้มพันธ์กับความสุขทั้งสี่ประการ เช่น การรู้สึกพอใจในกระบวนการบริโภค โดยมีความสุขมวลรวมของประเทศเป็นเครื่องชี้วัดการพัฒนาลังค์คุมที่พัฒนาตามแนวปรัชญาที่จะเป็นสังคมพอเพียง เพราะสามารถถอดพื้นฐานของตนเองได้ไม่เป็นหนี้ลินスマชิกของลังค์คุมนี้เป็นผู้ร่วมด้วยทรัพย์ภัยในหรืออิริยทรัพย์ จึงไม่มีการแก่งแย่ง แข่งขันเบียดเบี้ยนกัน มีแต่ความรักกลมัครสานสามัคคี จึงเป็นลังค์คุมแห่งลัณดิสัญ...”

ประชุมของเศรษฐกิจพอเพียง จึงเป็นพื้นฐานการปฏิรูปธรรมล้าหรับผู้ที่ยังมีภาระทางโลกที่ต้อง

รับผิดชอบ ต้องทำมาหาเลี้ยงชีพ หากปฏิบัติตนจนเข้าใจในหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงอย่างลึกซึ้งแล้ว ก็จะยกระดับตนเองไปสู่การปฏิบัติธรรมในขั้นสูง เพื่อมุ่งสู่พระนิพพานอันเป็นบรมสุขต่อไป

การประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับบุคคลทั่วไป

หนังสือการประกวดผลงานตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ครั้งที่ ๒ ของสำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (สำนักงาน กปร.) (๒๕๔๕ : ๓๙-๔๐) ได้กล่าวถึงการประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสำหรับบุคคลทั่วไปโดยใช้หลักพึงตนของ ๕ ประการดังนี้

๑. **ด้านจิตใจ** ทำตนให้เป็นที่พึงของตนเองมีจิตใจที่เข้มแข็ง มีจิตสำนึกที่ดี มีจิตใจ อ่อนโยน กระตือรือร้น ซื่อสัตย์สุจริต เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นที่ตั้ง ดังกระแสดงพระราชดำรัสในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเกี่ยวกับการพัฒนาคน ความว่า

“...บุคคลต้องมีภารกู้重任ทางจิตใจที่ดี คือ ความนักแหน่นมั่นคงในสุจริตธรรมและความมุ่งมั่นที่จะปฏิบัติหน้าที่ให้ดี ทั้งต้องมีกุศลlobayหรือวิธีการอันแบบยกย่องในการปฏิบัติงานประกอบพร้อมด้วย จังจะสัมฤทธิผลที่แนอนและบังเกิดประโยชน์อันยั่งยืนแก่ตนเองและแผ่นดิน...”

๒. **ด้านสังคม** ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแรง เป็นอิสระ ดังกระแสดงพระราชดำรัส ความว่า

“...เพื่อให้งานรุดหน้าไปพร้อมเพรียงกัน ไม่ลดหล่น จึงขอให้ทุกคนพยายามที่จะทำงานในหน้าที่อย่างเต็มที่และให้มีการประชาสัมพันธ์กันให้ดี เพื่อให้งานทั้งหมดเป็นงานที่เกื้อหนุนสนับสนุนกัน...”

๓. **ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม** ให้ใช้และจัดการอย่างฉลาดพร้อมทั้งการเพิ่มมูลค่าโดยให้ยึดหลักการของความยั่งยืนและเกิดประโยชน์สูงสุด ดังกระแสดงพระราชดำรัส ความว่า

“...ถ้ารักษาสิ่งแวดล้อมให้เหมาะสมนี้กว่าอยู่ได้อีกหลายร้อยปี ถึงเวลานั้นลูกหลานของเราจะหาวิธีแก้ปัญหาต่อไป เป็นเรื่องของเข้า ไม่ใช่เรื่องของเรา แต่เราทำได้ ได้รักษาสิ่งแวดล้อมไว้พอสมควร...”

๔. **ด้านเทคโนโลยี** จากสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงรวดเร็ว เทคโนโลยีที่เข้ามามีบทบาทและไม่ได้ ต้องแยกแยะบนพื้นฐานของภูมิปัญญาชาวบ้าน เลือกใช้เฉพาะที่สอดคล้องกับความต้องการของสภาพแวดล้อม ภูมิประเทศ สังคมไทย และควรพัฒนาเทคโนโลยีจากภูมิปัญญาของเราเอง ดังกระแสดงพระราชดำรัสความว่า

“...การเสริมสร้างสิ่งที่ชาวบ้านชนบทขาดแคลนและต้องการ คือ ความรู้ในด้านเกษตรกรรมโดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่เป็นสิ่งที่เหมาะสม...”

“...การใช้เทคโนโลยีอย่างให้ญูโตเต็มรูปหรือเต็มขนาดในงานอาชีพหลักของประเทศไทยจะมีปัญหา...”

๕. **ด้านเศรษฐกิจ** แต่เดิมนักพัฒนามักมุ่งที่การเพิ่มรายได้ และไม่มีการมุ่งที่การลดรายจ่าย ในเวลาเช่นนี้จะต้องปรับทิศทางใหม่ คือ จะต้องมุ่งลดรายจ่ายก่อนเป็นสำคัญ และยึดหลักพออยู่พอกินพอใช้ และสามารถอยู่ได้ด้วยตนเองในระดับเบื้องต้น ดังกระแสดงพระราชดำรัส ความว่า

“...การที่ต้องการให้ทุกคนพยายามที่จะหาความรู้และสร้างตนเองให้มั่นคงนี้เพื่อตนเอง เพื่อที่จะให้ตัวเองมีความเป็นอยู่ที่ก้าวหน้าที่มีความสุข พอมีพอกินเป็นชั้นหนึ่ง และขั้นต่อไปก็คือให้มี

เกียรติว่า yinได้ด้วยตนเอง..."

"...หากพวกเราเราร่วมมือร่วมใจกัน ทำสักเศษหนึ่งส่วนสี ประเทศชาติของเราก็สามารถครอบพื้นจากวิกฤตได้..."

การขาดความรู้ ความเข้าใจ และความตระหนักร่วมในการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้

จากรายงานการวิจัยและรายงานทางวิชาการซึ่งจัดทำโดยหลายองค์กร รวมทั้งการสำรวจของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเกี่ยวกับการรับรู้และประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง พบ.ว่าการไม่เข้าใจ การไม่ตระหนักร่วมในการน้อมนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้เป็นอุปสรรคที่สำคัญที่คนส่วนใหญ่ในสังคมเห็นพ้องร่วมกัน คนส่วนใหญ่ยังเข้าใจว่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นเรื่องของภาคการเกษตรเท่านั้น เนื่องจากการขับเคลื่อนปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงประสบความสำเร็จอย่างเป็นรูปธรรมในภาคเกษตรกรรม เพราะมีตัวอย่างที่ชัดเจน คือ "เกษตรหมู่ใหม่"

ในขณะที่ภาคอุตสาหกรรม พานิชยกรรม ธุรกิจเอกชน องค์กรต่าง ๆ ยังขาดความเข้าใจและความตระหนักร่วมในการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงไปประยุกต์ใช้ให้เกิดผลที่เป็นรูปธรรม โดยมองว่าปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงสอนให้คนมักน้อยล้นโดด เป็นลิ่งขัดขวาง ไม่เกือบหันนูนโดยการพัฒนาประเทศ เพาะถ้าประชาชนพอใจในลิ่งที่ตนมีอยู่ รู้จักอิ่มรู้จักพอ ก็จะไม่กระตือรือร้นขวนขวย หรือถึงกับเกียจคร้าน บ้านเมืองก็จะไม่พัฒนา ซึ่งพระพรหมคุณภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) (๒๕๓๙:๒๐) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจอย่างนี้ มองดูผิดนั้น ก็คล้ายจะเป็นจริง แต่แท้ที่จริงเป็นความเข้าใจผิด มีความรู้เข้าใจเกี่ยวกับหลักธรรมที่กล่าวถึงนั้นเคลื่อนคลาดไม่ชัดเจนเพียงพอ

พระพรหมคุณภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) (๒๕๓๙ : ๒๕๗) ได้อธิบายว่าการรู้จักสันโดษต้องรู้จักอย่างถูกต้อง อย่างฉลาดมีจุดหมาย ไม่ใช้สันโดษอย่างเลื่อนลอย โดยรู้จักพอใจเป็นสุขได้ง่ายด้วยวัตถุทรัพย์สินสิ่งสเปลสิ่งบริโภคที่ตนได้ตนมี ซึ่งหมายได้ด้วยความเพียรพยายามของตน โดยสุจริตขอบธรรมไม่ต้องสูญเสียเวลา แรงงานและความคิดไปกับการมัวครุ่นและวุ่นวายตามหาลิ่งสเปลบางตัว แล้วเวลาแรงงานและความคิดที่ลงวนไว้ได้นั้นไปทุ่มเทให้กับการพัฒนาชีวิตของตน ทำสิ่งดีงามทำหน้าที่การทำงาน ทำการสร้างสรรค์ บำเพ็ญประโยชน์ที่เป็นกุศลธรรมทั้งหลาย ซึ่งจะทำให้ได้ทั้งความสุขระดับเทพวัดถอย่างพอประมาณทั้งความสุขทางจิตใจที่ประณีตสูงชั้นไปจากการที่สัมฤทธิ์เป็นต้น ทั้งการไม่ทำลายทรัพยากรและลิ่งแวดล้อมด้วยการสเปลบริโภคมากเกินไป และทั้งการเก็บกู้แลกสังคมไปพร้อมกัน

บรมธรรมกับการทำงาน

การประยุกต์ใช้ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงเป็นพื้นฐานในการปฏิบัติธรรม สอดคล้องกับธรรมบรรยายของพระธรรมโกค้าจารย์ (เงื่อม อินปัญโญ) หรือ พุทธทาสภิกขุ (๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๔๘๘ - ๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๓๖) เรื่อง "บรมธรรมกับการทำงาน" ซึ่งตีพิมพ์ในนิตยสารธรรมจักษุ ปีที่ ๓๖ ฉบับที่ ๖ ประจำเดือน ตุลาคม พ.ศ.๒๕๓๕ ดังนี้

คนทั่ว ๆ ไปแม้ในเวลานี้ ซึ่งมีการศึกษาเจริญแล้วอย่างนี้ ก็ถือว่ามีปัญหาใหญ่ ๆ ของตนเองอยู่ แท้ปัญหาใหญ่ ๆ คือเรื่องการทำงานอาชีพ กับการปฏิบัติธรรมซึ่งเกี่ยวกับศาสนา เช่นแยกเรื่องการทำงานอาชีพออกจากเป็นเรื่องโลก ๆ แล้วเอกสารปฏิบัติธรรมในทางศาสนาเป็นเรื่องธรรม จนมีพูดกันติดปากว่า

คดีโลก คดีธรรม นี้มันทำให้เกิดปัญหาขึ้นมาเป็น ๒ อย่าง ๑ เรื่องใหญ่ ๆ ทำให้คนรู้สึกหนัก ๒ เท่า เพราะมันเป็น ๒ เรื่อง และมันเลยเกิดมีสิ่งที่น่าสังเวชหรือสมเพชขึ้นมา คือว่ามันมีการยกพร่องในด้านใดด้านหนึ่ง จนบางคนรู้สึกว่าทำมาหากินไม่พอกับที่จะทำบุญ หรือบางคนถูกหัวร่าทำบุญจนไม่เป็นอันทำมาหากิน นี้มันเป็นผลของการที่มนุษย์ทำให้เกิดมีหน้าที่ขึ้นมา ๒ อย่าง จะเป็นเรื่องถูกหรือผิด คุณลองพิจารณาดูต่อไป

ส่วนผมก็มีความเห็นว่า ที่แท้จริงนั้นถ้ามองกันให้ลึกแล้ว การทำงานเป็นสิ่งเดียวกันกับการปฏิบัติธรรม ไม่มีคดีโลก ไม่มีคดีธรรม มีแต่คดีเดียว ซึ่งน่าจะเรียกว่าคดีธรรม แต่ถ้าเรียกไปคนก็ฟังไม่ถูก เพราะเข้ายังมีเรื่องโลก ๆ ออยู่มาก และเป็นเรื่องใหญ่โต เรื่องธรรมนี้เป็นเรื่องเล็กน้อย เพราะฉะนั้นเลยเรียกว่า คดีของคนทั่วไปจะถูกกว่า ไม่เรียกว่าคดีโลก ไม่เรียกว่าคดีธรรม แต่เรียกว่า “คดีแห่งความรอด”

คำว่า “ความรอด” นี้ เป็นคำลำคัญที่สุดที่ขาดต้องการกันมาก การศึกษา กีฬา Survival คือความอยู่รอด ขบวนการยุทธิธรรมในโลก เขา ก็อ้างว่า เพื่อความอยู่รอด อะไร ๆ ก็เพื่อความอยู่รอดกันอยู่มาก แต่แล้วจะดูกันในฐานะที่เราเป็นพุทธบริษัทนี้เราจะเห็นว่า ความอยู่รอดนี้ คือผลที่มุ่งหมายของศาสนา ทั้งที่เป็นคดีโลกและที่เป็นคดีธรรม ซึ่งควรจะมองให้เห็นอยู่ว่า ศาสนาไม่มีคดีโลก ไม่มีคดีธรรม มีแต่คดีรอด คดีที่ทำให้รอด คดีที่เป็นความรอดที่ไปแบ่งเป็นโลก เป็นธรรม นั่นคือไปแบ่งเอาเอง ในทางศาสนา จะมีแบ่งเป็นประโยชน์โลกนี้ ประโยชน์โลกหน้า ประโยชน์สูงสุดของไรก์ตาม มันทึ่งธรรมไปไม่ได้ ประโยชน์โลกนี้แท้ ๆ ก็ต้องเต็มไปด้วยธรรม ประโยชน์ในโลกหน้า ก็เต็มไปด้วยธรรม ประโยชน์สูงสุดก็สมบูรณ์ไปด้วยธรรม เพราะฉะนั้น สิ่งที่เรียกว่าธรรมนั้น มันก็เป็นทั้งหมด

การปฏิบัติธรรมก็เพื่อความอยู่รอด แม้ว่าบ้านจะแยกกันเป็นคดีโลกออกไปเป็นเรื่องการทำงาน มันก็เพื่อความอยู่รอด คุณจะต้องมองข้อเท็จจริงอันนี้ให้มาก จะทำมาหากินก็เพื่ออยู่รอด เพราะว่าการอยู่รอดนั้นมันมีหลายระดับ หรืออย่างน้อยก็มี ๒ ชนิด คือว่าอยู่รอดทางกาย กับอยู่รอดทางวิญญาณ แต่แล้วมันก็เป็นการอยู่รอดนั้นเอง ฉะนั้น การทำให้อยู่รอดนั้นแหล่ะคือการทำงาน เพราะฉะนั้นการทำงานก็คือการปฏิบัติธรรม การปฏิบัติธรรมก็คือการทำงาน แต่คำว่า การงาน จะต้องระบุชัดลงไปว่า การงานที่ถูกต้อง การงานที่บริสุทธิ์ ที่เรียกว่าทำงานเพื่องาน อย่าทำงานเพื่อกิเลส อย่าทำงานเพื่อเงิน อย่าทำงานเพื่อเนื้อหนัง งานนั้นไม่บริสุทธิ์ ถ้างานบริสุทธิ์ต้องเป็นงานเพื่องาน ถ้าทำงานเพื่องานแล้ว เป็นการปฏิบัติธรรมขึ้นมาทันที เพราะงานนั้นมันบริสุทธิ์ มันต้องประกอบไปด้วยธรรมตั้งแต่ต้นจนปลาย

ถ้าสามารถทำงานเพื่องานให้เป็นการปฏิบัติธรรมพร้อมกันไปในตัวหรือเป็นสิ่งเดียวกันอย่างนี้ปัญหาใหญ่ที่เป็นเรื่องหนักก็จะของมนุษย์ ก็เหลือปัญหาเดียว ไม่ใช่เป็น ๒ ปัญหาอย่างที่ว่ามาแล้ว พ่อบ้านแม่บ้านยังทำงานหาเงินแล้วก็ยังจะต้องคิดเรื่องทำบุญทำงานในทางศาสนาอีกเรื่องหนึ่ง แล้วก็หนักก็หนักใจ เรื่องมีไม่พอ หรือพอไม่มี หรือไม่แน่ใจว่าเรื่องศาสนานี้มันจะมีประโยชน์อะไร มันเป็นปัญหา ๒ ฝ่าย หนักทั้งสองฝ่าย นี้ เพราะความเขลาของตัวเอง หรือว่าไม่ได้รับการศึกษา อันถูกต้องหรือเพียงพอ ความเขลาอันนี้มันจึงเกิดขึ้น

การทำงานอาชีพให้ดีที่สุดนั้นแหล่ะ จะกล่าวเป็นการปฏิบัติธรรมที่สูงสุดพร้อมกันไปในตัว ขอแต่ให้สือว่า งานนั้นแหล่ะคือพระเจ้า อยากระมีพระเจ้า เรา ก็ต้องเอกสารงานนั้นแหล่ะเป็นพระเจ้า เศรษฐาการงานอย่างเป็นพระเจ้า หรือถือเอาเป็นพระเจ้าไปเลยก็ได้ ไม่ต้องเปรียบเทียบก็ได้ ให้ทำงานแล้วก็จะมีพระเจ้าขึ้นมาแต่อย่างใดหรือคิดกันอย่างวัดถูนิยมอย่างที่เขาคิดกันว่าทำงานแล้วก็ได้เงิน เงินก็เป็นพระเจ้า อย่างนี้ยังเป็นวัตถุนิยมที่ไม่เข้า งมงายอย่างยิ่งที่เอาเงินเป็นพระเจ้า เองานเป็น

พระเจ้านั้นไม่ใช่อันเดียวกันกับเราเงินเป็นพระเจ้า

ที่พูดว่า งานเป็นพระเจ้า เรื่องของบุชาตานอย่างพระเจ้านั้น เพราะว่างานมันเป็นธรรมอย่างหนึ่ง คำว่า ธรรม หรือ ธรรมะ คำเดียวนี้ มันสำเร็จอยู่ที่การงาน คือหน้าที่ของมนุษย์ตามกฎหมายของธรรมชาติ นั้นเอง เรื่องของทำหน้าที่อันนี้ ทำหน้าที่ตามกฎหมายของธรรมชาติ ก็คือทำทุกอย่าง นับตั้งแต่อาหารการกิน แล้วกับบริหารร่างกายประจำวันที่จะต้องทำ นี้ก็เป็นการทำงาน

แม้การเล่าเรียนชั้นไหน ระดับไหนก็ตาม มันก็เป็นการทำงานเพื่อผลประโยชน์อย่างหนึ่งข้างหน้า เรา ก็มีความรู้ มีการศึกษาแล้ว เรา ก็ทำการงานที่เป็นอาชีพโดยเฉพาะ นี่มันก็เป็นการทำงาน พร้อมกันนั้นเรา ก็ต้องรู้จักทำในภายใน คือทำจิตทำใจตามทางของศาสนาให้เป็นปกติสุขอยู่ได้ แม้การปฏิบัติข้อนี้ มันก็คือ การทำงาน คุณเข้าใจคำว่า “งาน” นี้ให้ดี ๆ คือหน้าที่ของมนุษย์ตามกฎหมายของธรรมชาติ ออย่างที่จะ หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะฉะนั้น เมื่อมันเป็นกฎหมายของธรรมชาติแล้ว มันเป็นพระเจ้า ระวังให้ดี อาย่าทำเล่นกับมัน

เมื่อเป็นกฎหมายของธรรมชาติ หรือเป็นตัวธรรมชาติ มันจะเป็นพระเจ้า คือว่าเราหลีกเลี่ยงไม่ได้ เรา ต้องทำให้ถูกต้องตามที่กฎหมายของธรรมชาติต้องการ เราจะเรียกว่าพระเจ้า ก็ได้ หรือจะเรียกว่ากฎหมายของธรรมชาติ หรือธรรมชาติเฉย ๆ ก็ได้ เพราะฉะนั้นเราจะต้องถือว่า งานนี้คือพระเจ้าในลักษณะอย่างนี้ ถ้าให้ง่ายเข้า มาหน่อยก็พูดว่าการทำงานนี้ทำให้มีพระเจ้าขึ้นมาในเนื้อในตัวของเรา คุณฟังให้ดี ๆ ว่า การทำงาน ทุกอย่าง คือการทำให้มีพระเจ้าขึ้นมาในเนื้อในตัวของเรา นี้หมายถึงงานบริสุทธิ์ ทำงานเพื่องาน ตาม กฎหมายของธรรมชาติอย่างที่พูดมาแล้ว การทำเช่นนี้มันทำให้มีสิ่งที่เรียกว่าธรรม หรือพระเจ้าขึ้นมาในเนื้อในตัว ของเรานะ

พูดตามสำนวนศาสนาบางศาสนา เขาว่า ทำร่างกายนี้ให้เป็นวิหารของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นที่หากความ สุขทางเนื้อหัวใจ พุดอย่างพุทธบริษัทเราก็ว่า ทำร่างกายนี้ให้เป็นเรื่องแพลงหัวข้ามฝาก เมื่อมองภาพ ประศนาธรรม ภาพเขียน ภาพหนึ่งที่อยู่ในตึกนั้น เข้าไปซากศพข้ามฝาก คือร่างกายนี้ถูกทำให้เป็นyan พาหนะข้ามฝากจากวัฏสงสารไปสู่นิพพาน นี่มันก็เหมือนกับพากอื่น อย่างคริสต์เดียนเขากล่าวว่า “ร่างกายนี้ เป็นวิหารของพระเจ้า อาย่าทำให้สกปรก” อย่าใช้ไปทางเนื้อหัวใจ หาความเอร็ดอร่อยทางเนื้อหัวใจ ให้ทำร่างกายนี้ให้ถูกต้องตามกฎหมายของพระเจ้า ให้เป็นที่อยู่อาศัยของพระเจ้า เนื้อตัวของเรานี้ต้องทำให้เป็น วิหารของพระเจ้า อาย่าไปทำให้สกปรก การศึกษาหรือการเล่าเรียนอะไรทั้งหมด เพื่อความสุขทาง เนื้อหัวใจทั้งนั้น นั่นมันทำให้ร่างกายนี้ให้สกปรก จนไม่เป็นที่อยู่อาศัยของพระเจ้าได้ ไปคิดดูให้ดี ๆ พอก คุณก็รวมอยู่ในลำพากเด็ก ๆ เหล่านั้น

ธรรมะจะมีขึ้นมาทันทีในเมื่อเราทำงาน ตัวอย่างเช่นของธรรมะ เช่นว่า มีครั้ทรา มีวิริยะ มีลستี มี สมารธ มีปัญญา มีลักษณะ ทมະ ขันติ จาคະ ฯลฯ เชือธรรมะเหล่านี้ฝ่ายธรรมะที่เป็นกุศลลั่วนแต่เรียกว่า ธรรมะข้อหนึ่ง ๆ ธรรมะทั้งหมดทุกข้อนี้ จะมีในขณะที่ทำงานอย่างบริสุทธิ์ ถ้าคุณเป็นคนจริงและทำงาน จริงทำสำเร็จ ก็หมายความว่า มีลสติเริ่มด้วยลสติ ถ้าเราไม่มีลสติลัมปชัญญะที่เพียงพอ ย่อมไม่มีคริทำงานได้ จะมีแต่ความผิดพลาด มีแต่ความสะเพร่า มีแต่ความไม่เสมอต้นเสมอปลาย เพราะฉะนั้น ทำงานสำเร็จ เมื่อใด ก็เรียกว่ามีลสติเมื่อันนั้น

วิริยะ ก็เป็นเชือธรรมะข้อที่เป็นกำลังงาน เป็นความกล้าหาญ การทำงานก็ต้องใช้วิริยะ ที่นี่เด็ก ๆ ของเรามิถูกสอนให้มีวิริยะที่บริสุทธิ์ แต่ถูกปล่อยให้มีความเข้าขนมมาล่อ เอาลูกกวาดมาล่อ เข้าทำงานด้วย แรงล่อ ไม่ใช่ทำงานด้วยแรงวิริยะ ทำงานจริงมันก็มีธรรมะสูงสุด เช่นวิริยะ ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า วิริเยน ทุกเชิงจะเจติ คนล่วงทุกข์เสียได้ด้วยพระวิริยะ

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

* ศึกษาถูกทางทำดี
ชาตินี้ชาติหน้าเป็นสุข
ศึกษาผิดทางนำทุกข์
ชั่วสุดชาตินี้ชาติหน้า

ศึกษาถูกก็ไปดี ศึกษาผิดก็ไปชั่ว

สมัย หนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ณ พระวิหารเวหุวัน ที่กัลังอกนิวาปสสถาน(สถานที่เลี้ยงกระรอกหรือกระแต ซึ่งอยู่ภายนอกในสวนเวหุวัน) ใกล้กรุงราชคฤห์

ครั้งนั้น ราชกุมารี(เจ้าหญิง)ชื่อ จุนที พร้อมด้วยกุมารี(เด็กหญิง) ๕๐๐ คน แวดล้อมด้วยรถ ๕๐๐ คัน เสด็จไปเข้าเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าถึงที่ประทับ ได้กราบถูลามป้อมหนัน

“ข้าแต่พระพุทธเจ้าผู้เจริญ เจ้าชายจุนทะพระภาคAda(พี่ชาย)ของหม่อมฉัน ได้กล่าวอย่างนี้ว่า

หญิงหรือชายผู้เข้าถึงพระพุทธเจ้าเป็นสรรณะ(ที่พึง) เข้าถึงพระธรรมเป็นสรรณะ เข้าถึงพระสัมมาเป็นสรรณะ

ได้เว้นขาดจากการฝ่าลัตว(ปานาติบາต) เว้นขาดจากการลักทรัพย(อทินนาทาน) เว้นขาดจากการประพฤติผิดในการ(กาเมลูมิจฉาจาร) เว้นขาดจากการพูดเท็จ(มุสา华ท) เว้นขาดจากการ

ເລີ່ມອົງນເນັກື້ອ ສුරາ(ນ້ຳເມາທີກລິ້ນມາຈາກແປ່ງ-ຂົນມ-ຂ້າວ ແລະ ເມຍ້(ນ້ຳເມາທີ່ໜັກ-ດອງ-ແໜ່ຈາກພລໄມ້-ດອກໄມ້ ແລະ) ອັນເປັນເຫດຸແທ່ງຄວາມປະປາທ

ເມື່ອຜູ້ນັ້ນຕາຍໄປແລ້ວ ຍ່ອມເຂົ້າສຶກສຸດ(ໄປດີ) ອ່ອຍ່າງເດືອຍ ໄມເຂົ້າສຶກຖຸດີ(ໄປໜ້ວ)ເລີຍ

หากເປັນດັ່ງນີ້ ມ່ອມັນຂອງທຸລາມພຣະຜູ້ມີພຣະການເຈົ້າວ່າ

ຜູ້ທີ່ເລື່ອມໄສໃນຄາສດາເຊັ່ນໄຣ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶງຈະເຂົ້າສຶກສຸດຕີອ່າງເດືອຍ ໄມເຂົ້າສຶກຖຸດີ

ຜູ້ທີ່ເລື່ອມໄສໃນຮຣມເຊັ່ນໄຣ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶງຈະເຂົ້າສຶກສຸດຕີອ່າງເດືອຍ ໄມເຂົ້າຖຸດີ

ຜູ້ທີ່ເລື່ອມໄສໃນສົງໝໍເຊັ່ນໄຣ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶງຈະເຂົ້າສຶກສຸດຕີອ່າງເດືອຍ ໄມເຂົ້າສຶກຖຸດີ

ຜູ້ທີ່ທຳໃຫ້ບຣູຣັນໃນສີລເຊັ່ນໄຣ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວ ຈຶງຈະເຂົ້າສຶກສຸດຕີອ່າງເດືອຍ ໄມເຂົ້າສຶກຖຸດີເລີຍ”

ພຣະຜູ້ມີພຣະການເຈົ້າທຽບສັບຄຳຄາມນັ້ນແລ້ວ

กิตรัสตอบ

“ดูก่อนจุนพี ลัตต์วิทั้งหลายทั้งที่ไม่มีเท้า มี ๒ เท้า มี ๔ เท้าหรือมีเท้ามากก็ตาม มีรูป(ร่าง)หรือไม่มีรูปก็ตาม มีสัญญา(ความทรงจำ)หรือไม่มีสัญญา(ความทรงจำ)ไม่ใช่หรือไม่มีสัญญา(ความทรงจำ)ไม่ใช่ก็ตาม

ลัตต์วิทั้งปวงมีประมาณเท่าใด ตถาคต(คำแทนชื่อที่ตรัสรถึงพระองค์เอง)อรหันต์ลัมมาสัม-พุทธเจ้า บันทิตกล่าวว่า เลิศกว่าลัตต์วิทั้งปวง เหล่านั้น

ชนเหล่าได้เลื่อมใสในพระพุทธเจ้า ชนเหล่านั้นชื่อว่า เลื่อมใสในผู้ที่เลิศ

กิผลอันเลิศ ย่อมมีแก่บุคคลผู้เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ

*****

ธรรมที่ปัลจัย(เหตุ)ปรุ่งแต่ง หรือธรรมที่ปัลจัยไม่ปรุ่งแต่งก็ตาม ธรรมที่ปั้งปวงมีประมาณเท่าใด

วิรากะ คือ ธรรมที่ยำแย่ความเมga(กิเลส) กำจัดความกระหาย(กิเลส) ถอนเสียซึ่งอาลัย(ความดื้นวนประณานา) เข้าไปตัดวัฏญา(ความวน) เป็นที่สิ้นตัณหา(ความทะยานอย่าง) เป็นที่คลายกำหนด เป็นที่ดับ(กิเลส) เป็นที่นิพพาน(กิเลสทั้งปวงหมดลุนเกลี้ยง) บันทิตกล่าวว่า เลิศกว่าธรรมที่ปั้งปวงเหล่านั้น

ชนเหล่าได้เลื่อมใสในวิรากะธรรม ชนเหล่านั้นชื่อว่า เลื่อมใสในธรรมที่เลิศ

กิผลอันเลิศ ย่อมมีแก่บุคคลผู้เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ

*****

หมู่หรือคณะก็ตาม หมู่คณะมีประมาณเท่าใด สงฆ์สาวกของตถาคต คือ คู่แห่งบุรุษ ๕ หรือบุคคล ๘(บุคคลผู้เป็นพระอาริยะบรรลุธรรม อันวิเศษ ๑.พระโสดาปัตติมรรค ๒.พระโสดาปัตติ-ผล ๓.พระสกทาคามมิมรรค ๔.พระสกทาคามมิผล ๕.พระอนาคตมิมรรค ๖.พระอนาคตมิผล ๗.พระอรหัตมรรค ๘.พระอรหัตผล)เหล่านี้ เป็นผู้ควรแก่การคำนับ ควรแก่การต้อนรับ ควร

แก่ทานเพื่อผลอันเจริญ ควรแก่การทำอัญชลี(ประนมมือแสดงความเคารพ) เป็นนาบุญ(คือผู้ชำระกิเลส)ของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่าบันทิตกล่าวว่า เลิศกว่าหมู่คณะทั้งปวงเหล่านั้น

ชนเหล่าได้เลื่อมใสในหมู่สงฆ์นี้ ชนเหล่านั้นชื่อว่า เลื่อมใสในหมู่คณะที่เลิศ

กิผลอันเลิศ ย่อมมีแก่บุคคลผู้เลื่อมใสในสิ่งที่เลิศ

*****

ศีลทั้งหลายมีประมาณเท่าใดก็ตาม

ศีลที่พระอาริยะคริรัลล์(ยินดีพอใจศีลที่กระทำได้แล้ว)คือ ศีลไม่ขาด ไม่ทะลุ ไม่ด่าง ไม่พร้อย เป็นໄก อันวิญญาณ(คนรู้ผิดชอบชั่วดี) สรรเริญ ไม่ถูกตัณหา(ความดื้นวนประณานา) และทิฏฐิ(ความเห็น)ครอบงำ เป็นไปเพื่อสมารธ(จิตตั้งมั่น) บันทิตกล่าวว่า เลิศกว่าศีลทั้งปวงเหล่านั้น

ชนเหล่าได้ทำให้บริบูรณ์ในอาริยักันตศีล(ศีลที่พระอาริยะคริรัลล์) ชนเหล่านั้นชื่อว่า ทำให้บริบูรณ์ในศีลที่เลิศ

กิผลอันเลิศ ย่อมมีแก่บุคคลผู้ทำให้บริบูรณ์ในสิ่งที่เลิศ

*****

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมดังนี้แล้ว ได้ตรัสรสค่าประพันธ์สรุปสุดท้ายว่า

“บุญ(การชำระกิเลส)ที่เลิศ คืออายุ(อิทธิบาท) วรรณะ(ศีล) เกียรติยศ(พระมหาวิหาร) สุข(ภาน) พละ(วิมุติ) ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้รู้แจ้งธรรมที่เลิศ

เลื่อมใสในผู้ที่เลิศคือ พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นบุคคลชั้นเยี่ยมผู้ควรแก่ทานเพื่อผลอันเจริญ เลื่อมใสในพระธรรมที่เลิศ อันปราศจากวิรากะ ลงบจากกิเลส เป็นสุข เลื่อมใสในหมู่สงฆ์ที่เลิศ เป็นนาบุญชั้นยอด

ประชาชนผู้ถือมั่นธรรมที่เลิศ ให้สิ่งที่เลิศ แม้เป็นเทวดา(คนใจสูง)หรือมนุษย์(คนใจประเสริฐ) ก็ย่อมเข้าถึงฐานะที่เลิศ บันเทิงใจอยู่.” 四

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “จุนพีสูตร” ข้อ ๓๙)

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๓

“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”

พระปฐมบรมราชโองการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๗

ด้วยข้อจำกัดทางด้านสังคมวิทยาทางการเมืองของประเทศไทย
สถาบันพระมหากษัตริย์จึงกล้ายเป็นปัจจัยสำคัญ
ที่ช่วยทำให้ที่เป็น “หลักประกันของประชาธิปไตย”
พระราเมี๊ยมหาราษฎริย์ทรงตั้งอยู่ในศพิธารธรรมเป็นที่เครื่องพรักของประชาชน
พระราชอำนาจโดยธรรมที่มีอานุภาพประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ก็เกิดขึ้น

เปลี่ยนกระบวนการทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

ในหนังสือ “The Republic” เพลโตอีจ พยายามจะแสวงหารูปแบบของการเมืองที่ดีที่สุด เพื่อให้ได้ “ราชาปราชญ์” (Philosopher King) มาเป็นผู้บริหารบ้านเมือง แต่สุดท้ายเพลโตอีกยอม จำนนต่อโจทย์ที่ท้าทายดังกล่าว และในหนังสือ เรื่อง “The Laws” เพลโตหันมาให้ความสนใจกับ ทางเลือกที่ดีที่สุดในลำดับรองลงมา (the second best) โดยการอาศัยหลักนิติรัฐและหลักนิติธรรม ที่ดีเป็นเครื่องมือบริหารบ้านเมือง แทนความ

เชิงอรรถ

๑๕. ดูการจัดประเภท (typology) และลำดับ (taxonomy) ของรูปแบบทางการเมืองตามแนวคิดของ เพลโตและอวิลโลเต็ล เปรียบเทียบกับกรอบแนวคิดทางพุทธบริวัชญาใน สุนัย เศรษฐบุญลร้าง, ทางออกวิกฤตความขัดแย้ง แตกแยกในระบบสังคมการเมืองไทย, อ้างแล้ว, หน้า ๓๗๘-๓๗๙.

พยากรณ์ที่จะหาวิธีสร้างราชอาณาจักร^(๑๕)

ทั้งนี้สำหรับประเทศไทยที่มีการพัฒนาประชาธิปไตย
มายาวนานสามารถปลูกฝังความรู้ความเข้าใจ
ในหลัก “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองภายใต้
การเมืองแบบประชาธิปไตย” ที่บูรณาการเข้ากับ
วากฐานทางจริยปรัชญา ในระดับโครงสร้างส่วน
ลึกของระบบสังคมการเมืองนั้น ๆ ได้สำเร็จ
ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศไทยเหล่านั้นก็จะมี
คุณภาพและคุณธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้

อันส่งผลทำให้สามารถเลือกผู้บริหารบ้านเมืองที่มี “คุณภาพและคุณธรรม” ระดับใช้ได้มาเป็นผู้บริหารประเทศ ระบบลังຄามการเมืองแบบประชาธิปไตยของประเทศไทยที่พัฒนาแล้วจึงไม่ค่อยมีปัญหามากเหมือนประชาธิปไตยในบ้านเมืองของเรา

อย่างไรก็ตามในกรณีของประเทศไทยที่เราไปรับเอาแนวคิดเรื่องประชาธิปไตยจากอารยธรรมทางตะวันตกเข้ามาใช้ โดยยังไม่ได้พัฒนา “ธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” ในทางที่สามารถจะบูรณาการหลักคิดทางปรัชญาการเมืองแบบประชาธิปไตยที่รับเข้ามาใหม่นั้น ให้กลืนเข้ากับราษฎร์ทางศีลธรรมและวัฒนธรรมของลังຄมไทยแต่เดิมที่มีพื้นฐานอยู่บนหลักพระพุทธศาสนา จึงก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้งหลายอย่างขึ้นในบ้านเมืองเรา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการที่คนไทยเข้าใจเรื่อง “สิทธิ” ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของประชาธิปไตยเพียงระดับโครงสร้างส่วนผิวหนังแห่งความหมายของคำ ๆ นี้ (อันแตกต่างจากความหมายที่ประชาชนในประเทศไทยทางตะวันตกเข้าใจ) ว่า สิทธิในลักษณะประชาธิปไตยคือ “สิทธิแห่งตัวกฎหมาย” ที่จะกระทำอะไรก็ได้ตราบเท่าที่ไม่เป็นการล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่นจนผิดกฎหมาย ดังนี้ก็เท่ากับ “ประชาธิปไตย” จากอารยธรรมทางตะวันตกที่เรารับเข้ามานั้น เสริมสร้างให้คนไทยมีความ “เห็นแก่ตัวกฎหมาย” เพิ่มมากขึ้น ๆ ลวนทางกับหลักธรรมาภัยและความเป็นพลเมืองของลังຄมไทยแต่เดิมที่ตั้งอยู่บนหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาซึ่งสอนให้คน “ลดความเห็นแก่ตัวกฎหมาย” ให้น้อยลง ในที่สุดก็ทำให้ความโลภและความต้องการส่วนเกินความพองเพียงของผู้คนในลังຄมไทยขยายตัวออกไปกว้างขึ้น (ค่า D ในสมการ $P=D/S$ เพิ่มขึ้น) ซึ่งส่งผลกระทบทำให้ปัญหาต่างๆ ของบ้านเมืองขยายตัวเพิ่มขึ้นตาม ($P \uparrow$)

ตัวอย่างหนึ่งที่ละทอกให้เห็นถึงปัญหาความขัดแย้งในเรื่องนี้ก็คือ ความล้มพันธ์ระหว่าง

แพทย์กับคนไข้ในวัฒนธรรมของลังຄมไทยแต่เดิมที่ตั้งอยู่บนหลักเมตตาธรรมในพระพุทธศาสนาซึ่งมองสรรพชีวิตในฐานะเป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิดแก่เจ็บตายอันพึงช่วยเหลือเกื้อกูลกัน โดยมิได้มุ่งผลตอบแทนที่เป็นทรัพย์สินเงินทองเป็นสิ่งแลกเปลี่ยนหลัก ถ้าหากคนไข้ไม่มีเงินจ่ายค่ารักษาพยาบาล แพทย์ก็ให้ความช่วยเหลือตามกำลังโดยไม่ปฏิเสธการรักษาผู้ป่วยที่กำลังประสบความทุกข์ทรมานจากโรคภัยไข้เจ็บนั้น ๆ เมื่อคนไข้มีผลผลิตที่ออกตามฤทธิกาลก็จะเก็บผลผลิตเอามาฝากหมอมเป็นการตอบแทนน้ำใจ

แต่ปัจจุบันเมื่อนำมโนทัศน์เรื่อง “สิทธิ” (แบบที่เข้าใจเพียงความหมายในระดับผิวหนัง) เข้ามาใช้แทนมโนทัศน์เรื่อง “เมตตาธรรม” โดยไปปลูกฝังค่านิยมใหม่ให้เห็นว่าเป็น “สิทธิของคนไข้” ในระบบประชาธิปไตยที่พึงจัดต้องได้รับการรักษาพยาบาลจากแพทย์ด้วยมาตรฐานที่ดี ถ้าแพทย์รักษาผิดพลาดก็เป็น “สิทธิ” ที่คนไข้จะพึงฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายชดเชยจากแพทย์ได้ขณะที่แพทย์ก็มองว่าเป็น “สิทธิ” ที่แพทย์จะพึงเรียกเก็บค่ารักษาพยาบาลจากคนไข้ให้คุ้มกับ “ต้นทุนความเสี่ยง” ต่อการถูกฟ้องร้องที่เพิ่มสูงขึ้นดังกล่าวเช่นกัน ฯลฯ ผลที่สุดต้นทุนของระบบการรักษาพยาบาลก็เพิ่มสูงขึ้น ๆ จนกลายเป็น “ต้นทุนทางลังຄม” (social costs) ที่ประชาชนโดยรวมต้องแบกรับภาระเพิ่มมากขึ้นทั้งโดยทางตรงและโดยทางอ้อมอย่างไม่จำเป็น เป็นต้น

ภายใต้สภาพเงื่อนไขของระบบลังຄม การเมืองไทยเช่นนี้ การแยกบทบาทระหว่าง “หัวหน้ารัฐบาล” ที่มาจากการเลือกตั้งเพื่อทำหน้าที่ดูแลการบริหารราชการแผ่นดินที่เป็นสมมือนส่วน “ร่างกายของประเทศไทย” กับ “พระมหากษัตริย์” ที่เป็นองค์พระประมุขของชาติซึ่งทำหน้าที่เชื่อมประสานให้คนไทยเกิด “ความเชื่อถือและความคิดเห็นที่จะสามัคคีกันอยู่” เป็นปึกแผ่นซึ่งรวมเรียกว่า “ความเป็นไทย” อันเป็น

แลมีการดูแลส่วนที่เป็น “จิตใจของประเทศไทย” จึงกลายเป็นจุดแข็งของระบบลังค์การเมืองไทย เพราะการที่พระมหากษัตริย์ไม่ได้มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนส่วนใหญ่ (ซึ่งมีระดับคุณภาพและคุณธรรมโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ที่ยังไม่ค่อยเข้าใจประชาธิปไตยที่มีคุณภาพและคุณธรรมดีนัก ดังสาเหตุที่ได้กล่าวมา) ทำให้พระมหากษัตริย์สามารถช่วยทำหน้าที่เสริมสร้างความเป็น “ภราดรภาพ” ของลังค์ไทยได้ดีกว่า นักการเมืองที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งมีธรรมชาติที่จะแบ่งแยกประชาชนเป็นฝ่ายสนับสนุนรัฐบาล กับประชาชนที่สนับสนุนฝ่ายค้านในการเลือกตั้ง นอกเหนือจากนี้ยังไม่ต้องพะวงกับการเล่นบทบาทเป็นนักการเมืองที่ต้องคอยเอาใจประชาชนด้วยการเสแสร้งแสดงต่างๆ (ดังตัวอย่างที่เห็นได้ชัด เช่น ในช่วงระหว่างการหาเลียงเลือกตั้งผู้ว่าฯ กทม. ซึ่งจะเห็นผู้สมัครลงมาเก็บขยะบ้าง ล้างหอรำบาย น้ำบ้าง ช่วยแม่ค้าและคนครัวขายบ้าง ฯลฯ อันไม่ใช่ริสตีวิตที่เป็นจริงของนักการเมืองเหล่านี้ แต่เป็นเพียงการแสดงหรือการแสดงอย่างหนึ่ง เพื่อให้ประชาชนพอใจและเห็นเป็นพวකเดียวกัน จะได้ลงคะแนนให้เท่านั้น) ดังพระราช-คำรับของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่พระราชทานแก่คณะกรรมการประกวดเพลงแห่งสหภาพฯ คิลปินนักแสดง นักวิชาการประกวดภาพพyntr คณะกรรมการจัดงานประกวดภาพพyntr ณ ศาลาดุลิตดาลัย พระราชวังดุลิตเมื่อวันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๖๗ ความตอนหนึ่งว่า

“ขอรับรองว่าที่ปฏิบัติทุกอย่างปฏิบัติตัวอย่างปฏิบัติไม่ได้แบบที่เข้าทำกัน อย่างเช่นนักการเมืองเขามอบของให้กันและจับมือเสริล แล้วซ่างภาพเขากับกว่าข้ออักษรหนึ่ง ก็จับมืออึกที่มอบของอึกที่หนึ่งเสริล ซ่างถ่ายรูปนักหนังสือพิมพ์หรือซ่างทีวีก็มาอึก เมื่อกี้ไม่ชัด ขอแสดงอึกครั้ง ข้าพเจ้าไม่เคยทำอย่างนี้ เวลามอบของหรือจับมือใคร หรือพูดอย่างไร ก็ตาม พูดครั้งเดียว ทำครั้งเดียว จับมือครั้ง

เดียว มอบครั้งเดียว ไม่มีการซักซ้อมแต่ประการใด ไม่ใช่การแสดงละคร... แต่ก็หนทางหนึ่งก็อ้วนก็อ้วนการแสดงตัวเอกเหมือนกัน

เพราะว่าได้บอกกับท่านทั้งหลายว่า การแสดงที่ดีที่สุดคือการแสดงด้วยจริงใจ ด้วยความบริสุทธิ์ใจ จะแสดงได้ดีกว่า ก็อยู่ในข่ายของผู้เป็นนักแสดงเหมือนกัน อันนี้เป็นการยกตัวอย่างที่อาจทำให้ตัดสินไม่ถูกว่าความจริงอยู่ทางไหน แต่ก็ยังขึ้นมาเพราะผ่านมาในที่” (กบข. เล่ม ๔ : ๑๘๗)

ถ้าหากนักการเมืองไม่ทำตัวเป็นนักแสดงที่รู้จักการสร้างอาใจประชาชน เลี้ยวรังแสดงความเป็นญาติมิตรกับประชาชน ฯลฯ ก็ยากที่จะมีโอกาสชนะในเกมส์การแข่งขันเลือกตั้ง แต่ขณะเดียวกันการเล่นบทเป็นนักแสดงทางการเมืองที่มีพื้นฐานอยู่บนการเสแสร้งเช่นนี้ ก็ทำให้ไม่สามารถแสดงบทบาท “ผู้ประกาศธรรมะแห่งความเป็นพลเมือง” ของประเทศไทย (เพื่อปกป้องรักษาส่วน “จิตใจของชาติ”) ได้อย่างมีความ “ศักดิ์สิทธิ์จริงจัง” ฉะนั้นภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดของลังค์ไทยที่ยังไม่สามารถนำการแกนความคิดของลัทธิประชาธิปไตยให้เข้ากับพื้นฐานทางจริยธรรมของลังค์ไทยดังที่กล่าวมา จึงมีความหมายส่วนที่จะแยกโครงสร้างในส่วนประมุขของชาติซึ่งทำหน้าที่ปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของประชาชน ออกจากโครงสร้างในส่วนหัวหน้ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง ทั้งนี้เพื่อให้การกิจในการปลูกฝังธรรมะแห่งความเป็นพลเมืองของลังค์ไทยเป็นไปอย่างมีพลัง เพียงพอที่จะถ่วงดุลกับความไม่เข้าใจประชาธิปไตยอย่างถูกต้องสมบูรณ์ดังกล่าว

เหมือนเช่นเรื่องราวที่มักแสดงในหนังตะลุง ปักษ์ใต้ซึ่งมีตัวละครเป็นพระราชนิยบุคคลที่มีอำนาจ โดยถึงแม้พระราชนิยจะมีวิทยาความรู้สูงเนื่องจากชัตติริย์ผู้เป็นลูกคิชช์ แต่พระราชนิยไม่เหมาะสมที่จะไปทำหน้าที่ปกครองบ้านเมือง เพราะบทบาท

ในการบริหารบ้านเมืองเช่นนั้นอาจจำเป็นต้องกระทำอะไรอย่างที่ไม่สะอาดบริสุทธิ์มากนัก เพื่อปกป้องรักษาอำนาจทางการเมืองที่มีอยู่จนยกที่จะสามารถตั้งรักษาสถานะแห่งการเป็น “ผู้นำทางจิตวิญญาณ” ของบ้านเมือง (อันมีส่วนสำคัญในการปกป้องรักษา “จิตใจของประเทศชาติ”) ฉะนั้นการแยกโครงสร้างของการปกครองบ้านเมืองออกเป็น ๒ ส่วน (เหมือนเช่นให้กษัตริย์ทำหน้าที่บริหารบ้านเมือง ภายใต้การให้คำปรึกษาแนะนำของพระราชนิธิ) จึงเป็นโครงสร้างของระบบการปกครองที่มีความลงตัวมากกว่า เป็นต้น

ภายใต้เงื่อนไขข้อจำกัดทางด้านลังค์วิทยาทางการเมือง (sociology of politic) ของประเทศไทยดังที่ได้กล่าวมา สถาบันพระมหากษัตริย์จึงกล้ายเป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยทำหน้าที่เป็น “หลักประกันของประชาธิปไตย” เพราะเมื่อพระมหากษัตริย์ทรงตั้งอยู่ในทศพิธราชธรรมและจักกวัตติวัตรจนทำให้ทรงเป็น “ธรรมราชา” หรือ “ราชាបูรชัญ” (Philosopher King) อันเป็นที่เคารพรักของประชาชน และมีพระราชอำนาจโดยธรรมที่มีอานุภาพประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” เกิดขึ้น ก็จะทรงสามารถใช้พระราชอำนาจโดยธรรมนั้นเป็นดุลถ่วงในการกำกับรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งบริหารบ้านเมืองในนามของพระมหากษัตริย์ที่เป็นตัวแทนแห่งอำนาจอธิบดีโดยของปวงชนชาวไทย โดยถ้าจะดำเนินการใด ๆ ออกนอกทิศทางที่ “ดี” ไปมาก หากพระมหากษัตริย์ไม่ทรงลงพระปรมาภิไธยในกฎหมายหรือคำสั่งต่าง ๆ ตามที่รัฐบาลเสนอ ถึงรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งสามารถยืนยันเพื่อดำเนินการตามนโยบายเรื่องนั้น ๆ ต่อไปได้ตามรัฐธรรมนูญ แต่ประชาชนก็จะหันมาดูก็คิดว่าการดำเนินนโยบายดังกล่าวของรัฐบาลมีจุดเสียหายอย่างไร พระมหากษัตริย์ถึงไม่ทรงเห็นชอบที่จะให้กล่าวอ้างได้ว่ารัฐบาลดำเนินการเรื่องนั้น ๆ ในนามของพระมหากษัตริย์ ดังนี้ประชาชนก็อาจเลิกสนใจสนับสนุนรัฐบาลด้วยการไม่เลือกตั้งให้กลับมาอีก

อำนาจอีก ส่งผลทำให้รัฐบาล (ที่มีคุณภาพและคุณธรรมปานกลาง) ซึ่งมาจาก การเลือกตั้งโดยประชาชนส่วนใหญ่ ต้องดำเนินนโยบายต่าง ๆ โดยคำนึงถึงคำแนะนำของ “ราชាបูรชัญ” ผู้มีปัญญา อันประกอบด้วย “คุณธรรม” ที่รู้ว่า “ผลที่ดี” คืออะไร และมี “ความรู้” ว่าควรกระทำ “เหตุ” อะไรเพื่อนำไปสู่ “ผลที่ดี” นั้น ๆ ทำให้ถึงแม้ประชาชนส่วนใหญ่จะยังไม่เข้าใจแก่นแท้ของการเลือกตั้งในระบบประชาธิปไตยอย่างเพียงพอ ก็ตาม แต่ระบบของการปกครองแบบประชาธิปไตยของไทยก็สามารถดำเนินสืบทอดมาได้โดยไม่ล่มสลายลง เพราะมีกลไกการถ่วงดุล ดังกล่าวอย่างประคับประคองไว้

ขณะเดียวกันเนื่องจาก “อำนาจโดยธรรม” ที่เปรียบประดุจ “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ตามที่ได้กล่าวมาเป็น “อำนาจ” ที่เกิดจากความศรัทธา ยอมรับของประชาชน ฉะนั้นจึงเป็น “อำนาจ” ประเภทที่มีรากฐานมาจากประชาชน เช่นกัน ไม่ใช่ “อำนาจเผด็จการ” ที่ยึดผู้ปกครองบ้านเมืองเป็นศูนย์กลาง อีกทั้งรัฐบาลที่เป็นผู้ใช้อำนาจในการบริหารบ้านเมือง ก็มาจากการเลือกตั้งซึ่งประชาธิรัฐสามารถให้คุณให้โทษและเปลี่ยนแปลงผู้บริหารบ้านเมืองในทุกรอบระยะเวลาหนึ่ง ๆ ถ้าหากประพฤติตัวไม่เหมาะสมได้อยู่แล้ว ด้วยเหตุนี้ ระบบของการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ (ซึ่งตั้งมั่นอยู่ในหลักทศพิธราชธรรม) ทรงเป็นพระปรมพุทธของประเทศ เช่นนี้จึงกล้ายเป็นระบบที่สามารถลดจุดอ่อนของลักษณะประชาธิปไตยซึ่งอาศัยเสียงข้างมากของประชาชนเป็นเกณฑ์ตัดสินได้ (คล้ายกับสิ่งที่เพลโตพูดยาเมลแสวงหา) เพียงแต่ประเทศไทยจะต้องพิจารณาต่อไปก็คือ จะหาวิธีรักษา “จักรแก้วอันเป็นทิพย์” ให้สืบทอดจากพระราชอำนาจจักรพรรดิรุ่นหนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง โดยไม่ทำให้ “จักรแก้ว” ต้องอันตรธานหายไปดังเช่นเรื่องราวในจักรวัตติสูตรที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่าไว้ได้อย่างไรเท่านั้น

▣ อ่านต่อฉบับหน้า

ນາຄວາມພິເສດ

● พิมลวัทัณ์ ชูโต

● ຕອນຈົບ

“ในยุคการฟื้นฟูทางวิทยาการ (Renaissance, ศ.ร.๑๓๐๐-๑๕๕๐) เมืองفلอเรนซ์ซึ่งเป็นเมืองที่จุดประกายในเรื่องการฟื้นฟู และเป็นเมืองที่ไม่เคลียร์ แอนเจโล ทากานีลิป์ของเขาก็เป็นเมืองที่มีความสกปรกร้ายกาจ นายธนาคารที่ฉ้อฉล นักการเมืองจอมละโมบ นักบวชบ้ากาม ความขัดแย้งทางศาสนา การระบาดของเชื้อโรคและความพุ่งเพ้อฝันเพียรทั้งหมดเกิดขึ้นภายใต้เงาของอาคารและรูปแกะสลักที่นักท่องเที่ยวในปัจจุบันชื่นชม”

ดร.อเจิ้กชานเดอร์ ลี

ศูนย์เพื่อการศึกษาครุเรือนชอง

ประเทศไทยมีทั้งพืชพันธุ์อัญญาหาร ที่ดิน น้ำมัน และทรัพยากรอื่น ๆ จึงเป็นเบ้าหมายของมหาอำนาจทกฝ่าย

ทำไมต้องรู้ทัน? ตอน ใครค้นพบโลก??

Who Discovered the World??

- หลักฐานที่พบ ณ ห้องสมุดในกรุงลิสbon ประเทศปอร์ตุเกส ระบุว่า เก้าะ เหล่านั้นไม่เป็น ทรัพย์สินของนักเดินเรือชาวปอร์ตุเกสในปีค.ศ.๑๔๒๕ มีแผนที่เมือง ๆ กัน ในปี ๑๔๒๘ (พ.ศ.๑๙๗๑) แต่ไม่ปรากฏชื่อผู้เขียน ที่สำคัญคือในปี ๑๔๓๑ (พ.ศ.๑๙๗๔) เจ้าชายเยนรีของปอร์ตุเกสซึ่งได้รับ ฉายาว่า “The Navigator” หรือ “นักเดินเรือ” เพราะทรงเป็นผู้บุกเบิกการเดินเรือทะเลขของ ยุโรป ได้ทรงลั่งให้นักเดินเรือของพระองค์ไปหา เก้าะที่ปรากภูนแผนที่ปี ๑๔๒๘ มันแสดงว่าชาว

ปอร์ตูเกล ไม่ได้เป็นผู้พบและสำรวจเคาะในทะเล
แคริเบียนตามแผนที่ปี ๑๔๒๔

- ณ ต้นศตวรรษที่ ๑๕ จีนมีพลังทางทะเลอันดับหนึ่งของโลก รองลงมาคือเมืองเวนิสซึ่งองเรือขนาดเล็กที่เหมาะสมกับการเดินทางในทะเล地中海เรเนียนที่มีคลื่นลมสงบเท่านั้น ในระยะที่ปอร์ตุเกสเริ่มบุกเบิกการเดินเรือทางสมุทร เวนิสกำลังตกอยู่ในภาวะยุ่งเหยิงขณะที่ชาวโรปเนี้ยร์กไม่มีพลังทางทะเลพอที่

จะสำรวจโลกแต่อย่างใด ส่วนอีกปีก็กำลังเผชิญกับสังคมรากฐานเมือง และโลกอิสลามก็กำลังเลื่อมถอย

● เมื่อคันคว้าแผนที่เพิ่มขึ้น เกwinพบว่าภูเขาแอนดีลในเมริกาได้ปรากฏในแผนที่หนึ่งศตวรรษก่อนที่ชาวยูโรปคนแรกจะได้เห็นมัน และสอนตาติกาหรือข้าวโลกได้ถูกเขียนໄ่าว้อย่างถูกต้อง สีศตวรรษก่อนที่ชาวยูโรปจะไปถึงทวีปนั้น

● อัฟริกาฝั่งตะวันออกปรากฏอยู่บนแผนที่อีกแผ่นที่แสดงเส้นแรง (longitude) อย่างถูกต้องสมบูรณ์ และนั่นเป็นสิ่งที่ชาวยูโรปไม่สามารถทำได้จนอีก ๓๐๐ ปีต่อมา นอกจากนั้นทวีปออลสเตอร์เรียกซึ่งปรากฏบนแผนที่อีกฉบับ ๓๐๐ ปีก่อนที่นักเดินเรือชาวอังกฤษชื่อ เจมส์ คุก จะไปพบในขณะที่แผนที่อีกฉบับก็แสดงทั้งเหลาคริเบียนข้าวโลกเหนือ กรีนแลนด์ ชายฝั่งมหาสมุทรแปซิฟิกทั้งทางเหนือและใต้นานก่อนที่ชาวยูโรปจะได้ถึงด้วย นักสำรวจที่ทำแผนที่ข้างต้นต้องเดินทางท่องโลกและมีทักษะทางด้านศาสตร์ในการท่องมหาสมุทรและมีความสามารถคำนวนเส้นแรงได้อย่างไม่มีผิดพลาด ยิ่งกว่านั้นพวกเขายังเคลื่อนย้ายสัตว์และพืชไปทั่วโลกและยังทำเหมือนด้วย

● ในการเดินทางสำรวจทั่วโลกดังกล่าว กองเรือขนาดใหญ่เป็นสิ่งจำเป็นและมีเพียงประเทศเดียวในเวลานั้นที่มีศักยภาพสูงพอที่จะทำได้คือ ประเทศไทย หลักฐานที่ชี้ชัดในเรื่องนี้ได้แก่การพบกุหลาบจีนและไก่จีนในเมริกาได้ และพบว่าสายเลือดของชาวอเมริกาได้บางกลุ่มมี “ดีเอ็นเอ” ของชาวจีนปนอยู่ ในแม่น้ำ “ชาคลาเมโนโต” ของสหราชอาณาจักร ไม่ใช่ขนาดใหญ่จะมีอยู่และพบข้าวและถั่วข้าวจีนในเรือ การกำหนดอายุของเรือโดยวิธี “คาร์บอนเดติ้ง” (carbon dating) พบร่วมกับใช้เรือมีอายุประมาณต้นศตวรรษที่ ๑๕ ในออลสเตอร์เรีย นิวเซาลอนด์ และอัฟริกาที่พบซากเรือและถั่วข้าวจีนปนอยู่ได้น้ำเช่นเดียวกัน

นอกจากนั้นยังพบพันธุ์ไม้ของประเทศไทยในหลายพื้นที่ของโลกด้วย

เกwinสรุปว่า คริสโตเฟอร์ โคลัมบัส และนักเดินเรือชาวยูโรปคนอื่นต่างนำแผนที่ที่คัดลอกจากแผนที่ที่ทำโดยนักสำรวจชาวจีนไปด้วย และพวกเขารู้ดีว่าพวกเขากำลังเดินตามรอยเท้าของผู้อื่นไปสู่โลกที่เขามิได้รู้จักมาก่อน พวกเขารู้ว่า “โลก” เพราะพวกเขากำลังยืนอยู่บนแหล่งของ “ยักษ์ใหญ่” ชาวจีนนั่นเอง

● การเดินทางครั้งที่ ๓ ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายของกองเรือจีน เป็นการเดินทางไปเยือนเมืองเวนิสในปี ๑๔๓๔ (พ.ศ.๑๙๗๘) สิ่งที่น่าอัศจรรย์ที่นายพลเรือเกwinพบจากการค้นคว้าอย่างละเอียดคือ บุคุของ “การพื้นฟูทางวิทยาการ” หรือบุคุ “Renaissance” (ค.ศ.๑๓๗๖-๑๕๖๔) ได้เป็นไปอย่างจริงจังหลังจากนั้นไม่นาน และภาพเขียนสิ่งประดิษฐ์ของนักคิดชั้นนำชาวเวนิสหลังจากการเยือนของกองเรือจีนไม่นาน และของนักประดิษฐ์ชาวยูโรปนี่ ๆ ในเวลาต่อมาต่างก็เหมือนกับภาพเขียนสิ่งประดิษฐ์ที่เขียนไว้โดยชาวจีนในยุคเดียวกัน นั่นทำให้เขามั่นใจว่า “วิทยาการ” หรือ “ของกำนัล” ได้ถูกชาวจีนนำไปมอบให้ชาวยูโรปในการเดินทางครั้งสุดท้ายและเป็นสิ่งที่ “จุดประกาย” ให้เกิดการพื้นฟูทางวิทยาการอย่างจริงจังชาวยูโรปในเวลาต่อมา

สำหรับเหตุผลที่การค้าและการท่องโลกทางทะเลด้วยกองเรือขนาดใหญ่ของจีนต้องยุติลงตั้งแต่ ค.ศ.๑๔๓๔ นั้น ต้องย้อนกลับไปที่การเปิดใช้พระราชวังต้องห้าม (Forbidden City) เป็นที่ประทับของ “จักรพรรดิจูตี้” (Zhu Di) หรือ “โอรสแห่งสรรค์” อย่างเป็นทางการในวันที่ ๓ มีนาคม ค.ศ.๑๔๒๑ (พ.ศ.๑๙๖๔) การเฉลิมฉลองในวันนั้นเป็นไปอย่างยิ่งใหญ่ ผู้นำประเทศไทย ๒๔ ประเทศ ทูตานุทูตและแขกผู้มีเกียรติจากเอเชีย อินเดีย อาหรับและอัฟริกาจำนวน ๒๖,๐๐๐ คน ได้รับเชิญให้เข้าร่วมพิธีเปิดและงานเลี้ยงฉลองอันโอบ่าและเลิศหรู (ไม่มีการเชิญ

ตัวแทนจากยุโรป) ในเวลานั้นประเทศจีนกำรง
สุนัคสูนย์กลางของโลก (Middle Kingdom) ในขณะที่ยุโรปยังล้าหลังและป่าเถื่อน งานเลี้ยงฉลองการอภิเชกสมรสของพระเจ้าเยนรีที่ ๕ ของอังกฤษ มีผู้เข้าร่วมงานเพียง ๖๐๐ คน และอาหารในงานเลี้ยงมีเพียง “ปลาคอดหมักเกลือ” (salted cod) และขนมปังเย็น ๆ

● จุดพลิกผันเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม ค.ศ. ๑๔๒๑ หรือเพียงสองเดือนหลังจากนายพลเจิง เหอ ออกเดินทาง ศึกวันนั้นเกิดพายุรุนแรงเหนือพระราชวังต้องห้าม ฝ้าผ่าทำให้เกิดไฟไหม้ครั้งยิ่งใหญ่ และไฟไม่สงบจนบ่ายของวันรุ่งขึ้น ห้อง ๒๕๐ ห้องภายในเป็นถ่าน ข้อสำคัญไฟได้ไหม้ราชบัลลังก์ และห้องโถงที่ใช้จัดพิธีและจัดเลี้ยง ประการศความยิ่งใหญ่ด้วย ปรากฏการณ์ดังกล่าวถูกแปลความหมายว่า สวรรค์พิโรธและทودทึ้ง อีกทึ้งในเวลานั้นจึงกำลังเผชิญกับความกดดันด้านงบประมาณอันเนื่องมาจากการสร้างพระราชวังต้องห้ามซึ่งใช้แรงงานและช่างฝีมือ ๔.๕ ล้านคน โดยมีทหารหนึ่งล้านคนด้อยเฝ้า การสร้างเรือขนาดใหญ่เพิ่มอีกว่า ๑,๖๐๐ ลำ และหล้ายานมีถึง ๙ เสากระโดง การต่อเติมระบบคลองยาว ๑,๖๐๐ กิโลเมตร และการซ่อมเสริมกำแพงเมืองจีนซึ่งยาว ๑,๔๐๐ กิโลเมตร นอกจากนั้นยังเกิดความไม่พอใจของประชาชนในเรื่องการครอบครองซีพ และการกระด้างกระเดื่องของอาษานิคมเวียดนามด้วย หลังการเดินทางเยือนยุโรป กองเรือทั้งหมดถูกทอดทิ้งให้ผุพังและเอกสารเกือบทั้งหมดเกี่ยวกับการสำรวจโลกถูกทำลาย การสร้างเรือใบมากกว่าสองเสาต้องถูกลงโทษ ในไม้เข้าความทรงจำในเรื่องความยิ่งใหญ่ในอดีตก็เลือนหายไป และการปิดประเทศก็ทำให้จีนลดถอย

อย่างไรก็ตาม วันแห่งการระลึกถึงการเดินทางของนายพลเจิง เหอ ได้ถูกจัดขึ้นทุกปีในปัจจุบัน และจีนกำลังก้าวขึ้นสู่เวทีโลกพร้อมกับนโยบาย “รุกรานด้วยเส้นฟ้า” (Cham Offensive) หรือ

“การชนะโดยไม่ต้องรบ” อีกครั้ง

การถูกรุกรานทุกรูปแบบย่อมไม่ให้ผลดีแก่ประเทศไทย ในสังคมโลกครั้งที่ ๒ ญี่ปุ่นยึดเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมทั้งไทยเพาะเป็น “อุ๋ขาวอุ่น้ำ” ในปัจจุบันประเทศไทยมีทั้งพืชพันธุ์ดั้งเดิมหายาก ที่ดิน น้ำมันและทรัพยากรอื่น ๆ จึงเป็นเป้าหมายของมหาอำนาจทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งน้ำมันและแร่ธาตุในโลกกำลังร่อยรอส่วนลักษณะโลกร้อนก็จะส่งผลให้พืชอาหารเลี้ยงหายและเกิดภาวะแห้งแล้งรุนแรง ฉะนั้นคำกล่าวที่ว่า “รู้เรารู้เข้า รอบร้อยครั้งก็ชนะร้อยครั้ง” จึงควรอยู่ในจิตสำนึกของคนไทยทุกรุ่นโดยเฉพาะนักการเมืองและนายทุนซึ่งปกติมักมีความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนสูง และมีความรักชาติบ้านเมืองและเพื่อนร่วมชาติตำ????? ■

อ้างอิง

๑. Gavin Menzies, “๑๔๒๑: The Year China Discovered The World”, Bantam Books London, ๒๐๐๓, เกвинเป็นนายพลเรือของราชนาวีอังกฤษ เขายังเดินทางไปทั่วโลกเพื่อค้นคว้าแล้วจึงเรียนพบสือที่ขายดีทั่วโลกเล่มนี้ ข้อมูลและหลักฐานที่เขาพบมีความน่าเชื่อถืออย่างยิ่ง

๒. Gavin Menzies, “๑๔๒๑; The Year a Magnificent Chinese Fleet Sailed to Italy and Ignited The Renaissance, Harper Collins, USA, ๒๐๐๕, นี้เป็นหนังสือขายดีระดับโลกอีกเล่มที่เกิดจากการค้นคว้าของนายพลเรือเกвин เมนซีล

๓. Joshua Piven and associates, “The Worst - Case Scenario Almanac Chronicle Books, San Francisco, USA, ๒๐๐๖, หนังสือเล่มนี้สรุปเหตุการณ์สำคัญในยุคต่าง ๆ ดังแต่ยุคโบราณถึงยุคปัจจุบัน

๔. โรเบิร์ต เทมเปิล. “The Genius of China: ๓,๐๐๐ Year of Science. Discovery & Invention. ๒๐๐๖ . แปลเป็นไทยโดย ดร. พงศ์ศานต์ มีคุณสมบัติ. สำนักพิมพ์มติชน. พ.ศ. ๒๕๕๕. หนังสือเล่มนี้เขียนถึง ๑๐๐ ลิ่งแรกรที่กำเนิดในโลก ทั้งนี้เพื่อท้าทายโลกตะวันตกว่าชนชาติในโลกตะวันออกเช่นชาวจีน มีอารยธรรมและภูมิปัญญาที่ล้ำหน้ามาตั้งแต่สมัยบรรพกาล พวกเขาก็คือผู้ค้นพบทุกชีวิตรู้ทางวิทยาศาสตร์ แคมป์ยังเป็นผู้สร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์จำนวนมาก

๕. Richard Shenkman, “Legends, Lies : Cherished Myths of American History”, Harper & Raw, Publishers, Inc., New York ๑๙๘๘, หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือขายดีและได้รับการยกย่องจาก น.ส. พ.นิวยอร์กไทมส์ ผู้เขียนเปิดเผยถึงการโกหกกลม รวมทั้งดำเนินและความเชื่อผิด ๆ ในประวัติศาสตร์อเมริกัน

◎ ระบบน้ำเหลือง (Lymphatic system)

เป็น‘ระบบลำเลียง’ ที่ช่วยลำเลียงสารต่างๆให้กลับเข้าสู่เลือด โดยเฉพาะสารอาหารพอกกระดูกมัน ที่ดูดซึม จาก‘ลำไส้เล็ก’ ระบบน้ำเหลือง จะไม่มีอวัยวะสำหรับสูบฉีดไปยังส่วนต่างๆ

(ตอนที่ ๑๐)

● ระบบภูมิคุ้มกัน (Immune System)

คือ ระบบกระบวนการที่ร่างกายเราสร้างขึ้นเพื่อป้องกันตัวเองจากสิ่งแปลกปลอม หรือเชื้อโรคต่างๆ ซึ่งอาจเข้ามาทำร้ายร่างกาย

หลักการทำงานของระบบภูมิคุ้มกัน

แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑) ภูมิคุ้มกันแบบที่มีมาแต่กำเนิดหรือแบบที่ไม่จำเพาะเจาะจง (*Innate Immune System*) เป็นระบบภูมิคุ้มกันที่ร่างกายมีติดตัวมาแต่กำเนิดซึ่งป้องกันร่างกายจากเชื้อโรคและกำจัดเชื้อโรคแบบไม่จำเพาะเจาะจง มีความสามารถในการป้องกันหรือ

ทำลายเชื้ออุบลิบทรี์และสิ่งแปลกปลอมไม่สูงนัก อาจกำจัดเชื้ออุบลิบทรี์ได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น

(๒) ระบบภูมิคุ้มกันแบบจำเพาะเจาะจง (*specific defense mechanism*) เป็นระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายที่ตอบสนองเฉพาะเจาะจงต่อชนิดของเชื้อโรคที่เข้ามาทำอันตรายต่อร่างกายนั้นๆ ซึ่งไม่ได้มีมาโดยกำเนิด แต่จะได้มาเมื่อร่างกายได้รับเชื้อหรือวัคซีนที่ผลิตจากเชื้อหรือส่วนประกอบของเชื้อชนิดนั้นๆ และเมื่อมีเชื้อโรคชนิดเดิมเข้าสู่ร่างกายร่างกายจะทำการผลิตสารต่อต้านแบบเฉพาะเจาะจง ที่เรียกว่า “แอนติบอดี้ (antibody)” ออกมานำเพื่อทำการต่อต้านเชื้อโรคชนิดนั้นๆ

เซลล์ในระบบภูมิคุ้มกัน (Immune cells)
เซลล์ Lymphocytes ซึ่งมีบทบาทสำคัญในระบบภูมิคุ้มกัน แบ่งออกเป็น ๓ กลุ่ม คือ

๑) B-Cell

เมื่อมีสิ่งแผลปะลอมหรือเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย B-cell จะมีปฏิกิริยา กับ antigen นั้น ซึ่งจะกระตุ้นให้เซลล์เกิดการแบ่งตัว เป็นเซลล์ที่มีลักษณะเหมือนกันเป็นจำนวนมาก (clone cell)

‘เซลล์’เหล่านี้จะแบ่งออกเป็น

- clone of plasma cells และ
- clone of memory cells

โดยที่ plasma cell จะสร้าง antibody ออกมานำสู่กระแสเลือด และกำจัด antigen นั้น

ส่วน memory cell จะเป็นเซลล์ที่จดจำ antigen ชนิดนี้ไว้ และสามารถทำงานได้ทันที ถ้ามี antigen ชนิดนี้เข้าสู่ร่างกายอีกครั้งหนึ่ง

๒. T-Cell

T lymphocyte เริ่มงานเมื่อได้รับสัญญาณจาก APC มีหน้าที่สร้างภูมิคุ้มกันต้านชาล์ล์ เรียกว่า cell-mediated immunity (CMI)

โดยแบ่งออกเป็น ชนิดย่อยๆ ได้ ๒ ประเภท ตามหน้าที่ ดังนี้

๑. T helper หรือ CD4 มีหน้าที่ส่งสารภูมิคุ้มกัน เมื่อรับรู้ว่ามีสิ่งแผลปะลอมหรือเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย มันจะกล้ายเป็น sensitized T cell ที่มีอันุภาพสูง และหลังสารมากรามาหยาดหย่อน ออกมายก เชลล์ เรียกว่า cytokines เพื่อกระตุ้น เชลล์ชนิดต่างๆ ในระบบภูมิคุ้มกันให้พิมพ์จำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว เหมือนระดมพล และเพิ่มประสิทธิภาพในการทำลายเชื้อโรค

๒. T suppressor หรือ CD8 มีหน้าที่ทำลายเชื้อโรคและสิ่งแผลปะลอมอีกทั้งยังบั้นการทำงานของเซลล์ภูมิคุ้มกัน เมื่อหมดความจำเป็นแล้ว ไม่เช่นนั้นจะเกิดความเสียหายต่อร่างกาย จาก

การทำงานที่เกินเลยของระบบภูมิคุ้มกัน

๓) Natural killer cell (NK Cell)

มีลักษณะการทำงานที่แตกต่างจาก T-Cell และ B-Cell คือ สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยไม่จำเป็นต้องเรียนรู้หรือทำความรู้จักสิ่งแผลปะลอมก่อน ก็ล่าคือ เมื่อพบสิ่งแผลปะลอมต่างๆ เข้ามาในร่างกาย ไม่ว่าจะเป็น ไวรัส แบคทีเรีย ปรอติตัวรวมสิ่งมหึมาชนิดต่างๆ จะเข้าทำลายสิ่งแผลปะลอมนั้นทันที

● ระบบนำ้เหลืองและระบบภูมิคุ้มกัน

○ ระบบนำ้เหลือง (Lymphatic system)
เป็น ‘ระบบลำเลียง’ ที่ช่วยลำเลียงสารต่างๆ ให้กลับเข้าสู่เส้นเลือด โดยเฉพาะสารอาหาร พวก กรณีมันที่ดูดซึมจาก ‘ลำไส้เล็ก’ ระบบนำ้เหลืองจะไม่มีวิยะสำหรับสูบฉีดไปยังส่วนต่างๆ

○ นำ้เหลือง (Lymph)

เป็น ‘ของเหลว’ ที่ซึมผ่านผนังเส้นเลือดฟอย ออกมายู่ระหว่างเซลล์ หรืออยู่รอบๆเซลล์ เพื่อหล่อเลี้ยงเซลล์ ใน ‘นำ้เหลือง’ จะมีโปรตีนโมเลกุลเล็ก เช่น อัลบูมิน และสารที่มีโมเลกุลเล็ก เช่น กากซ์ น้ำ นำ้ตาลกูโคส

○ ท่อน้ำเหลือง (Lymph vessel)

เป็น ‘ท่อตัน’ มีอยู่ทั่วร่างกาย มีขนาดต่างๆ กัน มีลักษณะคล้ายเส้นเลือดเงา คือ มีลิ้นป้องกันการไหลกลับของน้ำเหลือง

ท่อน้ำเหลืองขนาดใหญ่ ที่สำคัญนี้ ๒ ห่อ คือ

๑. ท่อน้ำเหลืองทอรัชิก (Thoracic duct)

เป็นท่อน้ำเหลืองขนาดใหญ่ที่สุด ทำหน้าที่รับน้ำเหลือง จากส่วนต่างๆ ของร่างกาย ยกเว้นทรวงอกขวา แขนขวาและส่วนขวาของหัวกับคอ เช่น สันหลัง เส้นเลือดเงา หลังบ้าสูตรนาคราภก้อนบ้าสูตรใจ อยู่ทางซ้ายของลำตัว

๒. ท่อน้ำเหลืองทางด้านขวาของลำตัว (Right lymphatic duct)

รับน้ำเหลืองจากทรมอกบนขวาส่วนของหัวกับคอ เป็นเส้นเลือด wan และน้ำเหลืองที่มาจากช่องท้องทั้งสองข้างจะมาบรรจบกันที่อวัยวะที่ชื่อ ‘ต่อมน้ำเหลือง’ ในท่อน้ำเหลือง จะเข้าหัวใจไปปนกับเลือดเพื่อส่งกลับไปยังหัวใจ

◎ การไหลของน้ำเหลือง (The flow of lymph) น้ำเหลืองไหลไปตาม ‘ท่อน้ำเหลือง’

โดยอาศัยปัจจัย ๓ ประการ คือ

- การกดและคลายตัวของกล้ามเนื้อ ที่จะไปกดหรือคลายท่อน้ำเหลือง
- ความแตกต่างระหว่างความดันไฮดรัสเตติกซึ่งท่อน้ำเหลืองขนาดเล็ก มีมากกว่า ท่อน้ำเหลืองขนาดใหญ่
- การหายใจเข้า ซึ่งไปมีผลบยายทรวงอก และลดความดัน ทำให้ท่อน้ำเหลืองขยายตัว

◎ อวัยวน้ำเหลือง (lymph organ)

เป็นศูนย์กลางในการผลิตเซลล์ที่ใช้ในการต่อต้านเชื้อโรคหรือสิ่งแผลปลอม ประกอบด้วยต่อมน้ำเหลือง ต่อมทอนซิล ต่อมไทมัส และม้าม

□ ต่อมน้ำเหลือง (lymph node)

พบอยู่ระหว่างทางเดินของท่อน้ำเหลืองลักษณะเป็นรูปไข่ กลม หรือรี จะมีท่อน้ำเหลืองเข้าและท่อน้ำเหลืองออก ภายในเต็มไปด้วยเม็ดเลือดขาวชนิดโพไซซ์ต์ ‘ต่อมน้ำเหลือง’ ทำหน้าที่กรองน้ำเหลืองให้สะอาด ทำลายแบคทีเรียและทำลายเม็ดเลือดขาวที่อยู่ในวัยชรา

□ ต่อมทอนซิล (Tonsil gland)

มีอยู่ ๓ คู่ คู่ที่สำคัญอยู่รอบๆ หลอดอาหารภายในต่อมทอนซิล มี ‘ลิมโฟไซต์’ ทำลายจุลินทรีย์ที่ผ่านมาในอากาศ ไม่ให้เข้าสู่หลอดอาหารและกล่องเสียง ถ้าต่อมทอนซิลติดเชื้อจะมีอาการ

บวมบึ้ง เรียกว่า ต่อมทอนซิลอักเสบ

□ ต่อมไทมัส (Thymus gland)

เป็นต่อมที่มีขนาดใหญ่ตอนอายุน้อยเมื่ออายุมากจะเล็กลงและฝ่อลงในที่สุด เป็น ‘ต่อมไวท์อ์’ ซึ่งอยู่ตรงทรวงอกครอบเส้นเลือดใหญ่ของหัวใจ ทำหน้าที่สร้างเซลล์เม็ดเลือดขาวชนิดลิมโฟไซต์ ต่อต้านเชื้อโรคและสารเ匹กลปลอมเข้าสู่ร่างกายรวมทั้งการต้านภัยจากเชื้อไวรัสที่ปลูกถ่ายจากผู้อื่น

□ ม้าม (spleen)

เป็นอวัยวน้ำเหลืองที่ใหญ่ที่สุด มีเส้นเลือดมาเลี้ยงมากมาย ไม่มีท่อน้ำเหลืองเลย สามารถยึดหดตัวได้ บุ่ม มีศีรษะอยู่ใกล้กับ ‘กระเพาะอาหาร’ ได้กระบังลมช้างช้าย รูปร่างคล้ายเมล็ดถั่ว ภายในจะมี ‘ลิมโฟไซต์’ อยู่มากมาย

หน้าท้องม้าน นิตย์นัน

๑. ทำลายเม็ดเลือดแดง ที่หมดอายุแล้ว
๒. สร้างเม็ดเลือดขาว พากลิมโพไซซ์ต์ และโนโนไซต์ ซึ่งทำหน้าที่ ป้องกันศีรษะปลอกปลอมและเชื้อโรคที่เข้าไปในร่างกาย
๓. สร้างแอนติบอดี
๔. ในสภาพผิดปกติ สามารถสร้างเม็ดเลือดแดงได้ เช่น มะเร็งเม็ดเลือด

○ ระบบภูมิคุ้มกัน (Immune system)

ตามปกติร่างกายจะมีการป้องกันและกำจัดสิ่งแผลปลอมที่เป็นอันตรายต่อร่างกายโดย ‘ระบบภูมิคุ้มกัน’ สิ่งแผลปลอมหรือเชื้อโรคไม่สามารถเข้าสู่ร่างกายได้โดยง่าย เพราะร่างกายมีค่าป้องกันและต่อต้านเชื้อโรค หรือสิ่งแผลปลอมหลายชั้น

๔ ต่อฉบับหน้า

จริงจัง “ชีวิต” ให้ดีที่สุด แล้วงใช้ “ชีวิต” ให้มีประโยชน์สูง - ประหยัดสุด

(สมณะโพธิรักษ์ ๒๕ กันยายน ๒๕๖๐)

● นายธิช วินเทอร์ ตัวเข้มผู้ว่าฯนำขับเคลื่อนศก.
‘สมคิด’ปลูก
อุกฤษฎาท์ชื่อชั้น
‘ยิ่งไปกว่าประมูล’

๑. เพิ่มงานโครงยอม? ตัวเข้มผู้ว่าฯ นำขับเคลื่อนศก. ‘สมคิด’ ปลูก (มติชน ๑๘ ก.ย.๕๔)

๒. ประชาชนเมืองโกรากแพ้ระบบราชการ ตัวแทนชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบจากการสำรวจและทำเหมืองทองคำใน ๑๗ จังหวัดคัดค้านนโยบายสำรวจและล้มป่าท่านเมืองแร่ทองคำ (ภาพเป็นข่าว ไทยโพล็ต ๒๓ ก.ย.๕๔)

๓. ระบบดีมาเมืองไทยก็ตายหมด! ศธ.ลดกิจกรรมลดเวลาเรียน เพิ่มเวลาสู่ (เดลินิวส์ ๒๓ ก.ย.๕๔)

๔. ผลพวงระบบอัดฉีดของรัฐบาลรุนแรงๆ ขอลดค่าเชื้อเพลิงดุจจารศ ศก.ฟุบ ฉุดยอดขาย ๕๐% (เดลินิวส์ ๒๓ ก.ย.๕๔)

๕. สิ่งดีๆ ในสังคม พบร้านข้าวแกงในป่ามหานีเพิ่งเปิดได้อาทิตย์เดียว ลูกค้าแน่นโดยเฉพาะคนเบี้ยน้อย เหตุราคาถูกเพียงจานละ ๑๐ บาท (ไทยโพล็ต ๒๙-๒๓ ก.ย.๕๔)

๖. เรื่องท่านบารมี เยอร์มนีบีบ สมาชิกอึนช่วยกันรับผู้อพยพ (เดลินิวส์ ๑๙ ก.ย.๕๔)

๗. พ้ออ้อยลัน ค่อยร่วงกันใหม่ หนุนเกษตรกรขยายพื้นที่ปลูกอ้อยแทนการปลูกข้าว (ไทยโพล็ต ๑๘-๑๙ ก.ย.๕๔)

๘. ประเทศไทยขายอาวุธก็เลวทั้งสิ้น มากันอัดรัสเซียก่อหายใจ (มติชน ๔ ต.ค.๕๔)

๙. เรื่องของทนายที่มีหน้าที่ส่งเสริม ‘ยิ่งลักษณ์’ คิดไปเอง ถูก ‘อสส.’ กลั้ง (ไทยโพล็ต ๗ ต.ค.๕๔)

๑๐. ความเป็นธรรมต้องเกิดทุกภาคส่วน มิใช่แค่ธุรกิจ ครม.ยกเว้นภาษีเลี้ยงซ้ำซ้อน ให้ห้างหุ้นส่วน-กลุ่มบุคคล (เดลินิวส์ ๗ ต.ค.๕๔)

๑๑. มนุษย์渺小ได้ ‘สปป.’ ปลดปล่อยอารมณ์ด้วย “ความกลัว” ไทยโพล็ต ๘-๙ ต.ค.๕๔)

‘อืด’พัน‘แมว-ปู’

ใช้ท่านนายฯ คนเดียวganสู้คดี

๑๒. คดีบ่มราชประสังค์ ‘อืด’ พัน ‘แมว-ปู’ ใช้ ‘ทนาย’ คนเดียวganสู้คดี (ไทยโพล็ต ๓ ต.ค.๕๔)

nmบด瑙วอึก ไม่ต้องที่ต้อง “nmบด”
เผสตี’ยโลร์ คู่ใจเวชภัณฑ์ ลงมือ ลงมือ ชั่วช้า แต่ก็ต้องพยายาม ก่อนให้ตัวเองและคนอื่นได้รับ เมี้ย ขาดที ◆ ว่าด้วยกัน ๘

๑๓. แค่ส่งนมก็เป็นเรื่อง...อนิจจา! นมบด瑙วอึก โผล่ที่ ‘ยโลร์’ (เดลินิวส์ ๓ ต.ค.๕๔)

ศธ.ตั้งทีม‘พี่เลี้ยง’ss.กำกิจกรรน
หรือ ‘Smart Trainer’ จังหวัดละ ๓ คณะศิลป์ครุรุ่นบากษาใหม่

๑๔. ไม่ดูถูกแต่ไม่รอดแน่! ศธ.ตั้งทีม ‘พี่เลี้ยง’ รร. กำกิจกรรม (ไทยโพล็ต ๖-๗ ต.ค.๕๔)

จ้างช่างนาปลูกพิชใช้น้ำน้อย

- รัฐควักเงินซ่อมท่อติดไฟฟ้า
  - สร้างแหล่งห้องที่ยาชุมชน

๑๕. วิธีอื่นยังคิดไม่ออก จ้างชาวนาปลูกพืชใช้น้ำน้อย
(เดลินิวส์ ๖ ต.ค.๕๔)

๑๖. วัวหายล้อมคอก แผนพิมค้ายภาพเก็บกักน้ำ
(เดลินิวส์ ๕ ต.ค.๕๘)

รือบ้านวุพันหลังสีน้ำเงิน

๑๗. ประยุทธ์กล้าทำ รื้อบ้าน ๓ พันหลังลิ้นปี สร้างรุก้า
สองฝั่งคลองลาดพร้าว (เดลินิวส์ ๑๙ ก.ย.๕๘)

ຮະດມປານີ້ອກົວເຂົາຄົກແກ່ເຕືອນຍືດໄຕ້ 100

A photograph showing several men in formal attire, including a white shirt and tie, seated around a long table covered with a red cloth. They appear to be reviewing or signing documents. The setting looks like an official government office or a meeting room.

๑๘. แหล่งข้อมูลพิจารณาที่บลอดกัยที่สุด ระดุมปามือถือ เข้าคุก แค่เดือนยังได้ ๑๐๐ (ไทยโพสต์ ๒๕๓๗ ต.ค.๕๙)

๑๙. มหา'ลัยไทย อันดับโลก ‘มหา'ลัยไทย’ ร่วงจากปีก่อน
..ระบบผลพวงผลิตบัณฑิตเน้นปริมาณมากกว่าคุณภาพ
(ไทยโพลล์ ๓๖-๗๗ กย. ๕๕)

ຄົດຕານ.ຄ.ຕີຣາໝໍ້ນໜ້າກະທິເຮັນໝາດ

- เผยแพร่‘3คณะแพทย์’ทำตัวมีลักษณะแพทย์สากลสูงสุด
  - อธิการเจ้าหน้าที่เน้นให้มีทักษะภาษาอังกฤษดีนิยมพั่ง

๒๐. ขอให้ครุ�ั่ง อดีต น.ศ.ศิริราชยันท์วงศ์ทิเรียนหมื่น
(มติชน ๑๙ ก.ย.๕๔)

๒๑. ຖຸກຮັສບາລຕ້ອງສານ
ຕໍ່ອ ໃນລວງທຽບທ່ວງ
ແລ້ງທັກ ທຽບແນະວັບມືອ
ເຕີຣີຍມແຫລ່ງນຳ-ແກ້ມລິງ
(ມຕິชน ๖ ຕ.ຄ.ຕີແ)

ในหลวงทรงห่วงแล้งน้ำ
ทรงแนะนำรับมือ^๑
เตรียมแหล่งน้ำ-แก้มน้ำ^๒
อุทกภัยดันเข้าเมืองท้าวพาก
ให้อ่วมมัยหมอกอินได้^๓

๔๒. ชั้นตากرومาร์ค ครม. เคาะงบทำบลรับไปเต็มๆ
๕ ล้าน ห้ามหัก (มติชน ๑.๖.๕๔)

นักต่อสู้เพื่อความยุติธรรม จัดประชุมกรอ.ระดับภาค

๒๔. ทำกิจกรรมชุมชนให้มากขึ้นอีก บี๊กตูลุยปั้นเศรษฐกิจ ชุมชน (เดลินิวส์ ๔ ต.ค.๕๗)

ตัวบ่งชี้ประสิทธิภาพในการดำเนินการ

- ແນະປະຈາບັນຂ້າກອຊ.
  - ອອມເສີນໃໝ່ຫລັງເກີຍດັ

๒๕. สวัสดิการยุคนายกประยุทธ์ ตั้งงบ ๘ แสนล้านดูแลคนแก่ (เดือนธันวาคม ๒๕๖๗ ก.ย.๔๔)

ໄຟເບີຍກາຄລ້າຕອວ່າສກ.ພິເສດຍ ໂຄລ່ມອອທະ-ໄດ້ສື່ທີ່ເວັນກາຍ

ครม.ไฟเขียวคลังเตือนเขต
เศรษฐกิจพิเศษ วาง 6
กลุ่มอุตสาหกรรม ได้ลิสท์
ประโยชน์ลดหย่อนภาษี
(ต่อหน้าหน้าที่)

๒๖. เศรษฐกิจแบบทุนนิยม ไฟเขียวคลังเตอร์ ศก.พิเศษ
๒ กลุ่มอุดตฯ-ไดลิธิชีว์ จำกัด (มติชน ๒๓ ก.ย.๕๗)

ชีวิตลั่นตัว-ชีวิตคน

แม้ส้ายขนาดไหนก็เป็นแค่สัตว์เครื่องจาน
ไม่มีปัญญาที่จะเห็นภัยในวัฏสงสาร
ผู้ที่เกิดเป็นมนุษย์ควรระวังความโชคดีของตนเอง
เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกลับมาเกิดเป็นคน...

รันนี่ (30 คล.) ลงบกงาสโนวา เสส์ลันดี้ เทรชิคกันล้านจานของทั้งสองเครื่องเรือสักถึงปี๊ส
สันดร์ เสส์ลันดี้มีเวลา 20 ชั่วโมง ระหว่างน้ำ 87 ปี เมื่อจังหวะน้ำเพิ่มภาระของตนให้ตกล้มลง
บนหินซึ่งมีน้ำร้อนระเหย และป้าภูวนะว่าไม่อาจก่อภัยกับคนให้ได้ หันหน้ามึน ลุ้นหันหน้ามึน
มองดู เบอะรุ่นรุ่นพี่สาวห้าห้องหรือว่าก็สุดปลายจ้านหันก็ 12 ล้านดอลลาร์ สร้างเรือเท่าไร
396 ความหมาย

สุนัขพันธุ์พินเมืองตัวใหญ่ชนสีน้ำตาลอ่อน
เดินกระดิกทางมาที่กะละมังอาหารใบเก่าข้างบ้าน
กินอิ่มท้องแล้วก็ไปหลบนอนชิดตัวใต้ร่มไม้ ไม่
ต้องเหนื่อยว่างไล่ล่าสัตว์เหมือนสุนัขจิ้งจอกในป่า
ชีวิตมันก็แคร่รอให้ถึงเวลา ก็เดินมาที่กะละมังซึ่ง
เจ้านายเตรียมอาหารไว้ให้เรียบร้อย กินเสร็จก็
หลบนอนกระดิกทางไปมาไม่เมื่อไรครกวน

มองเห็น ๆ มันช่างสบาย แต่จริง ๆ มันก็มี
เรื่องลำบากไม่ใช่น้อย มันต้องเผชิญกับพวกรหบ
หมัดที่ลังยืดตัวมันเป็นที่อยู่อาศัยเพื่อคุ้มเลือด
จึงเห็นอาการมันยกยิกตลอด นอนไปห้านาที
ลิบนาทีเดียว ก็ซ้อดแล็บขวิด ๆ ชวน ๆ ตามลำตัว
หรือไม่ก็อ้าปากงับ ๆ บนถังทึ่ถูกหมัดกัด
บางตัวเคราะห์ร้ายกว่านั้น ไปโดนลูนขัตัวอื่นรุม
กัดจนมีแผลเปิด แมลงวันก็ได้โอกาสบินมา
ใต้คอมให้มันอยู่ไม่เป็นสุข

มาดูลุนขึ้ตัวเล็กขันปุกปุยเพคเมียที่เจ้านาย
สาววัยรุ่นคอยประคบประหงม มันถูกจับขังใน

Lucky Dog

Woman left millions to her dog.

A little dog called Trouble was very lucky. In 2007, he inherited more than \$8 million. And that's not the multi-million-dollar story. Leona Helmsley left Trouble (a white Maltese) the money in a will that said if all her four grandchildren got nothing, Helmsley has never said why her grandchildren Craig and Andrew, and their wives, but the verb in her will that it was "for reasons that are known to them."

Two other grandchildren each got about 3 million euros. This is the condition that they visit their father's grave once a year. Helmsley also said that she wanted to reward business for advertising in her family's newspaper. The rest of the estate would live in style for the rest of her life. And when she died, she would be buried next to her owners in a mausoleum. ◊

Maltese Dogs

The Maltese belongs to the "toy" group. They have white fur, and the adult weighs about 4 to 6 pounds. They are intelligent dogs, and are ideal for people living in apartments. They are good with children and may bark or bite strangers or unfamiliar dogs. The Maltese has no sense of smell.

Leona Helmsley

Leona Helmsley was born on 4th July 1920 and died on 20th August 2007. She was a real estate heir who made her fortune in the real estate and hotel industry. She had a reputation for her unusual behavior. She was once in court for tax evasion and was quoted as saying "If you don't pay taxes, the little people pay taxes." She became known as the "Queen of Mean" after that.

In 2007, the tax court convicted of tax evasion and fined \$19 million in prison.

Maltese Dogs

The Maltese belongs to the "toy" group. They have white fur, and the adult weighs about 4 to 6 pounds. They are intelligent dogs, and are ideal for people living in apartments. They are good with children and may bark or bite strangers or unfamiliar dogs. The Maltese has no sense of smell.

Leona Helmsley

Leona Helmsley was born on 4th July 1920 and died on 20th August 2007. She was a real estate heir who made her fortune in the real estate and hotel industry. She had a reputation for her unusual behavior. She was once in court for tax evasion and was quoted as saying "If you don't pay taxes, the little people pay taxes." She became known as the "Queen of Mean" after that.

In 2007, the tax court convicted of tax evasion and fined \$19 million in prison.

คอกเล็ก ๆ ในช่วงที่เจ้านายไปทำงาน แต่เวลา
นอกนั้นมันก็คลอเคลียดเคียงข้างเจ้านายตลอด
อยู่รับอาหารเป็นเม็ดสำเร็จรูปซึ่งมีกินอิ่มท้อง^ก
ทุกเมื่อ และมื้อหารที่เจ้านายแบ่งปันให้อีก
ทุก ๆ วันก็เจ้านายจะอาบนำ้แล้วเช็ดตัวจนขนแห้ง
เห็บหมัดไม่มีทางเข้ามาเกาะกินดูดเลือด...

แต่...ก็เป็นเพียงสุนัข ที่แม้ลับากขนาดไหนก็ยังเป็นแค่เพียงลัตต์ว์เดรัจฉาน

นิกถึงคำที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า..สัตว์ที่เกิดบนบกมีเป็นส่วนน้อย สัตว์ที่เกิดในน้ำมากกว่าโดยแท้

สัตว์ที่กลับมาเกิดในมนุษย์มีเป็นส่วนน้อย
สัตว์ที่กลับมาเกิดในกำเนิดอื่นจากมนุษย์มาก
กว่าโดยแท้

ลุนช์ได้เกิดบนบกแล้ว แต่มาเกิดในกำเนิด
อีนจากมณฑย์...

แต่กระนั้นก็ตาม ความที่มันเป็นเดรัจฉานที่
แล่นลับาย มีคนหาอาหารให้กิน บางตัวมีมรดก

ด้วย บางคนก็เลือกคิดไม่ได้ว่า อย่างเกิดเป็น
หมายที่รายอย่างมัน...

แทนที่คนจะคิดได้ว่า มันเป็นสัตว์เดรัจฉาน
จะมีปัญญาตัวรู้ชัว่ได้ละเอียดลึกซึ้งได้หรือ จะมี
ปัญญาบริหารจิตได้อย่างไร จะไม่ลุ่มหลงไปกับ
มายาโลกได้หรือ มันเห็นภัยในวัฏสงสารการ
เวียนว่ายตายเกิดได้หรือ...

ขนาดเกิดเป็นมนุษย์แล้ว ยังแสวงหากที่จะรู้
และเลือกทางเดินเป็นสัมมาทิฐิ และว่าหนจะ^{จะ}
ประพฤติปฏิบัติตдолะกิเลสอนแสวงหากอิก

โดยจริงแล้วผู้ที่เกิดเป็นมนุษย์ควรจะรู้ความ
โชคดีของตนเอง เพราะไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะกลับ
มาเกิดเป็นคน เพราะการเกิดเป็นคนทำให้มี
โอกาสเลื่อนชั้นยกระดับจิตวิญญาณของตนสูงขึ้น
เพราะถ้าไม่ชัดเจนก็จะเป็นแค่เพียงเกิดมาได้รูป
สรีระเป็นคนเฉย ๆ แต่จิตวิญญาณอยู่ในระดับ
เป็นอ่อนแหนงสัตว์ เป็นสัตว์ที่โปรดไม่เข้า หรือเป็น
เวไนยลัตต์ก็ยังต้องเรียนรู้ตัวตรวจสอบจิตวิญญาณ
ที่ยังเป็นสัตว์ลึกซึ้งขึ้นไปอีกด้วยตัวเอง

เพราะฉะนั้นผู้ที่เกิดมาเป็นคนควรตั้งใจฝึก
ฝนตน หัดฝึกดละกิเลส มีคิล ๕ ละอบายมุข
เป็นหลักประกันชีวิต เพื่อจะได้อุ่นใจในการกลับ
มาเกิดเป็นคนในชาติต่อไป

เคยอ่านหนังสือสารอโศกนานแล้วในครอบครัว
ลิบห้านาทีกับพ่อท่าน โดยทีม สมอ. ได้เรียน
ถามพ่อท่านตอนหนึ่งว่า ทำไมคนที่มีจิตทิฐิ
มาก ๆ ถึงได้เกิดเป็นคน ในเมื่อเกิดมาแล้วทำความ
วุ่นวายมากเหลือเกิน

พ่อท่านตอบว่า เกิดเป็นคนนี้ ไม่ได้
หมายความว่า มันจะเป็นเรื่องสูงส่งอย่าง
เดียวนะ เกิดมาเป็นคน Lewin เป็นความแสบ
เผ็ดอันสาหัส เป็นความชวยอันสาหสกมี เพราะ
เกิดมาแล้วมีอุปกรณ์ มีชีวะหรือชีวิตของสัตว์-
โลกที่สามารถทำความช้ำให้แก่ตัวเองได้มาก
หรือจะได้รับวิบากอันแสบเผ็ด ทุกช่วงเวลาได้อย่าง
มหาศาลกว่าสัตว์เดรัจฉานได ๆ

กรณีเกิดมาเป็นคนนี้ เป็นรูปร่างของคน แต่

ที่จริงแล้วนั้น จิตวิญญาณเป็นลัตว์นรก คนนี้ก็
เป็นภูมิอันหนึ่งของลัตว์นรกด้วย

เกิดเป็นคนจึงสามารถทำความดีได้สูงสุด
สำหรับคนที่มีปัญญา...

แต่ถ้าคนที่อวิชชาหรือเกิดเป็นคนที่ไปหลงผิด
ไปเห็นกงจักรเป็นดอกบัว ก็จะใช้ความเป็นคนที่มี
ความสามารถสูง เอาไปกระทำช้ำได้มาก

หลายคนเกิดมาพร้อมกรรมที่หนัก ทำให้ได้
ลสรีพิกลพิการ บางรายเหลือดวงตาเพียงข้าง
เดียว หรือมีแขนขาเพียงข้างเดียว ต้องรับความ
เป็นอยู่ที่ลำบากกว่าคนทั่วไป แต่ก็ยังไม่รู้จักคิด
สร้างบุญกุศลให้แก่ตนเอง ยังหลงมัวเพลินอยู่กับ^{กับ}
การทำสัตว์ และทำผิดศีลธรรมอยู่เป็นนิตร ซึ่ง
จะเป็นการต่อวิบากกรรมลั่งสมให้แก่ตนเอง ที่จะ
ต้องได้รับความทุกข์มาซ้ำเติมให้ยิ่ง ๆ หนักขึ้น ๆ
อีกหลายชาติที่เป็นความทุกข์ซ้ำซากไม่รู้จบ หาก
เราไม่รับทำความดีในปัจจุบันให้มากๆ เอาไว้

๔

ขออนุบันน้อมกตัญญูเทิดพระคุณ
๔๕ ปีแห่งการเข็นงลงล้อพระธรรมจักร
นำโดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ความบริสุทธิ์ท่านนี้
ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก...
ในที่สุด

(โคลงธรรม-พุทธภัณฑ์สุดยอดปฎิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หลวง.จ.บริการพยุหะ^พ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

ทุกคนคิดว่าผมไม่กล้าใช้อำนาจ
 ผมจะใช้มือจำเป็น
 เพราะว่าบ้านเมืองสำคัญกว่าอย่างอื่น

เชิญเลย ใส่กางเกงในก็ใส่มาถ้าอยากใส่...

ตั้งแต่มีนายกฯ เมืองไทยมา เท็นล็อตอล “บีก ตู” แล้ว เล่นเอาซ้อมชอบ จริง ๆ นา

เล่าย้อนหลังหน่อย มือยุทธาหนึ่งของบีกตู คือตอนมองคุณปู่ คอ-นก-รีต (ตอนหนูงามเป็นนายกฯ) รูปนี้เห็นที่ไรก็อดชำไม่ได้ หน้าตาบีกตู ถ้าให้ตีความภาษาไทยที่แสดงออกคงประมาณว่า กลั้นความเปือสุดชีด คุณดูกันไม่เอี่ย...(สำวนลุง กำนัน ขออีมใช้ด้วย) แต่ก็ต้องเป็น ท.ท.หารอดทนเข้าไว้ เลียดายเก็บรูปไว้แล้วพอตีคอมฯ คุ้ใจมีปัญหา ลังเครื่องใหม่ ภาพหายหมดเลยค่า...

ดูบางภาพก็ว่าข้าแล้ว มาตอนนี้ฟังคำพูดยิ่ง อดยิ้มไม่ได้ ไม่ใครเหมือนอีกแล้ว นายกฯลุงตูน อยู่ยาวไปเลยค่า เชียร์ ๆ ก็รากชั่วazon ใช้ ประเทคโนโลยี ก อยู่ยาวเพื่อระดมวิธีชุดออกให้ได้ ไม่งั้นหน้าไหนจะมีน้ำยาไปบุกได้ล่ะ กล้าท้าเลย!

เรว ๆ นี้เอง บีกตูซัดเปรี้ยงกลุ่มนบุคคล (ที่คุณปู่รู้ว่าใคร) จะนัดใส่เสื้อລືແಡງກັນเพื่อให้ กำลังใจต่อนางสาวยิ่งลักษณ์ ชินวัตร อดีตนายกรัฐมนตรี ในวันที่ ๑ พ.ย. นີ້

นายกรัฐมนตรี กล่าวว่า... จะใส่สีอะไรก็ใส่ไป แต่อย่าสร้างความเดือดร้อน ถ้ามีเรื่องขึ้นมา แกนนำโดนทั้งหมด ตนไม่ได้ห้ามและไม่อยากไป ยุ่ง จะใส่กางเกงใน เสื้อในก็ใส่ไป แต่ถ้าสร้าง ความเดือดร้อนต้องโดนลงโทษ ไม่วันนึงก็วันต่อไป ขอประกาศไว้เลย

“ผมก็ต้องเตือนทุกพวก ทุกเรื่อง ทุกวันนี้

แบ่งหลายพวก พุดกันไปคนละทาง อย่าไปพูดว่า คสช.ห้ามไม่ให้ใส่ อย่าจะใส่อะไรก็ใส่มา กางเกง ในเลือในก็ใส่มา ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรกับผม ผมถือ กฎหมายอยู่ แต่ถ้าเดือดร้อน วุ่นวาย มีการ บาดเจ็บล้มตาย มีการชัดແย়ং ท่านรู้ได้ใจว่าคน เขาจะซ้อมท่านทุกคน คนที่เข้าไม่ซ้อมก็มี เดียว มาตีกัน ผมก็ต้องรับผิดชอบอีก เตือนไว้ว่า อย่า หาเรื่องให้ตัวเอง ถ้ามีการร้องทุกข์กล่าวโทษ ก็ต้องดำเนินคดี ติดคุกกันเป็นແ屋ไม่เห็นหรือ

“ก็เตือนกันชะบ้าง อย่าหาเรื่องให้ตัวเอง พอก เป็นคดีแล้วมันไม่ได้ลบติ่งง่ายๆ ถ้ามีการร้องทุกข์ กกล่าวโทษก็ต้องเข้ากระบวนการทั้งหมด ติดคุก กันเป็นແ屋ไม่เห็นหรือ ประชาชนที่ติดคุกแล้วเรียกร้อง อยู่ทุกวันนี้ สามว่าแล้วจะเรียกร้องด้วยวิธีการที่ไม่ ถูกต้องทางกฎหมาย ผมจะปล่อยเลยได้ไหมล่ะ...

“ไปตามแกนนำเค้าสิว่าทำไม่ได้แล เช่น ถ้า เดินอย่างนี้ ถ้าไปทำอย่างนี้รุนแรงแล้วจะไม่ติดคุก นะ ให้เค้ารับรองເօາລີ ครัวหน้าກີให้รับรองมา ถ้าจะออกมาลະກີ ไม่รับรองผมຈັບติดคุกหมด ผม ไม่กลัวหรอก ทุกคนก็ติดว่าผมไม่กล้าใช้อำนาจ ผมจะใช้มือจำเป็น เพราะว่าบ้านเมืองสำคัญ กว่าอย่างอื่น แค่นี้แหละ...

ใช่แล้ว บ้านเมืองสำคัญกว่าอย่างอื่น เอ้อ... เข้าหลอกให้รักให้หลงแล้วก็ปล้นประเทศເօດື້ອ ฯ ใจหนอใจซ่างทำได้ลงគ່ອ... จนป่านนີ້แล้วຍັງໄມ້ຮູ້ຕົວ ກັນອຶກຫຽວນີ້ (พຸດສຶກລຸ່ມທີ່ຄຸນກີຮູ້ວ່າໃຈຮະນະ) ໃກ

หนึ่บุริมลิทธิ

เจ้าหนี้มีลิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินของลูกหนี้โดยล้วนเชิง หากลูกหนี้มีทรัพย์สินเพียงพอแก่การชำระหนี้ หรือกรณีที่ลูกหนี้มีเจ้าหนี้เพียงคนเดียวการยึดทรัพย์สินของลูกหนี้มាមายทอดตลาดชำระหนี้ย่อมไม่มีปัญหามากหนัก แม้ทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่เพียงพอต่อการชำระหนี้ แต่กรณีที่ลูกหนี้มีเจ้าหนี้หลายรายและทรัพย์สินของลูกหนี้ไม่เพียงพอที่จะนำมาขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้ให้ลูกหนี้ได้เพียงพอทุกราย ก็จะเกิดปัญหาว่าในระหว่างเจ้าหนี้ด้วยกันนั้นควรจะได้รับชำระหนี้ก่อนหลัง เพราะเจ้าหนี้ที่ได้รับชำระหนี้ก่อนย่อมได้เปรียบเจ้าหนี้ที่ได้รับชำระหนี้ในภายหลัง เพราะการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ได้เงินมาจำกัดเมื่อชำระหนี้ให้เจ้าหนี้รายก่อนแล้ว อาจจะไม่มีเงินเหลือเพียงพอที่จะนำไปชำระหนี้ให้เจ้าหนี้รายหลัง กฎหมายจึงต้องจัดลำดับเจ้าหนี้ว่าเจ้าหนี้ในหนี้ประเภทใดมีลิทธิได้รับชำระหนี้ก่อน เจ้าหนี้ประเภทไหนที่จะได้รับชำระหนี้เป็นลำดับถัดกันออกไป เราเรียกลำดับการได้รับชำระหนี้ก่อนหลังนี้ว่า “เจ้าหนี้บุริมลิทธิ” ถ้ามีการได้แบ่งเรื่องเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินของลูกหนี้ที่ไม่พอที่จะชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ทุกราย เมื่อพิพากษามาสู่ศาล ศาลจะให้นำเงินนั้นไปชำระหนี้ให้เจ้าหนี้บุริมลิทธิก่อน ถ้ามีเงินเหลือก็จะนำไปชำระหนี้ให้เจ้าหนี้สามัญ ในระหว่างเจ้าหนี้บุริมลิทธิกันเองก็อาจมีลำดับก่อนหลังแตกต่างกันไป เจ้าหนี้บุริมลิทธิที่อยู่ในลำดับก่อนก็จะได้รับชำระหนี้ก่อน เจ้าหนี้ที่อยู่ในลำดับ

<http://economictimes.indiatimes.com/photo/22331916.cms>

หลังก็ได้รับชำระหนี้หลังเป็นลำดับกันไป เหลือจึงชำระให้เจ้าหนี้สามัญ ในเจ้าหนี้สามัญถ้ามีหนี้หลายรายก็ต้องเฉลี่ยกันไปตามสัดส่วนของหนี้หนึ่นมากก็ได้รับชำระหนี้มาก หนึ่น้อยก็ได้รับชำระหนี้น้อย เว้นแต่ลูกหนี้นั้นถูกศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์หรือเป็นบุคคลล้มละลายการจัดแบ่งทรัพย์สินหรือเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดมีการจัดลำดับเจ้าหนี้ที่จะได้รับชำระหนี้ไว้ต่างหากตามพระราชบัญญัติล้มละลาย ๆ

บุริมลิทธิเป็นลิทธิอันเป็นอุปกรณ์แห่งหนี้ เช่นเดียวกับเจ้าหนี้จำนองและเจ้าหนี้จำนำ และเจ้าหนี้ที่มีลิทธิยึดหน่วง และแม้หนี้นั้นจะขาดอายุความแล้วเจ้าหนี้บุริมลิทธิและเจ้าหนี้จำนอง เจ้าหนี้จำนำ และเจ้าหนี้ที่มีลิทธิยึดหน่วงก็ยังมีลิทธิจะได้รับชำระหนี้ก่อนเจ้าหนี้สามัญ

บุริมลิทธินั้นมีได้ตามที่กฎหมายบัญญัติไว้เท่านั้น คู่กรณีจะทำลัญญาภัยเองเพื่อก่อตั้งบุริมลิทธินั้นยอมไม่สามารถทำได้ เช่น การไปกู้ยืมเงินแล้วนำโฉนดที่ดินไปวางเป็นประกันเงินกู้ไว้ แม้จะตกลงกันว่าถ้าไม่ชำระหนี้เงินกู้ ยินดีให้เจ้าหนี้ยึดที่ดินนั้นก่อนเจ้าหนี้อื่นหรือยินดียกที่ดินแปลงดังกล่าวชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ ก็ไม่อาจห้ามเจ้าหนี้ตามคำพิพากษารายอื่นยึดที่ดินแปลงนั้นไปชำระหนี้ได้ เพราะผู้ให้กู้เป็นเพียงเจ้าหนี้สามัญ ไม่ใช่เจ้าหนี้บุริมลิทธิ ต่างจากจำนำและจำนองที่เกิดจากลัญญา และมีลิทธิได้รับชำระหนี้จากทรัพย์ที่

จำนำและจำของได้ก่อนเจ้าหนี้รายอื่นเช่นเดียว กับเจ้าหนี้บุริมสิทธิ

บุริมสิทธินั้นมีอยู่หนึ่งอثرพิเศษลินของลูกหนี้ เท่านั้น เว้นแต่กรณีของผู้ให้เช่าอสังหาริมทรัพย์ หรือเจ้าสำนักโกรงแรมและผู้รับชนที่มีบุริมสิทธิ เหนือทรัพย์ของบุคคลภายนอกที่ลูกหนี้นำเข้ามา โดยเจ้าหนี้ไม่รู้ว่าเป็นของบุคคลภายนอก ต่างจากจำนำและจำนอง ที่เจ้าหนี้สามารถบังคับชำระหนี้ออกจากทรัพย์ที่จำนำและจำนองได้แม้ทรัพย์นั้นจะโอนเป็นของบุคคลอื่นแล้วก็ตาม

บุริมสิทธิแบ่งได้เป็นสองประเภทคือ บุริมสิทธิ สามัญและบุริมสิทธิพิเศษ

บุริมสิทธิสามัญเป็นบุริมสิทธิเหนือทรัพย์ลินทั้งหลายของลูกหนี้เป็นการทั่วไป รวมทั้งสังหาริมทรัพย์และอสังหาริมทรัพย์ที่มีสิทธิได้รับชำระหนี้ก่อนเจ้าหนี้ที่ไม่มีบุริมสิทธิ หรือก่อนเจ้าหนี้ที่มีบุริมสิทธิในลำดับหลัง การบังคับชำระหนี้ออกจากทรัพย์ลินของลูกหนี้มิได้ถูกจำกัดว่าจะต้องบังคับชำระหนี้เอาได้จากทรัพย์สินบางอย่างของลูกหนี้เท่านั้น

บุริมสิทธิพิเศษเป็นบุริมสิทธิที่อยู่เหนือทรัพย์สินเฉพาะอย่างของลูกหนี้ ซึ่งอาจเป็นบุริมสิทธิพิเศษเหนือสังหาริมทรัพย์ หรือบุริมสิทธิพิเศษเหนือสังหาริมทรัพย์ ก็ได้ เจ้าหนี้ผู้ทรงบุริมสิทธิพิเศษ มีสิทธิได้รับชำระหนี้ก่อนเจ้าหนี้อื่น จากสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์เฉพาะอย่างของลูกหนี้เท่านั้น โดยเฉพาะบุริมสิทธิพิเศษเหนืออสังหาริมทรัพย์ที่ได้จดทะเบียนแล้วมีผลเช่นเดียวกับจำนำ สามารถใช้ยันกับบุคคลภายนอกได้แม้ทรัพย์นั้นโอนไป บุริมสิทธิก็ตกลิตไประกับทรัพย์นั้นด้วย แต่บุริมสิทธิพิเศษเหนือสังหาริมทรัพย์ และสังหาริมทรัพย์ที่ไม่ได้จดทะเบียน ไม่อาจใช้ยันบุคคลภายนอกได้ ถ้าทรัพย์นั้นโอนเป็นของ

บุคคลภายนอกบุริมสิทธินั้นย่อมสิ้นไป

บุริมสิทธิสามัญมี ๖ ชนิดแต่ ๔ ลำดับดังต่อไปนี้

๑. ค่าใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ร่วมกัน เช่น ค่าซ้อมแซมทรัพย์ลินของลูกหนี้ การชำระบัญชี ค่ารวบรวมทรัพย์ ค่าคันหาทรัพย์ ฯลฯ ค่าใช้จ่ายเหล่านี้เป็นประโยชน์แก่เจ้าหนี้ทุกคน ต้องได้รับชำระไปก่อน มีทรัพย์เหลือเจ้าหนี้บุริมสิทธิตัดไปรับไป เหลือจึงชำระหนี้สามัญ

๒. ค่าปลงศพ ต้องเป็นค่าใช้จ่ายที่พอสมควรแก่สุภาพนุรูป เช่น เจ้าหนี้ค่าโลงศพต้องได้รับชำระหนี้ก่อนเจ้าหนี้เงินกู้ ค่าจ้างลับเพร่օเพาศพ ต้องได้ก่อนหนี้ค่าเช่าบ้าน ฯลฯ

๓. ค่าภาษีอากร กกฎหมายให้เฉพาะในปีนั้น และย้อนหลังไปอีก ๑ ปี อยู่ในลำดับเดียวกับหนี้เงินที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับในข้อต่อไป

๔. เงินที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับหรือการงานที่ได้ทำให้แก่ลูกหนี้ซึ่งเป็นนายจ้าง หนี้ส่วนนี้ได้แก่ ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด ค่าชดเชย ค่าชดเชยพิเศษ และเงินอื่นใดที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับเพื่อการงานที่ทำให้นายจ้าง นับถอยหลังไปสี่เดือนแต่รวมแล้วต้องไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ต่อลูกจ้าง ๑ คน กรณีนี้ไม่รวมถึงแพทย์ ทนายความ สถาปนิก นักแสดง จิตรกร หรือครูอาจารย์ ไม่ถือว่าเป็นลูกจ้าง และต้องมิใช้จ้างแรงงานเพื่อสิกรรมหรืออุตสาหกรรม ซึ่งเป็นบุริมสิทธิพิเศษเหนือสังหาริมทรัพย์อยู่แล้ว บุริมสิทธิข้อนี้เป็นบุริมสิทธิลำดับเดียวกับค่าภาษีอากรในข้อก่อนนี้

๕. ค่าเครื่องอุปโภคบริโภคกันจำเป็นประจำวัน ได้แก่ค่าอาหาร เครื่องดื่ม พืน ถ่านไฟหุงข้าวทำอาหาร ค่าไฟฟ้า แก๊ส น้ำอับหรือซักล้างต่าง ๆ ที่ใช้ในครอบครัวของลูกหนี้ เพื่อความจำเป็นใน

การดำเนินชีพ ไม่รวมถึงค่าซ่อมบ้าน เครื่องแต่งกาย ยาภัณฑ์ น้ำมันรถยนต์ ค่าซ่อมรถยนต์

๖. ค่าที่ผู้ปกครองค้างผูกอยู่ในบุตรของ เช่น เอการพย์ของบุตรหลานที่อยู่ในบุตรของไปใช้จ่ายส่วนตัว เอการพย์ของผู้ถูกบุตรของไปยืดถือไว้เพื่อหาประโยชน์ไม่ยอมส่งคืน ฯลฯ

บุริมสิทธิพิเศษหนึ่งสังหาริมทรัพย์ มี ๓ ชนิด

๑. เช่าสังหาริมทรัพย์ สำหรับค่าเช่าและหนี้อย่างอื่นที่เกี่ยวพันกับค่าเช่า และมีอยู่หนึ่งสังหาริมทรัพย์ของผู้เช่าซึ่งอยู่ในทรัพย์ที่เช่าเพียง ๓ ช่วงระยะเวลาเช่า และถ้าเป็นค่าเสียหายเพียง ๒ ช่วงระยะเวลาเช่าเท่านั้น ทั้งมีสิทธินำทรัพย์ออกขายทอดตลาดของเพื่อเอาเงินมาชำระหนี้เช่นเดียวกับเจ้าหนี้จำนำ แบ่งเป็น

๑.๑ เช่าที่ดิน เอาสังหาริมทรัพย์ได้เข้ามาในที่ดิน เช่น ช้าง แมว วัว รถยนต์ สินค้า เครื่องจักรผลผลิตจากการเกษตร ฯลฯ เมื่อค้างชำระค่าเช่าผู้ให้เช่ามีสิทธิยึดทรัพย์นั้นขายทอดตลาดเอาเงินมาชำระหนี้ได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น

๑.๒ เช่าโรงเรือน มีหนึ่อทรัพย์ที่เอาเข้ามาในโรงเรือน เครื่องตกแต่งประดับบ้าน เครื่องมือเครื่องใช้ สินค้า ถ้าค้างค่าเช่าผู้เช่ามีสิทธิยึดมาขายชำระหนี้ได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น ๆ

๑.๓ กรณีโอนการเช่าหรือให้เช่าช่วง บุริมสิทธิย้อมครอบไปถึงสังหาริมทรัพย์ซึ่งผู้รับโอนหรือผู้เช่าช่วงนำเข้ามาในอสังหาริมทรัพย์ที่เช่าด้วยเช่นเช่าบ้านแล้วนำบ้านแบ่งให้คนอื่นเช่าบางห้องถ้าผู้เช่าค้างชำระค่าเช่าผู้ให้เช่ามีสิทธิยึดสังหาริมทรัพย์ทั้งของผู้เช่าและของผู้เช่าช่วงของขายทอดตลาดเอาเงินชำระหนี้ค่าเช่าได้ก่อนเจ้าหนี้อื่น

๒. พักอาศัยในโรงเรม ใช้สำหรับเอาเงินค่า

ค้างชำระค่าเช่า รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่น เช่น ค่าโทรศัพท์ ค่าเช่ารถยนต์ ค่าซักอบรีด ค่าส่งของที่ทดลองออกไป ฯลฯ แก่เจ้าของโรงเรม บุริมสิทธิมีอยู่หนึ่อเครื่องเดินทางหรือทรัพย์ลินอย่างอื่นที่เอาเข้ามาไว้ในโรงเรมรวมทั้งของคนภายนอกที่เอาเข้ามาโดยเจ้าของโรงเรมไม่รู้ว่าเป็นของคนภายนอก ไม่รวมถึงผู้เช่าห้องประชุมการจัดงานเลี้ยง marrow ประทานอาหาร และมาชมการแลดงหรือภาพยนตร์

๓. รับของคนโดยสาร ผู้ขึ้นลงมีบุริมสิทธิหนึ่อเครื่องเดินทาง สินค้า ที่บห่อ รวมทั้งกระเบ้าเดินทาง ที่มากับยานพาหนะนั้น รวมทั้งของบุคคลภายนอกที่พามาโดยผู้ขึ้นลงไม่ทราบว่าเป็นของบุคคลภายนอก เพื่อเอาเงินชำระหนี้ค่าระหว่างขันลง ค่าบรรทุกห่อห่อ ค่าน้ำหรืออาหารสัตว์ กรณีมีสัตว์เดินทางมาด้วยหรือบรรทุกมาด้วย แต่ผู้ขึ้นลงไม่มีสิทธิเอาทรัพย์ออกขายทอดตลาดนำเงินมาชำระหนี้เอง เช่นเดียวกับผู้จำน้ำหรือผู้เช่าช่วงสังหาริมทรัพย์ เว้นแต่ของสดเลี่ยง่ายเท่านั้น

๔. รักษาสังหาริมทรัพย์ ใช้สำหรับเอาค่าใช้จ่ายในการรักษาทรัพย์ และค่าใช้จ่ายอันจำเป็นในการส่วนสิทธิ รับสภาพสิทธิ หรือบังคับสิทธิ อันเกี่ยวด้วยสังหาริมทรัพย์ มีบุริมสิทธิหนึ่อทรัพย์นั้น เช่นมีผู้รักษาสูญขจันหายแต่เจ้าของสูญยังไม่ได้ชำระค่ารักษา ต่อมาก็จะนี้เงินกู้ของเจ้าของสูญให้เจ้าพนักงานบังคับคดีมายึดสูญเพื่อไปขายทอดตลาดเอาเงินชำระหนี้เงินกู้ที่ค้างชำระ ถ้าขายได้ต้องเอาเงินมาชำระเป็นค่ารักษาสูญก่อนเหลือเจ้าหนี้เงินกู้จึงได้รับ ถ้าไม่เหลือก็ไม่ได้รับ

๕. ซื้อขายสังหาริมทรัพย์ ใช้สำหรับเอาค่าซื้อขายและดอกเบี้ยในราคาและมีอยู่หนึ่อสังหาริมทรัพย์ที่ซื้อขายนั้น เช่นซื้อสินค้ามายังไม่ได้ชำระราคา เจ้าหนี้อื่นนำเจ้าพนักงานบังคับคดี

ไปยืดสินค้าดังกล่าวเพื่อเอาไปขายทอดตลาดนำเงินไปชำระหนี้ ดังนี้ ขายได้เท่าใดต้องเอาไปชำระราคาลินค้านั่นก่อนเหลือจึงชำระหนี้ให้เจ้าหนี้ที่นายดี แต่ถ้าทรัพย์โอนไปแล้วไม่มีอาจมีบุริมสิทธิได้เช่น ซื้อเนื้อไก่และผักมาประกอบเป็นแกงไก่แล้วนำไปขายให้โรงงานเพื่อเลี้ยงอาหารคนงานแล้ว แกงไก่เป็นตกเป็นของเจ้าของโรงงานแล้วไม่ใช่ทรัพย์ของลูกหนี้ไม่อาจยึดมาชำระหนี้ได้ ส่วนเงินที่ได้จากการขายแกงไก่ไม่ตกเป็นบุริมสิทธิแก่พ่อค้าที่ขายเนื้อไก่และผัก เจ้าหนี้สามัญทั่วไปสามารถยึดมาแบ่งกันชำระหนี้ตามสัดส่วนของหนี้ได้รวมทั้งพ่อค้าเนื้อไก่และผักด้วย

๖. ค่าเมล็ดพันธุ์ ไม้พันธุ์ หรือปุ๋ย ใช้สำหรับเอาราคาเมล็ดพันธุ์ ไม้พันธุ์ หรือปุ๋ย และดอกเบี้ยในราคากลางๆ ที่มีอยู่เหนือดอกผลอันของกินในที่ดิน เพราะใช้สิ่งเหล่านั้นภายใต้ ๑ ปี นับแต่เวลาใช้ แต่ถ้าซื้อไปแล้วยังไม่ใช้ เจ้าหนี้อีนมายึดได้ ก็จะเป็นบุริมสิทธิ ซื้อขายลังหาริมทรัพย์ตามข้อ ๕ ที่ว่ามาแล้วข้างต้น ถ้านำไปใช้แล้วเกิดดอกผล จึงเข้าข้อนี้

๗. ค่าแรงงานเพื่อกลิกรรมและอุดสาหกรรม สำหรับกลิกรรมใช้สำหรับค่าจ้างนับถอยหลังขึ้นไปปีหนึ่ง สำหรับอุดสาหกรรมใช้สำหรับเอาค่าจ้างถอยหลังขึ้นไป ๓ เดือน และมีบุริมสิทธิที่มีอยู่เหนือดอกผลหรือสิ่งประดิษฐ์อันเกิดแต่แรงงานของบุคคลนั้น ๆ

บุริมสิทธิพิเศษเหนืออังหาริมทรัพย์ มี ๓ ชนิด

๑. การรักษาอังหาริมทรัพย์ ใช้สำหรับเอาค่าใช้จ่ายเพื่อรักษาอังหาริมทรัพย์ และมีอยู่เหนืออังหาริมทรัพย์ ตามพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ.๒๕๔๒ นิติบุคคลอาคารชุดมีบุริมสิทธิเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายเพื่อส่วนรวม เช่นเดียวกับการรักษาอังหาริมทรัพย์ ข้อนี้

๒. จ้างทำของเป็นภาระงานทำขึ้นบนอังหาริมทรัพย์ ใช้สำหรับเอาลินจ้าง ค่าทำของเป็นภาระงานอันผู้ก่อสร้าง สถาปนิก หรือผู้รับจ้างได้ทำลงบนอังหาริมทรัพย์ของลูกหนี้ และมีอยู่เหนืออังหาริมทรัพย์นั้น และจะเกิดบุริมสิทธิเฉพาะราคาอังหาริมทรัพย์ที่เพิ่มขึ้น เพราะได้ทำการงานนั้น มีผู้รับเหมาสร้างอาคารให้การเคาะแล้วให้ผู้อื่นรับเหมาช่วงแล้วไม่ชำระหนี้ให้รับผู้เหมาช่วง ผู้รับเหมาช่วงอ้างว่ามีบุริมสิทธิในที่ดินพร้อมอาคารไม่ได้ เพราะอาคารตกเป็นของการเคาะไปแล้วไม่ใช่ของลูกหนี้

๓. ซื้อขายอังหาริมทรัพย์ ใช้สำหรับเอาราคาอังหาริมทรัพย์และดอกเบี้ยในราคานั้น และมีอยู่เหนืออังหาริมทรัพย์นั้น ต้องซื้อขายคือโอนกันทางทะเบียนแล้ว เพียงแต่ทำลัญญาจะซื้อจะขายแม้มีหนี้กันก็ไม่ก่อให้เกิดบุริมสิทธิ ซื้อที่ดินไปโดยโอนทางทะเบียนกันถูกต้องแต่ยังค้างชำระราคากันส่วน ถ้าเจ้าหนี้เงินกู้นำเจ้าพนักงานบังคับคดีมาจัดที่ดินแปลงดังกล่าวเพื่อขายทอดตลาดเอาเงินชำระหนี้เงินกู้ ขายได้ต้องชำระหนี้ราคาที่ดินที่ค้างชำระก่อนที่เหลือจึงชำระหนี้เงินกู้

ลำดับแห่งบุริมสิทธิ

๑. บุริมสิทธิสามัญทั่วไปรายขัดแย้งกัน ให้เรียงลำดับผู้ได้รับชำระหนี้ก่อนหลังดังนี้

๑.๑ ค่าใช้จ่ายเพื่อประโยชน์ร่วมกัน

๑.๒ ค่าปลงศพ

๑.๓ ค่าภาษีอากรและเงินที่ลูกจ้างมีสิทธิได้รับเพื่อภาระงานที่ได้ทำให้แก่นายจ้าง

๑.๔ ค่าเครื่องอุปโภคบริโภคอันจำเป็นประจำวัน

๒. บุริมสิทธิสามัญแย้งกับบุริมสิทธิพิเศษ หลักทั่วไป บุริมสิทธิพิเศษย่อมอยู่ในลำดับ

ก่อนบุริมสิทธิสามัญ เช่น ก.ค้างค่าเช่าบ้าน ข. หlayside เดือน ก.ต้ายล ตามหาญาติไม่พบ ค. เพื่อบ้านจึงช่วยปลงศพของ ก.ต่อมมา ข.ฟ้อง ทายาทของ ก.เรียกค่าเช่า ที่ ก.ติดค้าง และยึด ทรัพย์ของ ก.ที่ ก.นำเข้ามาไว้ในบ้านเช่าเพื่อนำ ออกขายทอดตลาดน้ำเงินไปชำระหนี้ ค.ยืน คำร้องขอค่าปลงศพ ข.ยอมได้รับชำระหนี้ก่อน ค.

ข้อยกเว้น เฉพาะบุริมสิทธิในมูลค่าใช้จ่ายเพื่อ ประโยชน์ร่วมกันย่อมอยู่ในลำดับก่อน

๓. บุริมสิทธิพิเศษเหนือสังหาริมทรัพย์ulatory รายແຍ້ງກັນ

หลักที่ไว้ให้เรียงลำดับตามกลุ่มดังนี้

๓.๑ มูลค่าเช่าอัลสังหาริมทรัพย์

๓.๒ มูลรักษาสังหาริมทรัพย์

๓.๓ มูลซื้อขายสังหาริมทรัพย์ ค่าเมล็ด พันธุ์ ไม้พันธุ์หรือปุ๋ย และค่าแรงงานกิจกรรม และอุตสาหกรรม

หนึ่กกลุ่มแรกย่อมได้รับชำระหนี้ก่อนกลุ่มหลัง หนึ่กกลุ่มเดียวกันได้รับเล่มอกกัน ถ้าไม่พอต้องเฉลี่ย กันตามสัดส่วนหนึ่มาน้อย หนึ่นิกลุ่มที่ ๒ ค่า รักษาสังหาริมทรัพย์ ถ้ามีหลายรายรับรักษาเวลา ต่างกัน ผู้รักษารายหลังสุดได้รับชำระหนี้ก่อน และเรียงเป็นลำดับไป ครรักษา ก่อนสุดได้รับ ชำระหนี้หลังสุด สำหรับเจ้าหนี้จำนำถือว่าอยู่ใน ลำดับ ๑ ฉะนั้นการซื้อทรัพย์แล้วยังชำระราคา ไม่ครบและพาไปจำนำไว้ ถ้าเจ้าหนี้เงินกู้นำเจ้า พนักงานบังคับดีมายืดต้องนำเงินที่ขายได้ชำระ หนี้จำนำก่อนแล้วชำระราคาลินค้า ถ้ามีเหลือจึง ชำระหนี้เงินกู้

ข้อยกเว้น เจ้าหนี้ตามข้อ ๓.๑ อาจไม่มี สิทธิ์ถ้าเจ้าหนี้ตามข้อ ๓.๒ และข้อ ๓.๓ หรือ หนี้ลินอื่นในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เจ้าหนี้ในข้อ ๓.๑ รู้อยู่ในขณะที่ได้

สิทธิ์มาว่ามีหนี้ใน ข้อ ๓.๒ และ ข้อ ๓.๓ อยู่ก่อน แล้ว เจ้าหนี้ข้อ ๓.๑ และ เจ้าหนี้ข้อ ๓.๒ ย่อมได้ รับชำระหนี้ก่อน

(๒) เจ้าหนี้ในข้อ ๓.๒ รักษาทรัพย์เป็น ประโยชน์แก่ เจ้าหนี้ ข้อ ๓.๑ ด้วย เจ้าหนี้ ข้อ ๓.๒ ย่อมได้รับชำระหนี้ก่อน

๔. บุริมสิทธิพิเศษเหนือสังหาริมทรัพย์ulatory รายແຍ້ງກັນ

ให้เรียงลำดับดังนี้

๔.๑ ค่ารักษาสังหาริมทรัพย์

๔.๒ ค่าจ้างทำงานเป็นภาระงานขั้นบน ของสังหาริมทรัพย์

๔.๓ ค่าซื้อขายของสังหาริมทรัพย์

ตัวอย่าง ก.ซื้อที่ดินและบ้านจาก ข.และจ้าง ค. มาต่อเติมบ้าน ก.ไปต่างจังหวัดน้ำท่วมบ้าน ก. ง.จ้างคนมาช่วยป้องกันไม่ให้น้ำท่วมบ้าน ก. ข.ฟ้อง ก.ให้ชำระหนี้และยึดบ้านพร้อมด้วยที่ดิน ง.มีสิทธิ ได้รับชำระหนี้ก่อน ค.ได้รับชำระหนี้ลำดับต่อมา และจากราคาบ้านที่สูงขึ้นเท่านั้น ส่วนที่เหลือขอ ชำระยังไม่ได้ ข.ได้รับชำระหนี้เป็นลำดับที่ ๓ ถ้า มีเงินเหลือ ค.ขอชำระหนี้ส่วนที่เหลือและเจ้าหนี้ สามัญอื่นก็ย่อมมีสิทธิขอรับชำระหนี้ตามสัดส่วน

ถ้ามีการขายของสังหาริมทรัพย์ไปขายทอด และมีหนี้ ให้เป็นไปตามลำดับการขาย เช่น ก. ขายที่ดินให้ ข. ข.ค้างชำระราคาน้ำที่ดิน แต่ ข.กลับ นำที่ดินไปขายต่อให้ ค. ค.ก็ค้างชำระราคาน้ำที่ดิน ข. ข.ฟ้อง ค.ให้ชำระราคาน้ำที่ดินแล้วนำสิ่งที่ดินแปลง ดังกล่าวออกขายทอดตลาด ก.ย่อมได้รับชำระหนี้ ก่อน ที่เหลือจึงชำระหนี้ให้ ข.

๕. บุริมสิทธิลำดับเดียวกันulatory รายມีสิทธิ เหนือทรัพย์สินอันเดียวกัน ให้ได้รับชำระหนี้เฉลี่ย ตามส่วนมากน้อยแห่งจำนวนนี้

四

ปริญญา...ปัญญา

ปี 44-49 ช่วงกิจกรรมเมืองสกปรกที่สุด

“นับจากปี 2544-2549 เป็นช่วงที่การเมืองสกปรกที่สุดประทุหนึ่งในโลก เพราะ: โภคทรัพย์เลือกตั้ง โภคทรัพย์แต่งตั้งบ้าราชการ เพราะ: รัฐบาลเติบโตมาจากการโภคทรัพย์ตั้ง และ: ข้ามชาติส่วนใหญ่ในประเทศไทยได้เลือกกลุ่มที่สวยหรือว่าอุ่นใยได้รับมอบหมายเป็นผู้นำประเทศ แต่กลับมีการครอบครองรับซื้อให้เกียรติสุดในโลก”

ค.ดร.สังคิต พิริยะรังสรรค์
ประธานอนุกรรมการด้านมาตรฐานและมาตรฐาน
บรรณาธิการชุด “ถามบอร์ดเมืองสกปรก”

นักการเมืองเที่ยงแท้	บริสุทธิ์
คุณค่าควรเทิดดูฯ	เทพเจ้า
ยอมเลี้ยงละถึงสุด	ชีวิต
เพียงเพื่อยืนหยัดเหย้า	มั่นไว้สืบไป
การเมืองไทยผ่านพ้น	หายยุค
ผลัดเปลี่ยนนำบัดทุกๆ	รายภูร์ร้อน
หากแฟงเล่ห์แสวงสุข	เศษช่อน
เห็นแก่ตนแอบช้อน	เหลี่ยมร้ายลงเมือง
นามประเทืองเกริกก้อง	ลังคม
โอดเด่นเกียรตินิยม	เพื่องฟ้า
ม้าเมานีดบอดจม	อบายมุข
ชาวพุทธไยจึงบ้า	ขาดลิ้น “ศีล-ธรรม”
นำปริญญาบัตรตั้ง	เรียงราย
สารสื่อแข่งความหมาย	รอบรู้
เฉียบฉลาดเชี่ยวหลากหลาย	ลือชื่อ
ใจนั่งมิอาจกอบกู้	ชาติพันภัยพาล
ขบวนการโผลชั่ว ráy	เนรคุณ
รวมเหล่ากอหลากสกุล	กล่มล้าง
จิตหมายมุ่งเงือกุน	วิปริต
ชัญเล่ห์องอวดอ้าง	ไอร์วิชชา
เพียง “ตานอก” แจ่มแจ้ง	มองเห็น
มิเด่นแข่งประเด็น	แจ่มได้
จิตกระจ่างใสเย็น	สดชื่น
เหตุเนื่อง “ตานใน” ไซร์	ชัดชี้ “ปัญญา”

ขออนุบันต์อุमคตัญมุทิตาจิตเทิดพระคุณ

๔๔ ปีแห่งการเข็นกงล้อพระธรรมจักร

นำโดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ก้าวสู่ปีที่ ๒๒ “เรากิดอะไร” ยินดีด้วย

ขอร่วมน้อมแสดงความยินดี

ที่พ่อครูเพียรบำรุงมาตั้งแต่แรก

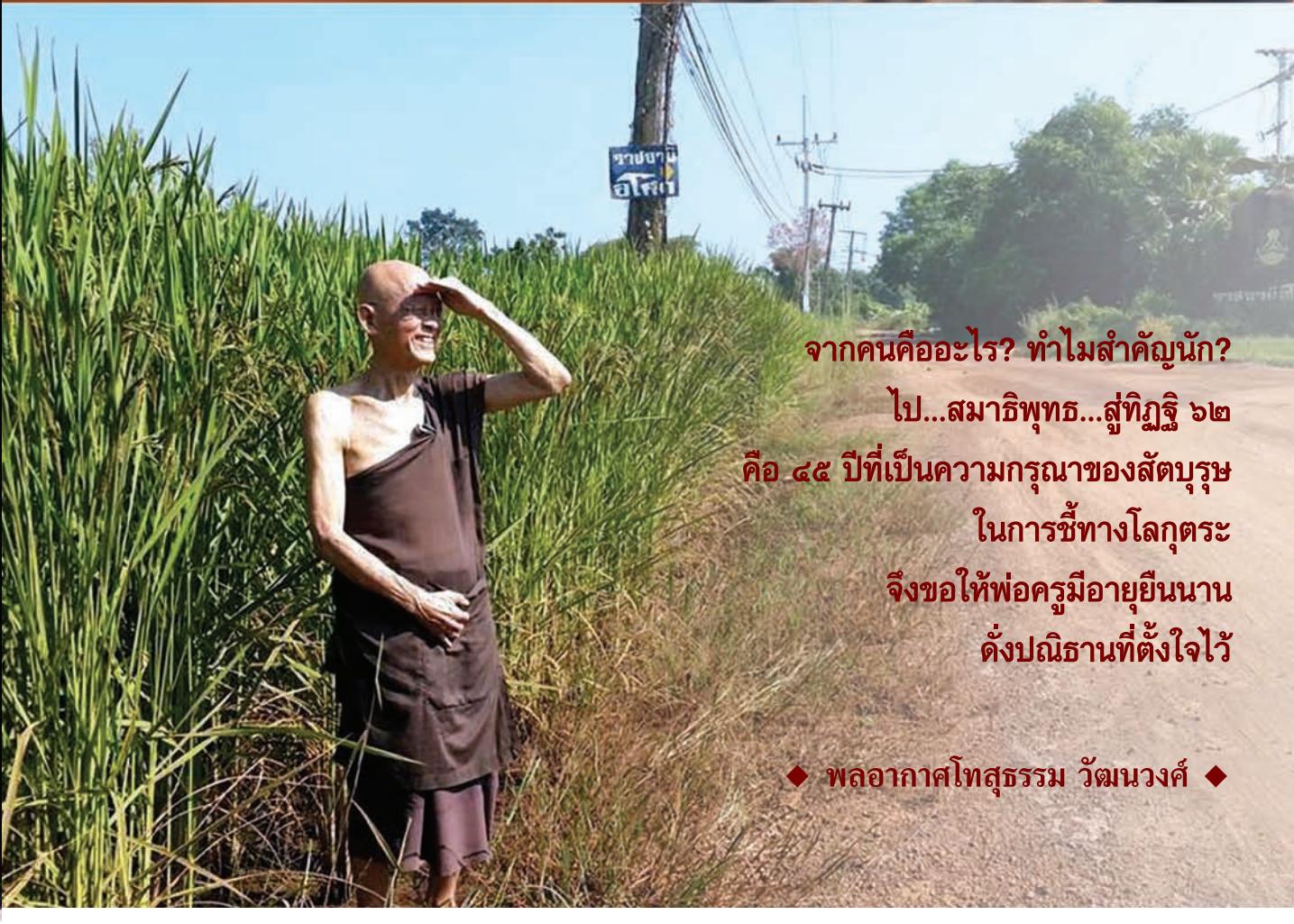
ไม่ว่าจะเจอกับอุปสรรคใด ๆ

แต่พ่อครูก็ไม่เคยห้อหรือถอย

ดั้งที่พ่อครูพูดอยู่เสมอ ๆ ว่า

“จะไม่ถอยแม้ก้าวเดียว หรือลงใต้ดินแม้ครึ่งเมล็ดงาม”

* อรัวรรณ รัศมีรุ่งเรืองทวี ส่องกง *

จากคนคืออะไร? ทำไมสำคัญนัก?

ไป...สามาธิพุทธ...สูทิกะ ๖๙

คือ ๔๔ ปีที่เป็นความกรุณาของสัตบุรุษ

ในการชี้ทางโลกترร

จึงขอให้พ่อครูมีอายุยืนนาน

ดั่งปณิธานที่ตั้งใจไว้

◆ พลอากาศไทยสุธรรม วัฒนาวงศ์ ◆

ขอนอบน้อมกตัญญูมุทิตาจิตcaraw
๔๕ ปีแห่งการเขียนงลงล้อพระธรรมจักร
นำโดย พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์

ขอแสดงความยินดี ก้าวสู่ปีที่ ๒๒ “เราคิดอะไร”

คือสื่ออุดมการณ์อุดมค่า
คือสื่อธรรมมาพิสุทธิ์ใส
คือสื่อสาระ“เราคิดอะไร”
คือสื่อไขวัดมนุษยนิยม

* ครอบครัวไทยหัดกุล
* คุณแม่วลีทิพย์ ทองเจริญพูลพร

